

МАРКО ПИЦУТИ

**СКРИТИТЕ
МАНИПУЛАЦИИ**
ЗАБРАНЕНАТА РЕВОЛЮЦИЯ

Как ще се промени светът

Какво скрива от нас...

Атеа
by book

МАРКО ПИЦУТИ * СКРИТИТЕ МАНИПУЛАЦИИ

МАРКО ПИЦУТИ

СКРИТИТЕ МАНИПУЛАЦИИ ЗАБРАНЕНАТА РЕВОЛЮЦИЯ

- Как ще се промени светът – от финансов крах към бунт
- Горещите разкрития за глобалната измама на икономическата диктатура, която държи човечеството като заложник

Когато хората все по-трудно успяват да „избутат“ финансово месеца до края, започват да си задават въпроси и да се пробужда съмнение към мощните оръжия за масово отвличане на внимание – медийната машина за дезинформация, чиято жертва са.

Поради тази причина икономисти, политици, държавни глави и дори Ватикана „натискат педала на газта“ върху предполагаемата „необходимост“ за създаване на Нов Световен Рег. Те вече открито декларират подкрепата си на проекта за глобализация в интервюта, в телевизионни предавания и в публични изказвания, сочейки я като единствено решение на кризата.

Желанието на финансовия елит е да действа бързо и без никакви препятствия, за да избегне изпускането на контрола върху кризата, използвайки средствата за масова информация, финансовия пазар, социологическите агенции и партиите.

Населението масово и ежедневно се тероризира чрез негативни новини за риска от държавен фалит и следователно е принудено да приеме всяко едно условие, наложено от технократските правителства. В същото време никой не казва истината за произхода на кризата: народът реално никога не е управлявал, волята му винаги е била заобикаляна, представителната демокрация е заблуда, а държавният дълг е една колосална измама по отношение на гражданите.

Марко Пицутти привежда впечатляващ брой обективни доказателства, които са в състояние да разрушат всякакви съмнения за истинските цели, преследвани от действащата политическа класа по целия свят (от Обама до Монти, от Пападемос до Драги и т.н.); за тези на техните подбудители (финансовия елит) и за това какво ще се случи в близко бъдеще, ако не предприемем нещо, за да го предотвратим.

Какво скрива от нас...

www.ateabooks.com

9 1789548 1999632

Цена: 20 лв.

Атеа

Марко Пицутти

СКРИТИТЕ МАНИПУЛАЦИИ

Отвъд официалната истина

Дгеа

Marco Pizzuti

Rivoluzione non autorizzata

Copyright © 2013 Edizioni Il Punto d'Incontro

Copyright in the Bulgarian translation © 2015 Atea Books Ltd

СКРИТИТЕ МАНИПУЛАЦИИ

Автор: Марко Пиццутти

Изданието на български език е публикувано от издателство

Атеа Букс ЕООД, 2015

ISBN 978-954-8999-63-2

© *Превод*: Таня Цанева – Борси

Редактор: Аюси Варуйска

Коректор: Алоба Борисова

Дизайн корица: Делян Илиев

Предпечатна подготовка: Радослав Младенов

Всички права над тази книга са запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана под никаква форма или начин, електронен или механичен, включително фотокопиране, записване или чрез каквито и да е системи за съхранение на информация, без предварителното писмено разрешение на **Атеа Букс ЕООД**.

Внимание!

Холограмата гарантира качеството и оригиналния произход на продукта!

Всеки, който предостави достоверна информация, че е открил книга „**СКРИТИТЕ МАНИПУЛАЦИИ**“ с липсващ холограмен стикер, ще получи безплатна книга от издателство Атеа Букс! Телефон за връзка: 0884-08-51-54.

Предварително благодарим за съдействието!

За контакти:

Email:

clients@ateabooks.com

office@ateabook.com

Web site:

www.ateabooks.com

www.facebook.com/AteaBooks

Телефон за поръчки:

02/423 51 54

0884 08 51 54

За дистрибуция:

0884 08 51 54

0882 47 74 57

СЪДЪРЖАНИЕ:

ПРЕДГОВОР	7
Глава I	
ПСИХИЧЕСКА МАНИПУЛАЦИЯ И МАСОВА ХИПНОЗА	10
„Силните на гения“ и истинското лице на глобализацията	10
Привидните общества	13
Монополът на лаурализма	15
Телевизионната република	27
Една стара история	31
Илюзията за свободния пазар	39
Тероризъм, Оруел и „Fabian Society“	42
Глава II	
ЗАД КУЛИСИТЕ НА ОФИЦИАЛНАТА ИСТОРИЯ	51
Монополът на валутата	51
Кърваво червено – цветът на властта	53
Липсващото звено от информацията	62
От мита на пропагандата до истинската история	65
Смущаващите показания на посланика на САЩ	69
Скандалният доклад от 1974 г.	71
BRI – банката на банките	72
„Двойната война“, от която няма и следа в учебниците	73
Създаването на ООН и на наднационалните суперминистерства	74
Глава III	
БОЛШЕВИШКАТА РЕВОЛЮЦИЯ И СТУДЕНАТА ВОЙНА	76
Другото лице на Болшевишката революция	76

Студената война – задължителен преход за глобализацията	84
Съветският военен арсенал до 1945 г.	87
В бизнес с „врага“	89
„Мрежата Брукхаузен“	95

Глава IV

ПАРИЧНАТА ИЗМАМА КАТО СЪЛЪБ НА ВЛАСТТА	98
Публичен дълг и държавни ценни книжа	99
Позиционирането на финансовите пазари	103
Какво се случва с италианските облигации	104
Централната банка на Италия и статуса „Направи си сам“	106
Зад маската на публичен орган	109
Процесът на концентрация на централните банки в една-единствена световна банка	117
Парламентарните въпроси относно собствеността на еврото	120
Принципът на автономност и независимост на централните банки	123
Поверителност и съдебна безнаказаност	124
Сеньоражът и създаването на пари от нищото	126
Банкерът и триковете на професията	132
Дериватите – бомба със закъснител	135
„Трите сестри“ и кошмарът на „spread“	137
Европейският механизъм за стабилност, „фондът – убиец на държави“ и Пактът за стабилност	140

Глава V

ПРОИЗХОД И ЦЕЛ НА ФИНАНСОВАТА КРИЗА	145
Спекулативните банки фалират и държавите плащат сметката	145

Кризата се превръща в глобална	149
„Келтският тигър“ първи пада в капана	150
Случаят с Northern Rock	153
Гръцкият преврат и капитулацията на Португалия	154
Превратът в Италия	159
Испания също попада в мрежата	165
Користната помощ на Международния валутен фонд	167
Близкото бъдеще	171
Новият Световен Рег	173
Към единна монета	175
Джон Пъркинс, Третият свят и „правото на отмъщение“	178

Глава VI

ЗАД МАСКАТА НА ОБАМА	184
Буш и цинизмът на властта	184
Барак Обама на среща на върха на „Клуб Билдерберг“?	186
Пристигането на „Месията“	188
Администрацията Буш-Обама	191
Планът за икономическо възстановяване на САЩ	197

Глава VII

ТЕХНОКРАЦИЯ И ВАТИКАНА	199
Техническите правителства на „Тристранната комисия“	199
„Свещеният съюз“	204
От йезуитите до илюминатите и обратно	205
Институтът за религиозни дела и банката на Ватикана	211

Глава VIII

ВЪЗМОЖНАТА РЕВОЛЮЦИЯ

	215
„Размирницата“ Исландия	215
Народният бунт срещу плащането на гълга	216
Банкери и политици, дадени под съд	220
Народът пренаписва Конституцията	221
Незавършената революция	222
Провалът на представителната демокрация	223
Пряката демокрация: произход и развитие	226
Обратната връзка с гражданите	232
Деглобализация и самоопределение на народите	234
Паричен суверенитет	236
Как да се измъкнем от кризата:	
от Ваймар до решението на Ялмар Шахт	239
Немската икономическа и парична реформа	241

Глава IX

ВЪТРЕШНАТА РЕВОЛЮЦИЯ

	247
Истинската основа на всяка социална система	247
„Scientia est potentia“ („Знанието е сила“)	249
От Британското кралско дружество	
до зараждането на официалната наука	251
Неодарвинизмът и факторът време	253
Изчисляване на вероятностите	254
Разкритията от изучаването на клетката	261
Биологичните антени	262
ДНК – само база данни?	265
„Nosce te ipsum“ („Познай себе си“)	
и интерактивния свят	267
„Mens sana in corpore sano“ („Здрав дух в здраво тяло“)	
и чудесата на психиката	270
От материалната до духовната еволюция	273

БЕЛЕЖКИ:

276

ПРЕДГОВОР

В сегашния необятен океан от предлагана литература най-четените и рекламирани четива са тези, създадени да заблуждават. И по правило успяват! С годините, за жалост, все повече грастично намалява критичното съзнание за качество на предложенията на книжния пазар. Изглежда, да се ангажира мисълта извън професионалната среда или не с материална цел се оказва твърде демоде. Не става въпрос за случаен инволюционен процес, а за проект, целящ умствено и културно притъпяване, много внимателно планиран, за да се държат масите в състояние на пълна дезинформация и социална неангажираност – перфектна среда за тяхната експлоатация.

Достатъчно е само да се огледаме наоколо, за да видим, че човечеството е притиснато между необходимостта усилено да се труди и привлекателни предложения за всякакъв вид развлечения, които да отвлекат вниманието. При това положение намирането на време и желание за търсене и изследване на произхода на социалните проблеми се оказва трудно занимание и е естествено да се разчита на становището на експертите и заключенията на журналистите. Отчуждаването към труда вследствие на безкрайните работни дни и хроничния недостиг на свободно време ни насърчават безусловно да се доверим на средствата за масова информация, контролирани от политическия и икономическия елит. В резултат на това единственият ключ за разбиране на реалността, който намира широко място в областта на разпространение на информация, е този, основан на исторически, икономически, политически, научни и социални интерпретации, които биха били удобни.

Марко Пицуми

Всички знания биват системно изкривявани и разделяни в нямащи нищо общо помежду си сектори, за да бъде объркано и заблудено обществото. Това позволява на по-малко от 1% на жителите на Земята да получат контрол върху основните ресурси на планетата¹ в режим на представителна демокрация със законодателно одобрение, дори и със съгласието на хората. Сегашният социален ред, в който повече от половината от населението на света се бори за оцеляването си, а останалата част работи от сутрин до вечер с един-единствен свободен ден, в който може да отгъхне, е направен да изглежда възможно най-добрия, когато в действителност е един от най-лошите.

Дошъл е моментът да бъде разобличена машината за масова хипноза, да бъде идентифициран елитът на властта, който я управлява, и да се запознаем с дългосрочните му цели. Така ще разпознаем истинските врагове на прогреса и разпределението на богатата, излизайки извън идеологическите граници, наложени от традиционните партократични фракции, които, вместо да ни обединяват срещу прекомерната мощ на международните финанси, винаги са ни държали разделени в ненужни вътрешни борби.

Ще разберем, в крайна сметка, че съществува конкретно решение, за да живеем в един по-добър от този свят, но това може да бъде постигнато само посредством народното участие. Поради това, от изключително значение е желанието за промяна да влезе в резонанс с основата на социалната пирамида. Утопия? Може би, но огнят на революцията е като купа сено в плевня: достатъчна е една малка искра, за да изгори яростно.

Предговор

Разделяйки избирателите чрез системата на политическите партии, можем да изразходваме енергията им в борби с несъществени въпроси. Следователно действайки предпазливо, имаме възможността да завършим успешно всичко това, което е добре планирано.

— *USA Bankers Magazine*, 25 август 1924 г.

Глава I

ПСИХИЧЕСКА МАНИПУЛАЦИЯ И МАСОВА ХИПНОЗА

*„Силните на деня“ и истинското лице
на глобализацията*

Изразът *силните на деня* обозначава този оскъден брой от хора, които управляват капиталите и богатствата на света. Това са най-големите династии на банкери, като Ротшилд, Дж.П.Морган или Рокфелер, съставляващи от векове кастата на семейства, притежаващи безгранична икономическа мощ. От техните финансови облекчения зависи съдбата на царства по същия начин, по който днес зависи съдбата на съвременните демократични държави.

За разлика от нас, членовете на икономическата аристокрация са възпитавани от поколение на поколение да управляват финансови империи, които им дават много по-голяма сила и мощ от политическата. На фондовия пазар те изграят *банката на казиното* и печелят, докато всички други губят. Те са единствените, които познават тенденциите на пазара и умеят да ги манипулират според интересите си за покупко-продажби.

Същите винаги са оставали невидими за масите, тъй като действат необезпокоявани в сянката на управляващите в публичното пространство. Тяхната тайна *изпълнителна власт* е масонството – на практика непозната за населението организация, която в продължение на векове заема почти всички коридори на властта. Поради това не е просто съвпадение, че откриваме неговите членове сред основните лидери във всеки исторически обрат².

I. Психическа манипулация и масова хипноза

От Френската революция до Американската война за независимост са били винаги начело на събитията, които са променяли света³. От XX век обаче към масонството и традиционните тайни общества от миналото са приобщени и други организации, специално създадени от финансовия елит, за да има пълна или частична публична прозрачност, като *Клуб Билдерберг*, *Тристранната комисия*, *Съвет за външни отношения* (CFR), *Кръглата маса*, *Кралски институт за международни отношения* (RIIA) и *Римския клуб*. Всички тези нови органи сътрудничат с масонството, за да се ускори процесът на глобализация в съответната област на компетентност и териториалност. За целта членове на фондации и сдружения от всяка сфера (индустриалци, банкери, политици, писатели, журналисти) са канени от *силните на деня* да се присъединят към техните *ексклузивни клубове*, за да се постигнат целите на големия финансов бизнес.

В същото време глобализацията е представена на цялата общност като най-добрата гаранция за мир и обединение между народите, освен като голяма икономическа полза за всички.

Нищо повече от лъжа! В действителност е проектирана от технократските идеолози, за да се потисне всяка възможност за самоопределение на нациите и да се съсредоточат чрез измама всичките ресурси на планетата в ръцете на същия този икономически елит, който настоява за прилагането ѝ.

Постепенното премахване на митническите бариери за стоки и спазматичните търсения на международни търговски споразумения, все по-затрудняващи свободната търговия, не само че не са в полза на малките и средни предприятия, но подпомагат изключително само обичайните финансови групи и техните мултинационални корпорации. Видимият резултат от тази ситуация е, че Западът бавно, но сигурно бива деиндустриализиран

Марко Пицуми

посредством прехвърлянето на фабричните производства в Китай и други страни, където стойността на труда е пословично по-ниска.

През следващите няколко години ще станем свидетели на разделянето на света на специфични зони на производство (технологично, селскостопанско и промишлено), така че отделните страни ще изгубят всякаква възможност за икономическа и политическа автономия – по същия начин, както вече загубиха финансовете. Всички природни ресурси, включително водата, ще бъдат управлявани от частни корпорации, докато селскостопанските продукти постепенно ще бъдат заменени от техните патентовани ГМО семена.

Веднъж установена глобалната икономическа зависимост между отделните страни, всички традиционни функции, изпълнявани до този момент от държавните министерства, ще преминат под контрола и ръководството на наднационални органи, създадени от финансовия елит точно с такава цел. От този момент може да бъде установена диктатурата на Оруел, която банкерите евфемистично наричат *Нов Световен Рег*.

Доказателството, че глобализацията не е райт, обещава от медиите, се съдържа във факта, че колкото повече процесът върви напред, толкова повече виждаме колебанието на демокрацията, вече изцяло в ръцете на *силните*. Навсякъде изникват острови с безгранични богатства в континенти, които са опустошени от бедност, докато държавите са изнудвани от големия финансов елит с призрака на фалита. Днес ресурсите на планетата, вместо да бъдат равномерно разпределени в полза на прогреса и благоденствието на гражданите, се озовават в джобовете на *акулите* на големия финансов бизнес.

Финансовата криза, започнала в САЩ през 2007 г., е само началото от бъдещето, което ни очаква, но никога

I. Психическа манипулация и масова хипноза

нямаше да стигнем до там, ако икономиката и информационните средства бяха наистина свободни.

Привидните общества

В нашата правна система правилното функциониране на свободната пазарна икономика е гарантирано от закона с набор от специфични антимонополни правила, дефинирани като *antitrust*⁴. Самото наблюдение за спазването им е поверено на публични органи, отговарящи за надзора на изпълнението на условията, необходими за упражняването на свободна търговска конкуренция между различните икономически субекти. Злоупотребите и споразуменията между доминиращите предприятия, било поотделно или съвместно, са забранени от система от правила, които отделният индивид възприема като непреодолима преграда, изградена от законодателната власт като механизъм за защита на икономически по-слабите субекти.

Това убеждение се подсилва от конкретни факти, като свободният достъп на предприемачеството и конкурентните дейности между търговските предприятия, което се проявява в т. нар. *ценова война* между тях. Офертите и търговските промоции, които насърчават тази безмилостна конкуренция, имат психологически ефект върху търговското приложение на концепцията *свободна конкуренция в условията на свободен пазар*.

Достатъчно е да влезем в един супермаркет, за да открием по рафтовете безброй различни продукти, произведени от различни малки и големи предприятия, които се състезават помежду си, за да съблазнят все по-голям брой потребители. Ситуация, която се наблюдава във всеки един търговски сектор – от помпите за доставка на гориво до продажбата на електрически крушки.

Марко Пицутти

Дори и светът на информационната сфера изглежда като огледало на демокрацията и плурализма със списания и вестници, новинарски телевизионни предавания от всички политически цветове в непрекъснато противоречие помежду си. Нашите демократични конституции също установяват равенство на всички граждани пред закона, правото на глас и възможността да избират политическата партия, към която да се причислят. При желание всеки би могъл да промени и пола си по лични документи, така че много хора са принудени да смятат, че един от основните недъзи на обществото е именно превишаването на свободата, което то позволява.

Всичко изброено дотук е вярно, но само привидно, защото дори и когато не подозираме, всеки наш *свободен избор* в действителност е предопределен от това, което ни е позволено да изберем от управляващия елит. Факт, който наблюдаваме в предоставянето на изключителна свобода по отношение на несериозни неща, но абсолютна импотентност за важните неща и едно много страшно ниво на общо невежество за всичко, което трябва да знаем.

В социалната ни система върхушката упражнява власт върху народа чрез рафинирани техники за контрол, които карат отгелният човек да вярва в свободата си, като манипулира общественото мнение и представя реалността не такава, каквато е.

По своята същност човешкото същество има тенденция да се адаптира към социалните условия, в които се намира, и в едно съвременно общество като нашето, където телевизията е тази, която налага модел на поведение и стил на живот, които трябва да следваме, е достатъчно да се дирижира медийният цирк, за да се доведе населението до желаното умствено и културно равнище. В този контекст манипулаторите на общественото мнение е необходимо само да са достатъчно

I. Психическа манипулация и масова хипноза

далновидни, за да представят своите инструменти за пропаганда като средства за свободно разпространение и абсолютно независими.

За да поддържат не високо ниво на интелигентност, медиите непрекъснато се опитват да *промиват мозъците* на хората и да ги превърнат в свои ученици. Не са единични случаите, когато *крещящо* невежи идиоти (но удобни!) биват превръщани в идоли от медиите и в примери за подражание, докато *неудобните* интелектуалци са захвърляни в забвение.

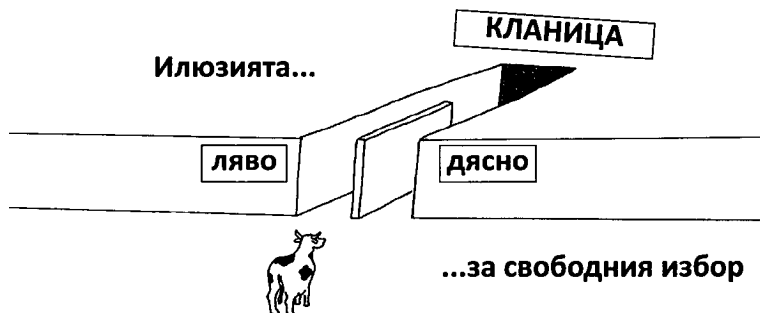
Илюзията, че сме свободни обаче, изчезва веднага, след като нашите интереси влязат в конфликт с интересите на *силните на деня*; в момента, когато разберем кой реално контролира това общество. С редки изключения, които потвърждават правилото, нито една политическа партия, институция или информационен орган, които преди сме смятали за свободни и независими, не би приела да се изправи срещу тях. Политици и магистрати, които са се опитали да го направят, са оставяни сами, отдалечавани от поста им и още по-лошо – *преждевременно са изчезнали*.

Истината е, че и в областта на информацията, и в областта на политиката и икономиката не се допуска да се преминат границите на познанието и свободата, които са определени от финансовия елит.

Монополът на плурализма

Информационният двигател се задвижва от журналистиката, но противно на това, което се предполага, дори и в действащите *демократични* режими упражняването на тази професия е силно ограничено и се обуславя от управляващите.

Новините стават реално такива само ако достигнат до широката аудитория и за целта трябва да преми-

нат през ежедневниците или телевизионната национална мрежа, управлявани от субекти, върху които населението няма контрол. Избраната категория от репортери, които работят в тези големи редакции, не е съставена от независими и безпристрастни професионалисти, а от такива, наети и заплащани от *елита*, за да публикуват или цензурират новините според продукуваните филтри от съответните бордове на директори (формирани от политици, бизнесмени или банкери).

Един честен и брилянтен журналист, но напълно независим и следователно неуправляем, би имал много малък шанс за професионална изява, ако не следва и не се придържа към *реда на мисли* на своя работодател. От което следва, че за да направи кариера, той трябва винаги да изразява конвергентни идеи с тези на управляващия елит. Наречено с технически жаргон, това психическо кондициониране е дефинирано (за политическа коректност) като *редакционна линия*. Тя се проявява в критериите за подбор и интерпретация на новините, които отличават един вестник от друг.

Формирането на нюзрума на редакциите, според признатите идеологически управляващи фракции, е под формата на свободен избор на самия журналист. В повечето случаи членовете на журналистическата общност не познават като цяло как функционира светът на

I. Психическа манипулация и масова хипноза

информацията и се придържат към добросъвестното ѝ отразяване, без да си задават много въпроси доколкото тя е свободна.

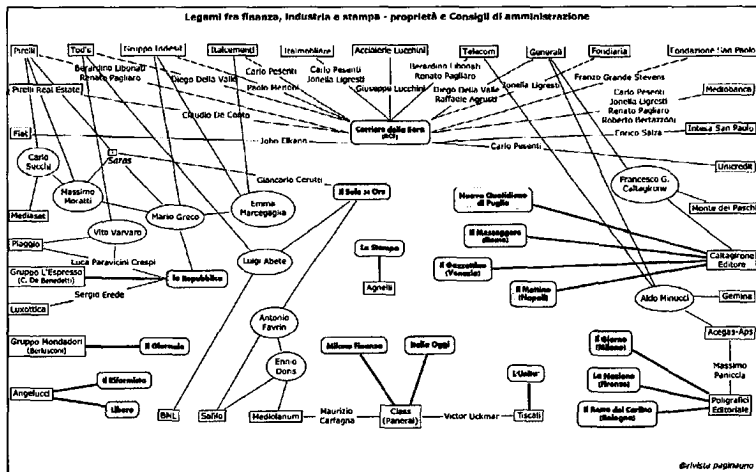
Експертът по комуникация Ноам Чомски посочва: *Ако (журналистите) мислят като свободни хора и го разбират, биват маргинализирани чрез сложна система за филтриране още от детската градина, страхувам се! В действителност целият свят в сферата на образованието и професионалното обучение е един сложен филтър, който отсява онези, които са твърде свободомислещи; тези, които мислят със собствената си глава и са непокорни, защото те не са нужни на институциите. Би било много неподходящо да има такива хора в медиите, които да задават каквито си искат въпроси. Затова, когато си достигнал до някаква позиция като началник на служба или главен редактор, или пък пост в CBS, или нещо подобно, е много вероятно индоктринирането да ти се е пропало в костите; вече си приел нормата, че някои неща не могат да се кажат, дори и още повече – да не се и мисли за тях. Много е трудно да живееш в такъв когнитивен дисонанс: само закоравял циник може да върва в едно нещо, а да пише друго. Така че, независимо дали става въпрос за свободна, или тоталитарна система, тези, които са полезни на властта, са тези, които наистина върват в това, което казват, и това са тези, които обикновено правят кариера⁵.*

Понякога се случва някой репортер да откаже да възприеме цензура и в крайна сметка публикува реално неудобни новини. Когато възникнат такива случаи, дежурният редактор незабавно е привикан *отгоре* и е принуден да отрече, преструктурира или изпрати в забвение материала. Така новината губи видимост с бързината на светкавица.

Взети заедно, различните редакционни линии, независимо от политическия си цвят, представляват изклю-

Марко Пиццутти

чително само волята на доминиращите индустриални и финансови сили, дори и когато според Конституцията или Устава би трябвало да защитават интересите на народната класа – най-многобройна и икономически зависима⁶.

Източник: Giovanna Baer, „Tre gradi di separazione“, Paginauno, н.18 юни – септември 2010 г.

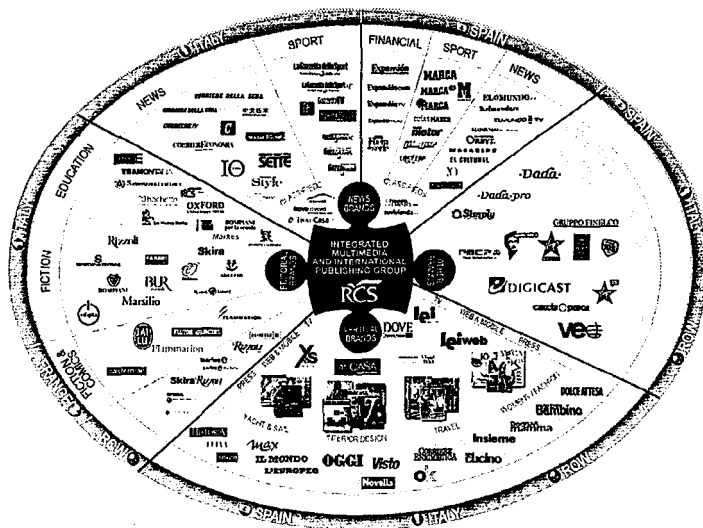
Докато при диктатурата народът е наясно с обстоятелството, че е потиснат и редът задължително се поддържа чрез сила, при режимите на *представителна демокрация* социалната система е стабилна, тъй като контролът върху информацията се извършва тайно, за да може хората да вярват, че живеят в свободен свят.

За да се определи действителното ниво на прозрачност и на плурализъм на информационната система на една страна, която нарича себе си *демократична*, е абсолютно задължително да се разбере кои са собствениците на вестници и на телевизионни канали или тези, които представляват Борда на директорите.

Този обикновен контрол е в състояние да разкрие –

I. Психическа манипулация и масова хипноза

било в Италия, било в други страни от Западна Европа, определени като демократични, – че информационните източници са концентрирани в ръцете на обичайните големи финансови и индустриални групи⁷.

Корпоративна структура на RCS

• *Corriere della Sera*. Издателят на най-престижния и с най-голям тираж ежедневник на национално ниво е част от международната група RCS (*Rizzoli Corriere della Sera*) Mediagroup. Котира се на борсата и контролира също други популярни вестници и списания, като *Il Mondo*, *L'Europeo*, *Oggi*, *Visto*, *Novella*, *Max*.

В Борда на директорите се натъкваме на имената на хора, неразривно свързани с международния финансов елит и неговите глобалистски кръгове: Джон Елкан (*Клуб Билдерберг*), президент на *Фиат* и *Ексор* (холдинговата компания на фамилия Аниели); Францо Гранде Стивънс, адвокат на семейство Аниели, бивш вицепрезидент на

Марко Пицуми

Фиат и понастоящем президент на Фондация *Сан Паоло*; Карло Пезенти, съветник на *Италчemenти*, *Уни-кредит*, *Италмобиляре* и *Медиобанка*; Бернардино Либонати, съветник на *Телеком Италия* и *Пирели*; Йонела Лигрести, съветник на *Фондиария*, *Италмобиляре* и *Медиобанка*; Диего дела Вале, съветник на *Tod's*, *Marcolin Generali Insurance*; Ренато Паляро, съветник на *Телеком Италия*, *Пирели* и *Медиобанка*; Джузепе Лукини – стоманодобивни предприятия; Паоло Мерлони, главен изпълнителен директор и председател на Управителния съвет на *Мерлони Финанциария*, група *Indesit Company*; Енрико Салца, съветник на *Intesa San Paolo*; Рафаеле Агрости, съветник на *Generali Insurance*; Роберто Бертацони, съветник на *Медиобанка*; Клаудио де Конто, *Pirelli Real Estate*, *Corsera*, *Фиат*, *Пирели*, *Телеком Италия*, *Mediobanca*, *Intesa*. Всички споменати фирми са пряко свързани помежду си: финанси, банки, застраховане, автомобилна индустрия, телекомуникации, циментови заводи, стоманолеярни заводи, гуми, недвижими имоти, мода, електроуреди.

• *La Repubblica* е ежедневник от *Gruppo l'Espresso* на Карло де Бенедети – *Клуб Билгерберг*⁸, в чийто Борд на директорите са: Серджо Ереде, изпълнителен директор на *Luxottica*; Лука Паравинчи Креспи, съветник на *Piaggio dei Colaninno* с Вито Варваро (преди това в Борда на директорите на *Tod's* на Диего дела Вале) и сина на Джулия Мария Креспи, бивш главен редактор на *Corriere* и бивш президент на *Fai*; Марио Греко, съветник на *Indesit Company* (където също е Ема Марчезалия) и на *Saras* на Масимо Морати (вече в Борда на директорите на *Corriere* чрез съветниците на *Пирели*). Масимо Морати представлява освен това връзката между *Gruppo l'Espresso* и семейство Берлускони, заема място освен в Борда на директорите на *Saras*, също и в този на *Пирели*,

I. Психическа манипулация и масова хипноза

заедно с Карло Секи, бивш ректор на *Vocconi* и изпълнителен директор на *Mediaset*⁹.

- *Il Giornale* се публикува от група *Mondadori* и е ежедневник на семейство Берлускони (Силвио Берлускони произхожда от масонската ложа *Propaganda 2*, известна като *P2* на Личо Джели)¹⁰.

- *La Stampa* е торински ежедневник на семейство Анцели (*Клуб Билгерберг*)¹¹.

- *Il Messaggero* – Рим, *Il Mattino* – Неапол, *Il Gazzettino* Венеция и *Il Nuovo Quotidiano di Puglia* (*Новият ежедневник на Пулия*) са ежедневници, публикувани от *Caltagirone Editore* (*Клуб Билгерберг*)¹², собственост на фамилия Калтаджироне (циментови заводи, недвижими имоти). Членове на Борда на директорите са Агзура Калтаджироне, съпруга на депутата Пиер Фердинандо Казини (Президент на Италианската камара на депутатите), и Франческо Гаetano Калтаджироне, съветник на *Monte dei Paschi* и на *Generali Insurance*.

- *Il Resto del Carlino* – Болоня, *La Nazione* – Флоренция и *Il Giorno* – Милано, са собственост на *Poligrafici Editoriale*, свързани с *Телеком Италия*, *Generali Insurance*, *Gemina* (чрез Масимо Паничи и Алдо Минучи) и *Premafin* на фамилия Лигрести (посредством Роберто Туниоли, Серджо Маркезе и Джузепе Лагзарони). Салваторе Лигрести, освен че е почетеен президент на *SAI Insurance*, е бил също член на Борда на директорите на Уникредит.

- *Libero* – агресивната *дясна ръка*, и *Il Riformista* – ежедневник на *плахите леви*, имат дори един и същи издател: Джампаоло Анджелучи, собственик на империя от клиники и санитарни структури (между които болница

Марко Пиццутти

Сан Рафаеле в Рим), който е осъден на домашен арест за фалшификация и измама срещу ASL¹³.

- *L'Unita* – ежедневник, основан от Грамши и понастоящем приближен на основната италианска лява партия, Демократическата партия, притежава като издател *Нова Издателска Инициатива*, чийто основен акционер е Ренато Сору – Президент и Главен изпълнителен директор на *Tiscali Italia*¹⁴. *Tiscali* е свързана с *Milano Finanza*, а *Capital* е на банка Медиоланум на Берлускони посредством персонажи, като Виктор Укмар и Маурицио Карфания¹⁵. През 2011 г. финансовата полиция конфискува повече от 3 млн. евро на Ренато Сору за укриване на данъци¹⁶. Сору, който до началото на 2012 г. е бил основен акционер, се оказва със спад на своя дял на участие, след като е взето решение за увеличаване на капитала. В момента, въпреки че все още е пряк притежател на 31,761% от капитала, може да задържи мнозинство само чрез един дял от 25,263% на *Monteverdi* – дружество, което дори и формално да се управлява от Сору, е в ръцете на банка Интеза¹⁷ – финансова институция, притежаваща най-големия дял от акции на Италианската банка¹⁸.

- *Il Sole 24 Ore* е финансов вестник на *Confindustria*, в чийто Борд на директорите са: Джанкарло Черути, съветник на Управителния съвет на *Saras*; Луиджи Абете – *Aspen Institute*¹⁹, бивш президент на BNL (Париба), брат на Джанкарло Абете (президент на *Figc*) и също съветник на *Tod's* на Диего дела Вале; Антонио Фаврин, член на Борда на директорите на *Safilo Group* на Енио Дорис – основател на група *Mediolanum* на фамилия Берлускони и съветник на Медиобанка.

- *Milano Finanza* и *Italia Oggi* – икономически вестници, много популярни сред професионалните среди, се из-

I. Психическа манипулация и масова хипноза

дават от *Class* на братята Панераи. В Борда на директорите на групата, *лидер във финансовата информация* (както се самоопределят), са Маурицио Карфания, съветник на *Mediolanum* – дружество, в което има участие фамилия Берлускони, и Виктор Укмар – най-известният италиански икономист и счетоводен експерт, чиито услуги са били търсени от всяка една възможна индустриална група, днес изпълнителен директор на *Tiscali* на Ренато Сорю.

- *Italia Uno, Rete 4, Canale 5* – трите основни частни италиански канали и най-голямата италианска издателска къща *Mondadori* са собственост на група *Mediaset* на фамилия Берлускони.

- *RAI 1, RAI 2, RAI 3, RAI 4* – държавните телевизии, са разпокъсани между различните политически партии, които, въпреки фасадната си опозиция, вече са демонстрирали своето абсолютно подчинение на волята на управляващите. Президент на *RAI*²⁰ е Анна Мария Тарантола (зам.-директор на Италианската банка), Генерален директор е Луиджи Губитози – бивш Генерален мениджър на Американската банка²¹. Назначаването на Тарантола на този пост не е срещнало нито един отрицателен вот²².

- *La 7* (бившата *Tele Monte Carlo*) – най-важната частна национална телевизионна станция извън групата на *Mediaset*, е собственост на индустриалния гигант *Telecom Italia Media* на група *Telecom* на Франко Бернабе (*Клуб Билдерберг*)²³.

- *MTV* – музикалният телевизионен канал, предпочитан от младите хора, също е собственост на *Telecom Italia Media*.

Марко Пицуту

Глобалният контрол, упражняван от финансовия елит върху медиите, ни оставя лесно да предположим каква е причината, поради която е толкова лесно да бъдат скрити до последния момент скандални провали на големи компании, като *Cirio*²⁴ или на *Parmalat*²⁵, с които в крайна сметка са *стъпкани* само дребните инвеститори.

Правилното определяне на олигополите²⁶ никога не е лесно, тъй като корпоративните връзки (особено между издателските групи, които официално се противопоставят помежду си) често биват скривани зад две или три *степенни на разделение* (дружества, управлявани от *подставени лица*), създадени *ad hoc*²⁷. Типичният профил на персонажа, използван като свързващо звено между различните степени на разделение, е този на професионалиста (адвокат, консултант, счетоводител, одитор), задължен да пази професионална тайна²⁸.

Бернардино Либонати например, освен че е собственик на адвокатската кантора *Jaeger-Libonati* и професор по търговско право в университета *La Sapienza* в Рим, заема и позицията на Председател на Борда на директорите на Сицилианската банка от 1994 до 1997 г., докато от 1998 до 1999 г. е бил президент на *Телеком Италия* и на *Tim*. Бил е член на Съвета на одиторите на ENI от 1992 до 1995 г., а от 2003 до 2007 г. е член на Борда на директорите на *Nomisma* на Романо Проди. От 2001 до 2007 г. заема пост на Председател на Съвета на директорите на Медиобанка. От февруари до юли 2007 г. е бил Председател на Борда на директорите на *Alitalia* и от 2002 до 2007 г. – Председател на Борда на директорите на Римската банка. Умира през 2010 г., след като е бил избран за Вицепрезидент на група *Уникредит* и е бил член на Борда на директорите на *Пирели*, *Телеком* и *RCS*.

Управляването на медиите от страна на фамилията, които контролират националните богатства (или техните последователи чрез степени на разделение), е

I. Психическа манипулация и масова хипноза

характерно за всички страни от индустриализирания свят, тъй като на най-високото стъпало на пирамидата на контрола винаги се намират висшите финансови общества²⁹.

Смята се, че магнатът в издателската дейност Рупърт Мърдок (чийто капитал е в ръцете на кредитни институции, като Midland, Citibank, Westpac Banking Corp., Commonwealth Banking Corp., Security Pacific Corp., Lloyds Bank Plc. и Deutsche Bank) сам управлява една истинска империя за масова информация (вестници, телевизийни новини, списания, документални филми, телевизийни програми и канали от всякакъв вид, между които известната SkyTv) на международно ниво. Само във Великобритания Мърдок притежава авторитетни вестници, като *The Times*, *Sunday Times*, *News of the World* и *The Sun*, а в Америка е закупил заглавия, като *New York Post* и *New York Magazine*.

Големите конгломерати, като *Time Warner*, *Viacom/CBS* и *News Corp.*, са свързани помежду си с гъста мрежа от кръстосани участия, които в действителност създават олигопол³⁰.

Поради тази причина финансовият елит упражнява все по-голям натиск за стандартизирането – в кратко време и по различни законови начини, на националните комуникации според един-единствен международен модел.

През 1994 г. Съединените щати насърчават проекта за глобални информационни магистрали (*National Information Infrastructure*) да бъде изнесен в световен мащаб и през 1995 г. правителствата на страните от Г-7 се срещат в Брюксел, за да утвърдят публично концепцията за *глобално информационно общество*. Срещата се провежда сред четирийсетина специални гости – представители на финансовите кръгове, и в пълното отсъствие на граждански общества³¹. През юли 2000 г. Г-8 се срещат в Окинава в присъствието на представители

Марко Пицутти

на големи информационни корпорации, за да направят публично достояние Хартата за глобалното общество на информация.

С появата на световната пазарна икономика медиите са се превърнали в стратегически сектор от първостепенно значение за капиталистическите инвестиции и в същото време в основен фактор за процеса на глобализация от идеологическа гледна точка. Не е чудно тогава, че определянето на медийните политики е от изключителната компетентност на органи като Световната търговска организация или Световната организация за интелектуална собственост, изрично предназначени да бъдат *пазители* на интересите на доминиращия елит.

Поради тази причина, освен разрешеното ниво от международните финансови органи, свободата на информацията и гаранциите за плурализъм се оказват само една илюзия. Без въвеждането на система от правила, която да гарантира контрола върху медиите, последните винаги ще бъдат използвани като *мегафон* на елитарните интереси. Населението продължава да бъде информирано само от институционални източници, управлявани от политици, които са абсолютно подвластни на *силните на деня*, и от големи частни медии, чиито конци дърпат *международните корпоратокрации*, лишавайки държавите от реална власт и правомощия за вземането на решения.

Демократичният постулат е, че медиите са независими и че имат задачата да откриват и съобщават истината, а не да представят света така, както „силните“ искат да бъде възприет.

— Ноам Чомски³²

I. Психическа манипулация и масова хипноза

Телевизионната република

Най-мощният инструмент за психическо манипулиране, използван от елита във време на представителна демокрация, несъмнено е телевизията.

Тя е идеално средство за масова хипноза, което умишлено бърка с *огледало на обществеността*, за да се укрие функцията ѝ на матрица. Под прикритието на обикновен домакински електроуред най-смъртоносната машина за пропаганда, измислена досега от човека, е влязла в домовете на хората, спечелвайки тяхното доверие. Ролята на телевизията е да изпълнява полезна социална функция, да забавлява и информира. Съществуват програми за всяка категория хора и вече се наблюдава зависимост сред населението, което се е превърнало в зомбирани пасивни слушатели, вместо в мислещи граждани.

В резултат на това тези, които контролират излъчваните програми, могат да насочат вниманието на масите в определена посока както на подсъзнателно, така и на съзнателно ниво. В действителност, въпреки очевидния широк спектър от предавания, колкото повече един телевизионен продукт е предназначен за по-масова публика, толкова повече неговият формат съвпада с официалната информация и начина на живот, избран за наш социален модел от архитектите на глобализацията.

Кореспонденцията между идеологическото съдържание на най-гледаните емисии и на доминиращата *школа на мисълта* в големите информационни канали сама по себе си е достатъчна, за да генерира у отделния индивид, и още повече при подрастващите, убеждението, че не съществуват други възможни алтернативи на сегашния социален модел.

Учебните програми, както и новинарските бюлетени, телевизионните и кинематографските продукти са изработени за широката публика с цел да я разсеят, като

Марко Пиццутти

отвлекат вниманието ѝ, да я дезинформират и така да я направят безсилна срещу властта на управлението.

Съществуването на този проект за психическа манипулация е било смело осъдено дори и от известния телевизионен режисьор Серджо Колабона, който е създал и режисирал изключително популярни телевизионни програми за RAI и Mediaset, сред които: *Сделка или не*, *Наследството*, *Фермата*, *Всички луди за телевизия*, *Черешката на тортата*, *Влакът на желанията* – италианската версия на *Биг Брадър*. По време на експлозивно интервю пред *Naroli TV* разкрива истинската цел на средствата за масова информация, декларирайки: *Телевизията, повярвайте ми като на човек, който я познава много добре, е мъртва, смърди и иска да ни омърси [...]. Внимавайте по отношение на всичко, което ние, телевизионните режисьори, ви казваме, защото почти никога не е вярно. Искаме да ви накараме да вярвате, че истината е такава, каквато я представяме чрез нашите програми, но не е точно така. Зад кулисите се прави телевизия, която реално праща всички нас към културна деградация [...]. Всички ние приемаме да сме вътре в една система, на която нямаме смелостта да се опълчим, защото така ни е удобно. Все пак, да си го кажем открито, плащат ни, за да ви накараме да не мислите. Да ви накараме да повярвате например, че причината за депресията е, че „Франко се е скарал с Франческо“ и да мислите за неща, които няма да ви позволят да се фокусирате върху определени социални проблеми [...]. Един съвет, който искам да дам на младите, които имат лудо желание да правят телевизия: Забравете, че можете да донесете със себе си своите идеи, защото не ги искат! Но, ако можете да „целувате задници“... ха-ха! – ще сте принудени да си навеждате главите, когато се налага, и тогава може да направите голяма кариера³³.*

Много популярни програми като *Биг Брадър* или *Стани богат*, продуцирани от *Endemol* – корпорация, уп-

I. Психическа манипулация и масова хипноза

равлявана пряко от банкери³⁴, продължават да предлагат все едни и същи фалшиви ценности, свързани с култа към парите, и начин на живот, вдъхновен от баналността и на повърхностни забавления.

Систематичното идеологическо насочване на масите към единна форма на празна мисъл е лишено от качества и постепенно ще елиминира всяко културно разнообразие, проправяйки така пътя на глобализацията.

Постоянният поток от изкривени новини, цензурирана информация, на погрешни идеи, фалшиви идеали, социални модели и концепции, *предварително опаковани* от финансовия елит, само чакат да бъдат асимилирани от нас. Докато гледаме *китайските сенки* на домашния оракул, феноменът на телевизионното внушение като с магическа пръчка превръща цели поколения от зрители в същите такива *сенки* и неусетно телевизионното представяне на света се превръща в единствената реалност.

Развлекателната индустрия като оръжие за разсейване на масите има много стари корени. Още древните латински поети като Ювенал са изразявали тази концепция с максимата *Panem et circenses* (*Хляб и зрелища*). Циркус Максимус – най-голямата арена за забавления в Рим, и Колизеумът са имали същата функция, както в модерните времена. Всеки път, когато римските владетели искали да отвлекат вниманието от най-значимите социални проблеми (войни, увеличаване на данъците, мерки за увеличаване на личната свобода и др.), прибегват до финансиране на публични игри. Тази древна система за контрол над народа е действала почти винаги, но сегашната телевизионна и мултимедийна технология е отишла далеч отвъд възможностите, предлагани от традиционните средства.

В съвременната представителна демокрация упражняването на властта се проявява чрез фини техники за контрол на ума. Въпреки че съжителстват различни по-

Марко Пицутти

литически и религиозни идеологии (католицизъм, протестантство, ислям, комунизъм, социализъм и либерализъм), които, независимо че официално са в опозиция помежду си, всички имат една и съща пирамидална структура с много малък брой лидери на върха, а останалата част от населението е подчинена в послушание.

Това е система на управление, която зад привидното множество от форми поддържа винаги едно и също разпределение на властта. Докато диктатурите се основават на използването на сила, представителните демокрации се базират върху инструмента на гласуването. Разликата, следователно, би трябвало да е грастична, но тъй като един и същи управляващ елит упражнява контрол върху информацията, откъдето се сформира консенсус, разграничаването между двата вида режими, в крайна сметка, придобива само формален характер.

Синдикати, партии, министерства и всички други публични или частни институции със социални функции имат водачество, което е неразделна част от кастата на властта, на чийто връх твърдо се е настанил международният финансов елит. Той използва телевизията да манипулира публичното мнение, докато политиките и най-влиятелната част от обществото си разделят трохите от властта, оставени за тях от банкерите. В такава система, предназначена да създаде илюзията, че народът управлява, средствата за масово осведомяване играят незаменима функция на ментален контрол и съдържанията на телевизионните продукции, насочени към населението, са практически еднакви по отношение на информацията, която подлежи на цензура, на изопачаване или да бъде измислена с такава цел.

Не е признак на добро психическо здраве да бъдеш добре приспособен към едно болно общество.

— Джигу Кришнамурти

I. Психическа манипулация и масова хипноза

Една стара история

Чрез внимателно проучване на данните, които се отнасят до корпоративната структура на компаниите от публичния и частния информационен сектор, става ясно, че филтърът върху новините на различните редакционни линии е напълно небалансиран в полза на властимащите. Армията от новинари в преобладаващата информационна верига е съставена от професионалисти, заплащани да разпространяват новините такива, каквито са от официалните източници, без да извършват никакъв контрол върху тях, приемайки, че вече е осъществен такъв. Журналистическата критика е използвана нарочно само когато трябва да се пропагандират официалните версии, предварително уточнени от управляващия апарат, за да се изкривят фактите и да се раздели населението в излишни битки между политическите фракции, подчинени на системата.

Касае се за сложна *система за дезинформация*, където истинските проблеми на обществото като паричния суверенитет, остават табу, върху което тегне мълчание. От друга страна, всичко, което искат да внушат, се повтаря ден и нощ в новините и телевизионните емисии. Така нареченият *плурализъм* върху най-незначителните въпроси играе основна функция, за да даде демократичен смисъл и да облече в безпристрастност установената система на пропаганда, наложена от властващия елит. Ако журналистите биха били наистина свободни да разпространяват неудобните информации, изключени от учебниците и другите официални източници, сегашната ситуация не би била възможна.

По време на своята историческа реч пред Американската пресасоциация (АРА) при сбогуването си през 1880 г. авторитетният редактор на *New York Times* Джон Суинтън признава, че тази ситуация изобщо не е някаква

Марко Пиццутти

новост и датира от същия период, в който са създадени първите големи вериги от вестници, или по-точно преди появата на телевизията: *В Америка, в този период от световната история, не съществува независима преса. Вие знаете и аз също! Няма нито един от вас, който ще се осмели да напише собственото си становище и вече предварително знаете, че ако го направите, никога няма да бъде публикувано. На мен ми е плащано, за да държа собственото си мнение далеч от вестника, за който работя. На някои от вас е плащано по подобен начин за подобни неща, а кой от вас би бил толкова луд да изразява по честен начин мнението си, като точно веднага ще се намери на улицата да си търси друга работа. Ако аз си позволя да изкажа истинското си становище и то се появи в някой брой на вестника ми, заеманият от мен пост ще се освободи за по-малко от 24 часа. Работата на журналиста е да унищожава истината, да лъже безсрамно, да подкупва, да оклеветява, да размахва опашката си в подножието на богатството и да продава собствената си страна и сънародниците си за насъщния. Аз го знам, а и вие също го знаете! Тогава каква е тази лудост да вдигаме наздравеца за независимата преса? Ние сме техните кукли, те дърпат конците и ние танцуваме. Нашите таланти, нашите възможности, нашият живот са собственост на други. Ние сме интелектуални проститутки*³⁵.

С възхода на телевизионните технологии медиите вече могат да насочват мнението на масите с лекотата, с която овчарското куче води стадото. Системата за контрол на публичното мнение е така изпитана, че един от най-големите експерти по теория на комуникацията – проф. Ноам Чомски (доцент по лингвистика в Масачузетския технологичен институт и основател на трансформационната граматика, често споменавана като важен принос за теоретичната лингвистика на ХХ

I. Психическа манипулация и масова хипноза

век), е идентифицирал и обобщил 10-те основни правила за медийни манипулации³⁶:

1) *Стратегията на разсейване*. Основният фактор за социален контрол се състои в отклоняване на общественото внимание от много по-важни въпроси, така че масите да не могат да създадат никакви пречки за промените, които прави икономическият и политическият елит. Нейната употреба е очевидна от постоянния медийен *обстрел* на всякакъв вид разсейване чрез разпространение на най-незначителни информации. Стратегията на разсейване е от съществено значение за предотвратяването на евентуален публичен интерес към наистина необходимите знания в областта на науката, икономиката, психологията, невробиологията и кибернетиката: *Отклоняване на публичното внимание от истинските социални проблеми, да се държат хората далече от сериозните теми, да бъдат заети, заети, заети, без да им се даде време да мислят, винаги да са вътре в стадото!*

2) Създаване на проблем, подходящ за осигуряване на желаното решение, като същият да се появи като *случаен*. Тази техника на *проблем – реакция – решение* цели поставянето в центъра на една ситуация (например финансова криза), която предизвиква желаната реакция у хората (като искането за по-голяма икономическа стабилност), за да бъдат принудени да приемат правителствените мерки (повишаване на данъци, разпродажба на обществени стоки и съкращения).

3) *Стратегията на постепенността*. Състои се в създаването на радикални социални промени, правейки малки стъпки ритмично във времето. По този начин масите могат да забележат промяната в обществения ред

Марко Пицуми

едва могава, когато вече всичко е реализирано. Стратегията на постепеността се прилага във всички случаи, когато не е възможно прилагането на внезапна промяна, без това да предизвика революция.

4) *Стратегията на отлагането.* Друг начин да се накарат хората да приемат някое не много популярно решение е то да бъде представено по-рано от датата, определена за прилагането му, правейки го да изглежда *болезнено, но необходимо*. От психологическа гледна точка е много по-лесно да се приеме една бъдеща жертва, отколкото в момента, още повече когато ни карат да вярваме, че *всичко ще бъде по-добре утре* и че може би тази наложителна жертва е възможно да бъде избегната. По този начин хората имат повече време да свикнат с идеята за промяна и да я приемат с примирение, когато дойде времето.

5) *Техниката на детския език.* Широко се използва в обръщението към масите. Състои се в използването на прости и успокоителни изрази, характерни за инфантилната възраст, за да може в крайна сметка да се стимулира несъзнателен и детски отговор от масите. Това е психологическа техника, много използвана от медиите, и можем да я разпознаем също и в телевизионните реклами, където беседи, аргументи, персонажи и интонация на гласа са толкова детски, че изглеждат насочени към зрители-деца или възрастни, които са слабоумни. Колкото повече са опитите да се заблудят зрителите, толкова повече се прибягва до този инфантилен начин на изразяване.

6) *Езикът на емоционалното въздействие.* Цели да произведе емоционален отговор, който да е в състояние да забави рационалния анализ и критичното чувство на

I. Психическа манипулация и масова хипноза

индивида. Особено мощна техника за получаване на достъп на подсъзнателно ниво на масите и насаждането на идеи, желания или настроения (като страх или екзалтация).

7) *Да се държат хората в невежество и посредственост.* Целите ѝ са да не позволи на населението да разбере използваните техники и методи за постигането на психологически контрол: *Качеството на образованието, което получават по-ниските социални класи, трябва да бъде възможно най-посредствено, така че да се създаде дистанция между невежеството на класите и създалото се празно пространство между тях да не може да бъде запълнено!*

8) *Насърчаване на обществеността в полза на посредствеността.* Цели да упражни натиск на ниво средства за масово осведомяване, подходящи да убедят обществеността, че е модерно да бъдеш глупав, циник, вулгарен и невеж. Това обикновено се постига, предлагайки като модели за подражание звезди от света на шоу бизнеса или други с такива характеристики.

9) *Засилване на чувството за вина.* Състои се в това да се накара отделният индивид да повярва, че единствено той е отговорен за собствените си нещастия. По този начин жертвата на политическата и икономическата система, създадена от върхушката, вместо да се разбунтува срещу това, се чувства виновна, изпада в депресия и не е в състояние да реагира. Например, достатъчно е да се разпространи идеята, според която гържавният фалит е следствие от укриването на данъци от гражданите, за да се прикрият злодеянията на политическата каста, служеща на финансовия елит, който управлява света. По-високите данъчни приходи никога не

Марко Пиццутти

биха могли да променят моралната неприкосновеност на управниците, докато е логично да се очаква увеличаването на тяхната ненаситна лакомия.

10) *Да познаваш хората по-добре, отколкото те самите се познават.* Целта е възползването от огромните научни постижения в изучаването на човешкото поведение. Дисциплини като неврологията и психологията позволяват на финансовата аристокрация едно напреднало познание за човешкото съществуване, било то от физическа или психологическа гледна точка. В резултат на това учените, в полза на властта, познават човешкия индивид много по-добре, отколкото той самият, и използват това знание в своя полза.

Информацията в Италия е оглавявана от структура, която решава за какво да говорим и с какво да се занимаваме.

— Франческо ди Стефано, издател на *Europa* 7³⁷

„Структурата Делта“ и използването на невролингвистичното програмиране

Нашият модел на телевизия – спорт, лотарийни залагания, реалити и *сапунени опери*, има структура, изследвана и проектирана от професионалисти в областта на комуникацията, които използват психологическа зависимост с конкретната цел за дезинформираност.

Например при обявяването в несъстоятелност на НДС (холдинга на Луиджи Креспи) през 2004 г. италианската прокуратура извършва разследване чрез телефонни подслушвания, от които лъсва споразумение между държавната и частната телевизия за следване на една и съща стратегия в отразяването на важните факти³⁸. Всичко е било планирано до най-гребните детайли и на

I. Психическа манипулация и масова хипноза

редакционните директори на новинарски емисии е налагана определена редакционна политика в резултат на т. нар. *Структура Делта*³⁹. Най-трънливата информация е трябвало да бъде изключвана или най-много да ѝ бъде отделяно кратко време накрая, за да ѝ се припише нищожно значение. Този факт е имал определен акцент дори и на медийно ниво, тъй като RAI е реагирала на съдебното дирене със свое вътрешно такова, докато *Mediaset* се е защитила само с една жалба⁴⁰. Това обаче, което минава незабелязано, е фактът, че нито един заинтересован журналист не е подал оставка или се е оплакал от скандалната намеса, предвид подхода на големите медии, използващи един и същи вид филтри и манипулации върху неудобните новини (изключения, позициониране при стартиране на новините, саркастичен тон или мимики на водещите) и че единствената съществена разлика с миналото са политическите субекти, които би трябвало да извличат лична изгода. Новината за това съдебно разследване преминава като бурен вятър и бързо се забравя, докато ситуацията за контрол на информацията си остава практически непроменена.

Големите продуцентски телевизионни програми използват техниката на невролингвистично програмиране (НЛП), за да повлияят на моделите на поведение на зрителите. Една от основните цели на НЛП е да привикнат масите да не мислят и да приемат като сложен всеки един аргумент, изискващ минимум интелектуално усилие. В действителност информацията, ценностите и моделите, предавани от телевизионните екрани, създават виртуалната карта на реалността, с която се идентифицираме. Умът регистрира пасивно концепции, звуци и изображения, които, взети заедно, формират без наше знание напълно изкривено възприемане на света. С други думи, НЛП предизвиква масова хипноза, в която

Марко Пицутти

реалността е напълно заменена от модела на телевизионната измислица.

Лаура Кутука – в качеството на експерт по НЛП и хипноза, изрично е припознала във вътрешността на телевизионните програми микс от хипнотични техники, предназначени да повлияят на поведението и да сугестират зрителите. Експертът обяснява също, че телевизията като цяло – еднаква и ниско образователна, предлага уголи, спектакли, развлекателни програми и стил на живот, вдъхновени от плиткостта и повърхността, които грозяват възможността на масите да разсъждават⁴¹: *Телевизията, родена в САЩ, е отправена към една аудитория от възрастова група – от около 12-годишни, т.е. не особено напреднали в интелектуално отношение. След това този модел е приет и при нас*⁴².

Според мен телевизията е по-силна от всичко и се страхувам, че нейното посредничество ще се окаже всичко. Властващите искат да се говори по определен начин, този на работническата класа [...]. Навсякъде по света това, което идва отгоре, е по-силно от това, което искат отдолу [...]. Новата жестокост се съдържа в инструментите на властта – толкова двусмислена свирепост, неописуема и ловка, която едва ли би направила нещо добро, остава на върха, който попада в нейната сфера. Казвам това съвсем искрено, не смятам, че има нещо по-кръвожадно от баналната телевизия [...]. Всичко това отстранява зрителите от всякакво политическо участие, както по време на фашизма е имало кой да мисли за тях [...]. От всичко това се ражда климат на терор – ясно го виждам в очите на коментаторите и на официално интервюираните, не се произнася дори само една скандална дума. На практика не може да се изрече дума, която да е истина.

— Пиер Паоло Пазолини

Илюзията за свободния пазар

Дори и пазарната икономика не е свободна и прозрачна, колкото изглежда, защото групите, начело на централните банки, притежават основния пакет от акции на мултинационалните компании (директно или чрез подставени лица), които навсякъде са зели доминираща позиция⁴³.

От едно определено ниво нагоре индустрията, търговията, селското стопанство и всеки един производствен сектор се контролират от финансовия елит от върха на пирамидата на властта. Свободната конкуренция в малките и средни предприятия, отчасти и в по-големите, е практически избягване от антитръстовите норми и антимонопола на високо ниво, за да се гарантира една привидна демокрация. Системата за заобикаляне на разпоредбите работи перфектно благодарение на йерархичната си пирамидална структура, характерна за всички големи корпорации, в които вземането на решения и достъпа до информация са разделени на сектори, нямащи комуникация помежду си.

Така, докато основата на персонала, включително и ръководителите на по-ниско ниво, е ангажирана добросъвестно да разработва по-конкурентни пазарни стратегии, най-високите нива на компаниите вече имат тайни споразумения за определянето на базовите цени, както и за разпределянето на пазарните дялове. Истинската свободна конкуренция реално е възпрепятствана от невидимите картелни споразумения както за масите, така и за самите търговски мениджъри от по-ниско ниво.

През 60-те години например тогавашният президент на *Agip* Енрико Матеи се опитва да пречупи окултния олигопол, присъстващ в петролния сектор, но е отстранен, преди да постигне успех. Матеи започва да

Марко Пицуту

договора цените за продажба на петрола директно със страните производителки, без да преговаря с корпорациите, саркастично наричани *Седемте сестри*⁴⁴. Поради тази причина през 1962 г. е убит от бомба, докато пътува в самолет, но разследващата комисия приключва и *заравя* случая като *инцидент*⁴⁵. Истината става известна няколко години по-късно, когато ново следствие открива следите от бомбената експлозия⁴⁶. Смъртта на Енрико Матеи и досега е само върхът на айсберга, защото прикритата диктатура на корпорациите, обвързани с финансовия елит, се отнася за всеки производствен сектор, включително изследванията в областта на медицинските, технологичните и научните изследвания.

През 2011 г. Стефания Витали, Джеймс Б. Глатфелдер и Стефано Батистон – трима швейцарски изследователи, които изучават комплексните системи към Швейцарският федерален технологичен институт в Цюрих, публикуват досието *Глобалната мрежа за корпоративен контрол*⁴⁷, където се анализират съществуващите взаимоотношенията между 43 000 мултинационални компании⁴⁸. Проучването е проведено, като за целта е използвана изключително само официална информация от база данни с 37 млн. предприятия от целия свят⁴⁹. За да се картографира структурата на икономическата мощ, е разработен модел на дружества, контролирани чрез мрежи от участия. Дори да не са взети под внимание фалшивите степени на разделение с *подставените лица*, докладът заключава, че много малък брой дружества (преобладаващо банки или финансови институции) упражнява несъразмерно голям контрол върху цялата световна икономика. По-малко от 800 от големите корпорации контролират 80% от най-важните компании в света и 147 000 (по-малко от 2%) от последните, освен че имат господстваща позиция върху другите, контролират самостоятелно 40% от финансовата мощ на планетата.

I. Психическа манипулация и масова хипноза

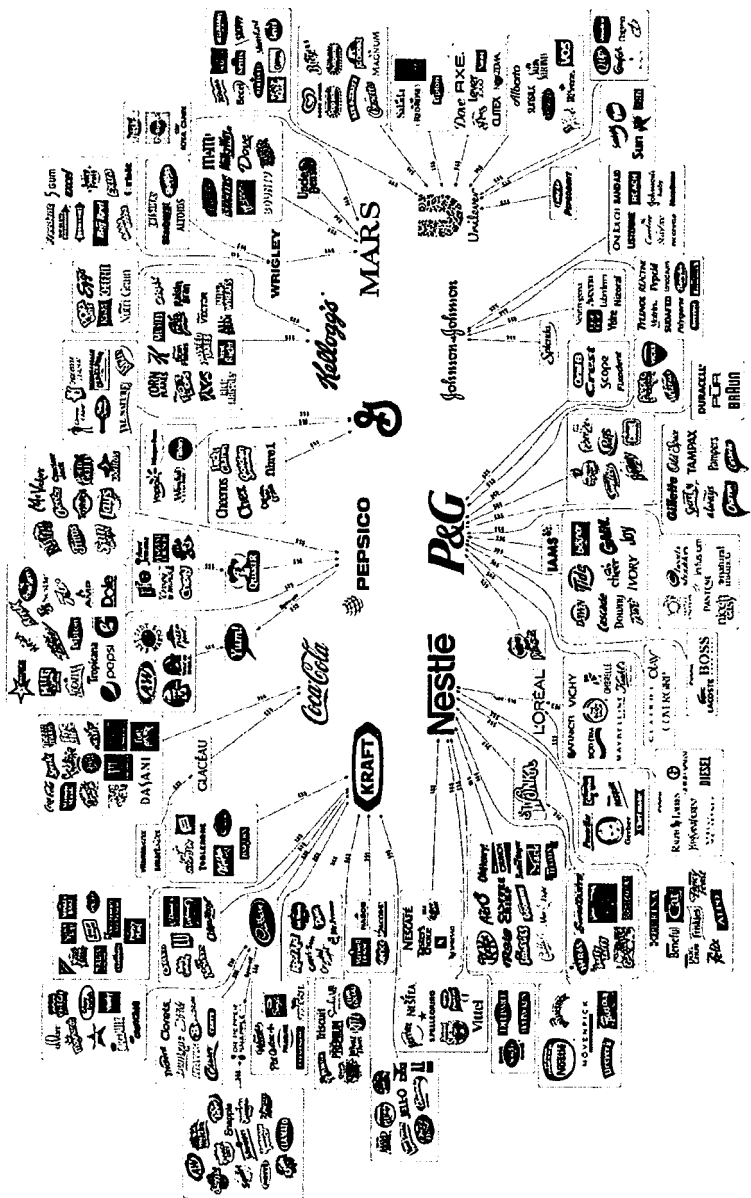

Схема на контрола на някои от най-известните гиганти –
Kraft, Coca-Cola u Nestle

Марко Пиццуту

Френският доцент по икономика Жан Перлюваг още през 2005 г. изважда скандалната цифра, според която 0,2% от световното население притежава контрола на половината от капитализираните ресурси на борсата⁵⁰. Измежду първите корпорации, които си поделят скиптъра на глобалната власт, откриваме някои от обичайните имена: Barclays Bank (1), JPMorgan Chase & Co (6) и The Goldman Sachs Group (18)⁵¹.

Тези данни сами по себе си са шокиращи, а казаното дотук показва само съществуващите цифри, без да се вземат предвид предприятията с *подставените лица*, нито неограничената власт, упражнявана върху държавите от финансовата каста на централните банки. Дори и медиите да продължават да прикриват тази ситуация от масите или да я представят като измислица на интелектуалци-мечтатели, представените по-горе официални данни са достатъчни, за да се добие яснота за разпределението на световното богатство.

Тероризъм, Оруел и „Fabian Society“

Писателят и журналист Ерик Артър Блеър (1903-1950), по-известен с псевдонима Джордж Оруел, през 1948 г. публикува книгата си, озаглавена *1984* – алегоричен роман за тоталитарните режими и механизмите за

I. Психическа манипулация и масова хипноза

психологически контрол. Много изследователи впоследствие осъзнават, че 1984 е нещо като предсказание за света, който ни очаква, тъй като поетата посока за глобализация съответства на тази, показана от Оруел още през 1948 г. Благодарение на една неописуема система за измама, основана върху контрола на източниците на информация, малък брой от банкери на международно ниво, които контролират ресурсите на планетата, стават всеки ден по-богати, докато останалата част от човечеството поддава под тежестта на кредитните си задължения. Развитието на информатиката е достигнало до такава степен, че управляващата клика може да я използва като мониторинг на населението по толкова разпространен начин, че би могъл да накара старият нацистки режим да изглежда като бледа сянка. Психологическата техника, използвана за налагането на извънредно положение, е останала същата и следователно тенденцията е историята да се повтори отново във времето.

За да прокара специален закон⁵², който да му предостави пълни права със законни средства, Хитлер организира пожара в немския парламент (1933 г.) и след това приписва вината на комунистите⁵³. Почти 80 години по-късно администрацията на Буш използва като претекст събитията от 11 септември 2001 г., за да започне вечна война срещу международния тероризъм и да оправдае въвеждането на специални правила с *Патриотичния акт*⁵⁴. Емоционалното въздействие от атентата е огромно и освен да гарантира демократичните права в името на сигурността, служи също за получаване на съгласието на американския народ за конфликта срещу Ирак и Афганистан. По този начин големите корпорации на елита могат необезпокоявани да отидат в окупираните страни и да се възползват от огромните им залежи от газ и петрол.

За медиите и институциите по целия свят официал-

Марко Пиццуту

ната версия за атенатата не съдържа никаква празнина, аномалия, противоречие или лъжа, което да заслужава публичен дебат, и повече от 10 години по-късно нищо не се е променило. В същото време обаче институционалната версия на фактите е буквално разглобена част по част от независими изследователи и разследването от близките на жертвите. Събраните доказателства за участието на разузнаването в подготовката на атенатите са толкова смазващи, че някои от тях заслужават да бъдат напомнени:

- носещата конструкция на Кулите-близнаци, която по официални данни е напълно унищожена от сблъсъка със самолетите, е проектирана да издържи на всякакъв самолетен удар⁵⁵;

- надеждни източници – пожарникарите и портiera на сградите Уилям Родригес, участвали в спасяването на хората, твърдят, че са чули експлозии, типични за технологиите, прилагани за разрушаване на сгради, които са дали начало на срутването⁵⁶;

- Кулите-близнаци, за разлика от всички други унищожени от обикновени пожари небостъргачи, са се сгромолясали със силата на земното притегляне, точно както се случва при контролираното разрушаване⁵⁷;

- по-голяма част от стоманените пилони са се превърнали във фин прах от температури, несъвместими с тези, които обикновено се достигат от самолетно гориво⁵⁸;

- автентични филми от атенатата са записали звука от експлозиите и образи от кълба дим, типични за контролирано разрушаване⁵⁹;

- експертите са намерили видими следи от специфичен тип експлозив (термит), използван за контролирани разрушавания в основите на сградата⁶⁰;

- Осама Бин Ладен, смятан за мозъка на терористичния акт, е работил за американското разузнаване, а неговото семейство все още си сътрудничи с Буш⁶¹;

I. Психическа манипулация и масова хипноза

- *Ал-Кайда*, прословутата терористична организация, отговорна за предполагаемата война на Исляма срещу Запада, е създадена от ЦРУ по време на войната между Афганистан и СССР⁶²;

- терористическите операции в стил *false flag* (*ног фалшив флаг*) са били под протекцията на Пентагона още от 60-те години. Операцията *Northwoods* например е планирала убийството на цивилни американци чрез отвлечането на пътнически самолети с цел да се припише вината за атентатите на самозваните кубински терористи. По този начин би се предизвикала мощна емоционална реакция сред населението, което би спомогнало за свалянето на военния режим на Кастро⁶³;

- по време на атентатите от 11 септември американската противовъздушна охрана е била обърквана от провежданото по същото време военно обучение, което се е отнасяло точно за терористични атаки на граждански самолети. Комбинираното използване на симулации, практически идентични с атентатите, които действително се случват в същия момент, е техника, използвана от разузнаването за покриване на своите операции. Неслучайно същото невероятно *съвпадение* откриваме в атентатите в лондонското метро през 2005 г.⁶⁴

- Ал Анджур и Халид ал Михдар – двама от терористите, които са били на борда на полет АА77, са живеели през последните 10 месеца преди 11 септември 2001 г. в Сан Диего, в дома на агент от ФБР. Били са под протекцията на разузнаването и са влезли в САЩ с многократна виза, издавана за хора от службите⁶⁵.

Странно, че нито един от тези факти не е оспорен от вестниците или новинарските емисии и официалната версия е сляпо приета от членовете на политическите партии. Поставянето на *реконструкцията* на Белия дом пог въпрос заради толкова сериозен атентат би пред-

Марко Пицуту

извикало съмнения относно прозрачността на глобалната информационна мрежа, а също и за това кой наистина управлява тайните служби и въобще властта като цяло. Подобен вид съмнения са смятани за неприемливи и освен с много редки изключения⁶⁶, журналистите от публичния и частния сектор доста се ослушват дали да повдигнат тези въпроси. Не липсват случаи, когато някои, гръзнали да го направят, са дискредитирани и осмелени като мечтатели.

На следващия ден след 11 септември 2001 г., извършвайки недопустимо нарушение на международното право, *демократичните* правителства от почти цял свят бързат да обявят своето безусловно присъединяване към идеята за *превантивна война* срещу призрачната терористична ислямистка заплаха. От този момент нататък медиите не спират да разпространяват новини за нови атентати, извършени или лесно осуетени, срещу християнски църкви, цивилни или западни армии, за да поддържат напрежение и състояние на извънредно положение.

В името на сигурността много лесно се осигурява народното съгласие за приемането на всякакви ограничителни мерки за гарантиране на личната свобода, както и за общественото финансиране на военни операции за окупиране на *престъпната държава* в този момент. За да се оправдаят войните, ембаргото, бомбардировките, убийствата (картините от кървавото и жестоко мъчение на Кадафи се излъчват от медийните телевизионни канали като шоу с идеята да утолят жаждата за мъст и справедливост) и свалянето на режими, маскирани под формата на народни въстания, е достатъчно само да бъдеш обвинен в подкрепяне на тероризма. Задачата да се възприемат като правдоподобни правителствените обвинения и неговите официални версии за тероризма е поставена на информационните органи, които с непре-

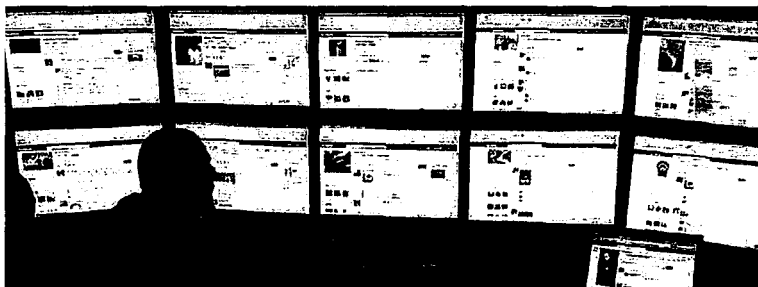
I. Психическа манипулация и масова хипноза

къснато повтарящите се новини и подклаждането ден и нощ на възмущение и гняв сред масите цели да ги поведе в желаната от управляващите посока.

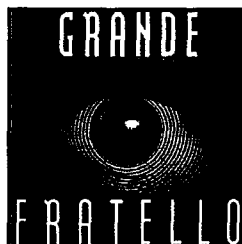
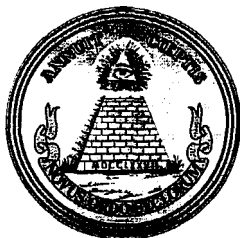
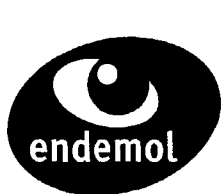
Това позволява на американския президент Барак Обама да представи пред Конгреса на САЩ своя *План за национална сигурност*, който включва репресивни средства, абсолютно неприемливи за която и да била истинска демокрация. Пакетът от одобрените правила включва мерки като превантивно задържане за неопределено време на всеки един (американец или чужденец, в която и страна по света да се намират), който е заподозрян от разузнаването, че е замесен в терористичен акт или да бъде замесен в бъдеще⁶⁷.

Постоянното състояние на извънредно положение в международен аспект, въведено от западните правителства, позволява приемането на мерки за сигурност от типа на предсказаните в романа *1984*, в който малка част от елита може да ги използва, за да държи под строг контрол цялото човечество. Така, подобно на описаното в историята на Оруел, за да се предпази човечеството от един опасен враг, който непрекъснато заплашва света, сега разузнаването има възможността за получаването на достъп в реално време, и то без никакви разрешения от съдебната власт, до личния живот на всеки отделен индивид. Писмо в електронен формат (имейл) например може да бъде засечено във всеки момент на писането му, още преди да бъде изпратено на получателя. Телефонни разговори, електронни разплащания, географско положение, лични снимки, срещи, хранителни вкусове, политически възгледи и всякакъв друг вид информация, която обменяме по някакъв електронен път (смартфон, интернет, социални мрежи и др.), веднага става достъпна за службите.

Марко Пицутти

За да пострагаме от лишаването на личната ни свобода и приемането на каквато и да е репресивна мярка (включително изтезания във военните американски бази като *Гуантанамо*) без справедлив процес, е достатъчно да бъдем определени като *заподозрени терористи*. Подобно на *всевиждащото око*, което прилича на масонския символ, отпечатан върху американската банкнота от 1 долар, което постоянно наблюдава нашето ежедневие. Ситуация, която напомня отблизо света, описан от Оруел в книгата му. Неслучайно терминът *Биг Брадър*, днес много известен от едноименното телевизионно предаване, произхожда точно от там. Същата *Endemol* (собственост на джойнт венчър между *Mediaset* и голямата инвестиционна банка *Goldman Sachs*), която продуцира програмата, има за стилизирана емблема масонското око, което вижда всичко.

Затова е основателно съмнението, че Оруел – завършен есеист, е избрал да даде тази форма на един роман

I. Психическа манипулация и масова хипноза

за реални проекти, които са табу и за които е разбрал по време на сбирки на елита на глобалистите. Той е член на *Fabian Society* – движение на интелектуалци, което според много изследователи насърчава развитието на *суперглобална фашистка държава*, използвайки като маска *доброто лице на социализма*⁶⁸.

Витраж на престижното Лондонско училище по икономика (LSE) със символа на „Fabian Society“ в центъра (вълк в овча кожа) и двама последователи на ордена, докато създават света

Марко Пицутти

Влиятелната *Fabian Society* е основана във Великобритания през 1884 г. и получава името си от римския генерал Квинт Фабий Максим, наричан *Фабиян Бавния* заради своите специфични умения да изтощава бавно и безотказно противника⁶⁹. Не е изненадващо, че емблемата на *Fabian Society* е вълк в овча кожа – една от техниките, касаещи т. нар. *пробив*, или по-точно манипулация, при вземането на решения. Изненадващо голям брой от най-известните и влиятелни политически лидери, политици, мениджъри, икономисти, журналисти идва директно от редиците на Лондонското училище по икономика (LSE) на *Fabian Society* или имат някаква връзка с него. Само като пример: бившият британски премиер Тони Блеър⁷⁰, първият министър Гордън Браун⁷¹ са *фабианисти*, докато персонажи като Рокфелер⁷² и Джордж Сорос⁷³ са учили на чиновете на фабианското LSE.

Глава II

ЗАД КУЛИСИТЕ НА ОФИЦИАЛНАТА ИСТОРИЯ

Монополът на валутата

От момента, в който бартерът е заменен от паричната система, балансът на силите е започнал опасно да клони в полза на тези, които издават пари. Оттогава тези, които царуват над света, не са армиите на държавите, а тези, които отпечатват пари. В нашето общество не съществува вече нищо, което да не се върти около парите и затова трябва да се опитаме да разберем кой и как управлява емисионната власт. Само по този начин можем да разберем процеса на глобализация: това не е случайно събитие, а дълго планирано от финансовия елит, който печата парите. Когато този проект бъде изпълнен, всички ресурси на планетата ще бъдат концентрирани в ръцете на големите династии от банкери – истински *фараони* на модерната епоха.

Създаването на парите от нищото от страна на една каста, върху която държавата не може да упражнява реална власт, нелегитимно подкопава всяка бъдеща възможност за самоопределение на народите. Държавният дълг е продукт на измама, основана на противоречие: от една страна, се отрича истинската природа на частните централни банки, от друга страна – не се позволява на държавите в криза да отпечатват собствената си валута без дългове и без лихви. Идеята, според която публичният дълг може да бъде ликвидирани само чрез сричане на държавата и лишаване на гражданите от социални гаранции, е мит, който трябва да бъде разрушен.

Марко Пицутти

Германия вече е направила това през 30-те години⁷⁴, премахвайки успешно големия публичен дълг и ужасяващата инфлация, наследена от *кризата Ваймар*⁷⁵. Икономическо-валутната реформа е протекла толкова добре, че от 6 млн. безработни през 1933 г. са стигнали до 400 000 през 1938 г.⁷⁶ с равнище на безработица от едва 2%. Независимо от това, нито един учебник в икономическите университети не проявява интерес да напомни за тези факти. И защо? Какво се крие зад *историческата амнезия* на германското икономическо чудо?

Всички исторически прецеденти, които предлагат конкретен начин за излизане от настоящата финансова криза, изглежда са предопределени да останат табу за официалната информация. По този начин централните банки имат възможността да продължат да се наслаждават на максимална автономия по отношение на *суверенните* държави, а в същото време съучастническата политическа каста може да продължи да нехае за народния *суверенитет*.

Проектът на глобализация протича без никаква съпротива под ръководството на специалисти, които са под пълната власт на великите сили и техните ексклузивни клубове (*Клуб Билдерберг*, *Тристранната комисия* и т.н.). Държавите, които са попаднали в захапката на публичния дълг, са принудени да отстъпят и да *наведат глави* пред същия този банков картел, който е предизвикал финансовата криза.

Икономическата и валутната независимост между отделните държави е такава, че е достатъчен фалитът на една Италия, за да се получи ефектът на доминото в глобален мащаб.

Когато кризата достигне своя пик и цялото човечество окончателно бъде поставено на колене, банкерите ще установят Нов Световен Ред, основан на нова международна валута – единна електронна монета. В

II. Заг кулиците на официалната история

този момент ще бъде твърде късно да се противопоставим на финансовата диктатура и ако искаме да предотвратим това, трябва да го направим СЕГА!

Как? Достатъчно е централните банки да бъдат поставени под държавен контрол и парламентите да бъдат подчинени на народния суверенитет чрез нови правила на демокрация на участието. Седемдесет години история на фалит на делегирана политическа власт показва, че упражняването на самото право на глас не е еквивалентно на истинска демокрация, а само на нейната пародия.

Дайте ми контрола върху националната валута на една страна и не ме интересува кой кове законите ѝ.

— Банкерът Майер Амшел Ротшилд⁷⁷

Кърваво червено – цветът на властта

Часът е 07:22 сутринта на 15.04.1865 г., когато шестнадесетият президент на САЩ – Ейбрахам Линкълн, издъхва. Животът му е покосен от стрелец⁷⁸ с един куршум 44-ти калибър в главата. Предишния ден, по време на светско събитие, а именно музикалната комедия *Нашият американски братовчед*⁷⁹, Линкълн се е намирал удобно настанен в президентската ложа на *Фордс Тиътър*, когато убиецът се промъква зад балкона на президента и по време на най-шумната и весела част от пиесата произвежда един-единствен изстрел от упор в главата му. Този, който е натиснал спусъка, прекъсвайки спектакъла със смразяващата *загкулисна сцена*, е масонът Джон Уилкс Бут⁸⁰, приближен на банкерите Ротшилд⁸¹. Бут успява да избяга, скачайки от балкона, и да изчезне веднага след престъплението. Според официалната версия е заловен на 26 април от полковник Евертън Конгър – детектив от секретните служби⁸², който го е застрелял, преди да успее да го разпита⁸³.

Марко Пицуми

Убийството на Линкълн е извършено малко след като президентът на САЩ е поел инициативата да се отпечатат пари за държавата. По време на Американската гражданска война (1861-1865) той е имал спешна нужда от пари, за да финансира своята военна кампания, но когато международните банкови институции му предлагат парични заеми при лихвен процент между 24% и 36%, предпочита да поиска от Конгреса одобряването на закон за отпечатване на държавни книжни пари без държавен дълг и лихви.

Снимка на Джон Уилкс Бут – портрет в масонската поза „скри-та ръка“. Вдясно – изображение от книгата „Duncan’s Ritual of Freemasonry“ на Malcolm C. Duncan, Three Rivers Press, USA, 1976.

Конгресът одобрява неговото предложение и между 1862 и 1863 г. Министерството на финансите въвежда на пазара нова държавна валута на обща стойност от 450 млн. долара. За да бъде различима от предишните банкноти, задната ѝ страна е оцветена в зелено, откъдето идва името *зелени пари (Greenback)*. Този факт не е

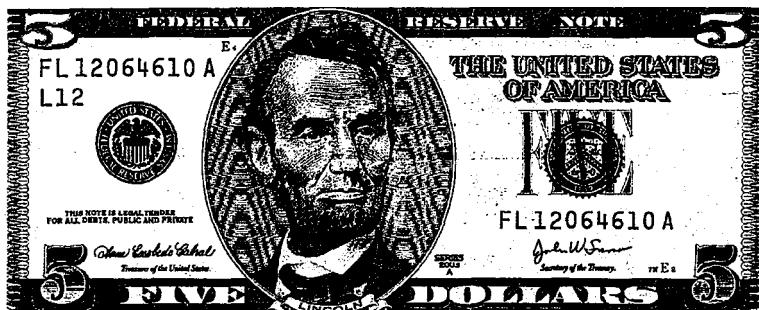
II. Заг кулисите на официалната история

останал незабелязан от големите международни финансови институции, които отпечатват пари за държавите, и през 1865 г. директорът на Централната банка на Англия лорд Джордж Дж. Гошен декларира пред *London Times*: *Ако тази зловредна финансова политика, която води началото си от Северна Америка, се задържи, това правителство ще осигури собствена валута с нулеви разходи. Няма да има никакъв дълг. Ще има всички необходими пари за осъществяването на собствената си търговия. Ще стане толкова проспериращо, че няма да има такъв друг прецедент в световната историята. Това правителство трябва да бъде унищожено или то ще унищожи всяка монархия по света*⁸⁵.

Със смъртта на Линкълн Америка се връща към преишната система на валута-дълг, отпусната с лихви от всемогъщите международни банкери.

Мислех, че е опасно нещо, но най-накрая се реализира и даде на народа на тази република най-голямата благословия, която някога е имала – свои пари, за да заплаща своя дълг.

— Ейбрахам Линкълн⁸⁶

Актуалната банкнота от 5 долара носи надписа „Federal Reserve Note“ като издадена от Централната американска банка

Банкнотата от 5 долара, отпечатана по времето на Кенеди, носи думите „United States of America“ като валута, издадена директно от държавата

Почти един век по-късно друг известен американски президент се опитва да реформира паричната система, въвеждайки отново държавната валута като инструмент за финансиране на публичните разходи. Той обаче също е брутално убит по време на атентат, където не е имал никакъв шанс. Става въпрос за Кенеди, който е обявил открита война на световната финансова система, обнародвайки Изпълнителна заповед No 11110⁸⁷, с която разрешава отпечатването на държавни пари, допълващи тези на Федералния резерв, обременени с дългове и лихви. Както в случая с Линкълн, отговорът на *силните на деня* идва точно на 22 ноември 1963 г., когато президентът Кенеди е убит в Далас с изстрел в главата. Убийството е извършено от няколко снайперисти, разположени по маршрута на президентския кортеж, но разузнавателните служби са манипулирали разследването с цел вина и отговорността за убийството да падне върху Лий Харви Осуалд⁸⁸ като изкупителна жертва.

Официално убийството на популярния американски президент е трябвало да изглежда като атентат на някакъв луд, за да се прикрие организация и разполагане на оборудване, което лесно би могло да доведе разследване-

II. Заг кулисите на официалната история

то до истинските подбудители на атенцията и неговите извършители. Осуалд не е могъл да докаже невинността си в съда, убит е още преди процеса от куршумите на Джейкъб Рубенщайн – приближен на мафията⁸⁹.

За да се предотврати възможността независим процес да установи истината за убийството на Кенеди, масоните Линдън Б. Джонсън⁹⁰ – негов наследник, и Джон Едгар Хувър⁹¹ – шеф на ФБР, съставят Комисията *Уорън*, която отвежда разследванията по грешна следа. Сред членовете ѝ се открояват имена като това на скандалния финансист масон Алън Дълес – таен агент и бивш директор на ЦРУ, който е финансирал Хитлер⁹², и Джон Макклой – друг доверен човек на *силните* (по-точно на Рокфелер), който е бил президент на Световната банка и шеф на Chase Manhattan Bank⁹³.

Следвайки вече написания от купола на финансовия елит сценарий, Комисията *Уорън* установява, че Осуалд е убил Кенеди, като е изстрелял цели 3 куршума за 7 секунди с пушка Берета, модел *Каркано*. През 2007 г. обаче същата тази италианска фирма-производителка на оръжия категорично отрича подобна възможност⁹⁴. Пуш-

Марко Пицуми

ката Берета Каркано може да възпроизведе максимум 1 изстрел на всеки 5 сек., т.е. времето на регистрация на изстрелите⁹⁵ е несъвместимо. Освен това, в защита на твърдението си, че цели 7 различни огнестрелни рани са причинени само от един куршум, експертите от Комисията Уорън са били принудени да си измислят малко вероятна версия за траектория на зигзаг⁹⁶.

Официалната възстановка на историята, базирана върху тази пресилена балистична експертиза, е толкова смешна и нелепа, че остава в анализите като *теория на магическия куршум*⁹⁷. Благодарение на това Комисията Уорън успява да поддържа идеята за *терориста-единак* и да прикрие участието в убийството на няколко професионални снайперисти с неприкритата цел да отдалечи подозренията върху една *вътрешна афера* на службите.

По странна ирония на съдбата също така, автомобилът от президентския кортеж, в който е бил Кенеди в момента на убийството, е лимузина модел *Линкълн* – автомобил, който носи името на американския президент със същата съдба. На волана е Уилям Робърт Гриър – агент от тайните служби. Когато чува първия

II. Заг кулисите на официалната история

изстрел от огнестрелно оръжие, вместо да ускори темпото, както е предвидено в учебниците за случаите на атентати, той задържа същата скорост до последния изстрел. Всичко това се отнася само до някои от многобройните странности, празноти, пропуски и отклонения, които характеризират извършената работа от Комисията Уорън и последвалите комисии.

През 1994 г. Джеймс Файлс (известен още като Джеймс Сътън) – бивш мафиотски наемен убиец, най-накрая признава участието си в убийството на Джон Кенеди заедно с гангстера Чарлз Николети и че са стреляли от тревистото хълмче⁹⁸. Факт, който не е изненадващ, тъй като от момента, в който е ангажирано участието на *работна ръка* от мафията за извършването на *мръсни* операции от разузнаването (т. нар. *dirty job*), става въпрос за класическия *modus operandi* на тайните служби. Това е полезна техника за отклоняване на разследването от истинските подбудители, използвана в много други атентати и убийства, останали като *мистерия на държавата*⁹⁹.

Девет години след убийството на Кенеди по време на среща на ООН тогавашният президент на Чили Салвадор Алиенде публично осъжда плана за абсолютната доминация на големите сили: *Изправени сме пред истинска конфронтация между големите международни корпорации и държавите. Последните са принудени да понесат вмешателство в техните политически, икономически и военни решения от страна на международни организации, които не зависят от никоя държава. За дейността си не носят отговорност пред нито едно правителство, тъй като не са обект на контрол на нито един парламент и никоя институция, която представлява колективни интереси. Световната политическата структура я грози опасност да се обърне с главата надолу*¹⁰⁰.

Обвиненията на Алиенде са отправени към големите

Марко Пиццутти

корпорации на световния финансов елит, които притежават изключителен монопол над централните банки (с официалната дефиниция *публични органи*), истинския източник на мощ. Алиенде е убит по време на държавен преврат, организиран от ЦРУ¹⁰¹, и неговата смърт е *покрита* като случай на самоубийство от поредното фиктивно правителствено разследване¹⁰².

Банкнотата от 500 лири, пусната в обращение от Централната банка на Италия (частно предприятие). Отдолу – „новата“ банкнота, искана от Алдо Моро, която е отпечатана направо от Държавния монетен двор, видно от изписаните думи „Италианска република“ на мястото на „Централна банка на Италия“.

На 9 май 1978 г. е извършено поредното *отлично* убийство на един изключително неудобен за управляващите и за ЦРУ политик. Този път под ударите на куршумите попада тогавашният президент на италианската политическа партия на мнозинството Алдо Моро. Основната негова *вина* е, че е избрал да финансира част от публичните разходи с 500 млрд. лири, пуснати в обращение директно от държавата без дългове и без лихви.

II. Заг кулиците на официалната история

Те са отпечатани от Държания монетен двор през 60-те и 70-те години в банкноти от 500 лири – незабавно разпознаваеми, защото носят отпечатъка *законно платежно средство* (сери *Аретуза* и *Меркурий*)¹⁰³.

Оказва се, че убийците на Моро са били членове на *Червените бригади* – терористична организация в особена близост със секретните служби. Сред най-първите ѝ учредители са доста съмнителни лица, като Дучо Берио, Вани Мулинарис и Корадо Симиони, които са били начело на *Hyperion* – езиково училище в Париж, според направените разкрития на разследващата комисия¹⁰⁴ по *случая Моро*, служещо по това време като генерален щаб на международни терористически организации (РАФ, ИРА, ООП, ЕТА) и тайните служби (ЦРУ, МОСАД, КГБ)¹⁰⁵.

В поверителен документ от 1979 г., писан от агентите на Uсigos (Централно бюро за генерални разследвания и специални операции) на националната полиция, *Hyperion* е била заподозряна дори, че представлява най-важният представителен офис на ЦРУ в Европа¹⁰⁶. Затова не е случайно, че прословутите *Червени бригади*, които се идентифицират с масонския символ звезда с пет лъча, са имали за основна *бърлога* апартамент на ул. *Градоли* в Рим – в същата сграда, заемана от тайните служби¹⁰⁷.

Тази интрига и преплитане между тероризъм и разузнаване са толкова скандални и срамни, че когато журналистът Мино Пекорели обявява, че държи в ръцете си *пареци* открития за *престъплението Моро* и за окултното царство на въоръжената борба¹⁰⁸, е убит от снайперист, преди да успее да *обели и дума*¹⁰⁹. Всеки, който сериозно е разследвал феномена на тероризма, няма как да не сподели заключенията на разследващия журналист Джани Барбачето: [...] *подземните и тъмни сили лека-полека са се преплитали, допълвали и сблъскали с политическите, икономическите и обществените сили [...]. Процесите за събитията на Пиаца Фонтана, Пиаца*

Марко Пиццутти

дела Лоджа, на Италикус, на Гладю и на П2 се закриват и се откриват, почти винаги без окончателно да се установят виновниците. Минали са две поколения магистрати в опити да търсят истината. Винаги са били спирани само на една крачка от откриването на истината. И все пак, техните разследвания и становища показват, че без намесата на тайните служби и международни измами нито едно от жестоките престъпления и кланета, извършени в Италия, са щели да бъдат извършени или, ако е имало такива, е нямало как да не бъдат наказани¹¹⁰.

Невъзможно е да не бъде забелязано, от гледна точка на историята и статистиката, че всеки път, когато на публичната сцена се появи някоя изявена и особено неудобна личност, изниква килър и незабавно го отстранява. Тероризмът, смъртните случаи и странните самоубийства с изключителна честота поразяват тази категория хора, докато най-корумпираните и ненавистни политически лидери, изглежда, имат гаранции за дълъг живот. Ако т. нар. *въоръжена борба* се ражда от народа и няма нищо общо с *отклонилите* се секретни служби, защо тогава терористите се насочват винаги към основните врагове на властта? И защо разследващите комисии приключат винаги с половинчати истини и реално оставят все повече въпроси, отколкото отговори?

Липсващото звено от информацията

Дори когато една официална версия е очевидно невярна, правилното възстановяване на фактите е възпрепятствано от *сивата зона*, присъстваща в националните информационни канали.

Даже и учебниците в университетите се характеризират с присъствието на серии от цензура и пропуски, което позволява само частично и опортюнистично възпроизвеждане на най-неудобните исторически въпроси.

II. Заг кулисите на официалната история

Става въпрос за манипулиране на съдържанието на учебните програми, за да се прикрие всяка следа от истинската мрежа на властта. Съществуването ѝ остава скрито за масите, защото си служи с тайни общества като масонството¹¹¹ и други организации на властта, паралелни на официалните.

Това позволява на големите международни финанси, които представляват най-мощното лоби на света, да царуват необезпокоявани, без изобщо да се показват публично. Зловещата сянка на великите сили остава добре скрита зад фалшивите институционални престолои, на които се поставят политици от различни цветове според ползата им в определен момент. Фактът е вече толкова очевиден, че някои членове на парламента имат смелостта да го осъждат публично по време на политическите дебати.

През 2011 г. например италианският депутат Марко Рицо достойно обяснява ситуацията пред камерите на националните телевизии: *В действителност, ако искаме да направим сериозен анализ, правителствата и политиката не струват нищо. Тази убийствена икономическа маневра [...] е продиктувана от властимащите. А именно от Европейската централната банка и големия финансов елит [...]. Това е политиката, която има значение. Икономиката налага и възлага на политиката, откъдето следва, че в известен смисъл не съществуват леви или десни идеи, комунизъм или неолиберализъм, защото царува един вид диктатура [...], политиката дава власт и привилегии, но няма никакъв авторитет от гледна точка на най-важните въпроси [...]. Истинската власт вече е на други места. За нас (членовете на парламента – бел. авт.) и за италианския народ е запазена политиката – този цирк, където всеки играе като един Risiko¹¹² [...] и какъв е залогът? Шест милиарда за цената на политиката – шест милиарда годишно, които слу-*

Марко Пиццутти

жат за функционирането на политическия цирк. Много ли са? Да, доста! [...]. Но истинската игра – тази, която оказва влияние на ежедневието на всички нас, не се решава нито от десните, нито от левите, а се определя от истинските сили, които са в Европейската централната банка, Международния валутен фонд [...]. После какво се случва? Избират някой: Драги отива като председател на Европейската централна банка и Барозо отива към президентското място на Комисията. Технократите правят скок в качеството, но не за страната, която представляват! За самите тях [...]¹¹³.

Това е причината, поради която зад скритите факти от процесите и от официалната историята винаги намираме недвусмислени следи от банкери, масони и членове на институции, като *Тристранната комисия*, *Клуб Билдерберг* или други организации, създадени *ad hoc* (със специална цел) от международния финансов елит. За да можем да се изкачим до *контролната кула на окултното царство*, откъдето се дърпат конците на политическия театър с единствената цел да се поддържа някакво подобие на демокрация, е необходимо да се знае как функционира истинската международна структура на властта, нейните разклонения в различните държави, центровете им за вземане на най-важните решения и целите ѝ в близък и дългосрочен план. Без тези основни познания никой изследовател не би могъл да възстанови напълно смисъла на това, което открива. Всеки път, когато се докаже съучастничеството на някоя от институциите в *сенчести* сделки между банкери, масони, в подривни асоциации, тероризъм и тайни служби, ще се сблъска с неясни и противоречиви концепции от типа *на паралелно уеднаквяване*¹¹⁴ и *стратегия на напрежението*¹¹⁵.

В този ред на мисли единственото възможно тълкуване на фактите ще остане теорията за *гнилите ябълки*, която разглежда тези случаи като изолирани в кон-

II. Заг кулиците на официалната история

текста на една нормална и здрава като цяло социална система. Така виновните стават апарати, *отклонили се* от държавата и от масонството, замесени в Студената война¹¹⁶ или в борбата за хегемония в някои съюзнически страни¹¹⁷. В резултат на това дори и сред първите, които разобличават съществуването на едно окултно, тайно общество, които са все едни и същи магистрати, провеждащи разследванията, подбудителите на *стратегията на напрежението* продължават да бъдат добре запазени в тайна. Упражняваният от властващите контрол върху всички сериозни събития от историята се показва и досега много ясно, дори и само ако се осмелим да опровергаем някои клишета за Втората световна война или за Студената война.

От мита на пропагандата до истинската история

Следвайки историческата пътека на съвременната история и досега неизследвана от академичния свят, ще видим внезапната поява на скритата ръка на истинския световен център за вземане на решения. Доказателствата, които разпознават във финансовия елит тайният автор на нашите съдби, тежат като камъни върху кристалната истина на официалната историография. Започват да се открояват от тайната история на последния голям конфликт, който опустоши Европа.

Втората световна война обикновено е дефинирана като епичен сблъсък между западните демокрации от един свободен свят и нацистката тирания, или като победа на *силите на доброто* над силите на злото – т. нар. *ос на злото*. Но дали е било така? Историята за лудия диктатор като единствен, отговорен за конфликта, наистина ли е правдоподобна? За да го разберем, трябва най-накрая да хвърлим светлина върху *сивите зони*, които присъстват в учебните планове в консолидираните

Марко Пицутти

текстове (една и съща версия за всички отделни държави).

Истинските причини за този световен конфликт, продължил 6 години, който превърна в развалини цяла Европа и причини смъртта на около 55 млн. души¹¹⁸, могат да бъдат накратко обобщени в няколко основни точки:

1) Отпуснатите кредити от международния финансов елит на Германия по време на Ваймарската криза с *Плана Доус* (1924 г.) и *Плана Йънг* (1929 г.) в действителност са насочени към картела на мултинационалите, ангажиран във военния бизнес¹¹⁹. Разузнаването и администрацията на САЩ са били наясно с действителното предназначение на заемите, но не са направили нищо, за да попречат парите за възстановяване на гражданската индустрия да попаднат в оръжейната индустрия¹²⁰.

2) Възходът на Хитлер и нацисткия режим е имал икономическата подкрепа на международния финансов елит¹²¹ посредством нищо неподозиращите кредитни институции, като Chase National Bank на Рокфелер¹²² и Union Bank¹²³ на Прескот Буш (дядо на бившия президент на САЩ Джордж Буш)¹²⁴. Без жизненоважната икономическа помощ, получавана от *Уолстрийт*, Хитлер и неговата партия никога не биха могли да се сдобият с такава мощ¹²⁵.

3) Икономическата и парична реформа¹²⁶, които са направили Германия толкова мощна и независима, а Хитлер – заплаха за целия свят, е изработена от банкера масон Ялмар Шахт¹²⁷, дясна ръка на Дж.П.Морган¹²⁸ и много близък приятел на американския президент Теодор Рузвелт¹²⁹.

4) Армиите на Хитлер никога не биха могли да бъдат

II. Заг кулисите на официалната история

такава заплаха без тайната подкрепа на американските индустриални колоси, като *Форд*¹³⁰, *Крайслер*¹³¹, *IBM* (чието гъщерно дружество се е наричало *Дехомаг*)¹³², *Стандарт Ойл*¹³³, *Шел Ойл*, *Дженерал Електрик* (която в Германия контролира *АЕГ* и *Осрам*)¹³⁴, *Дженерал Моторс* (собственичка немската *Опел*)¹³⁵, *ИТТ (International Telephone and Telegraph)*¹³⁶, *Кодак*¹³⁷ и *Дюпон*¹³⁸. Повечето от тези компании са имали филиали в Германия с немски имена и това им е позволявало да въртят златен бизнес с Хитлер преди, по време и след войната¹³⁹. Някои от тях дори са експлоатирали безплатния труд на депортираните, поробени от нацистите¹⁴⁰.

5) През 1936 г. сенаторът Джеймс А. Рийд от щата Мисури разкрива, че семейството на американския президент Франклин Рузвелт е един от най-големите акционери на *Дженерал Електрик*¹⁴¹, която е била в услуга на Хитлер.

6) Без синтетичните горива на гиганта на химическата индустрия *I.G.Farben*, произвеждани благодарение на технологиите и лицензите на *Стандарт Ойл* от Рокфелер, автомобилният парк на Хитлер е щял да остане буквално без гориво. *I.G.Farben* е основана от Херман Шмитц през 1925 г. с американски капитали и сред нейните ръководители се открояват имената на някои от най-влиятелните личности в света на финансите: Пол Варбург¹⁴² – основател на американската система на Федералния резерв (по поръчка на Американската централна банка); брат му Макс; Едсел Б. Форд от *Форд Мотор Къмпани*; С. Е. Мичъл и Уолтър Тийгъл от Федералния резерв (Американската централна банка). Последният управлява и *Стандарт Ойл Къмпани*, която има съвместен бизнес с Фарбен, и в същото време е съветник на американския президент Рузвелт. През 1941 г. (т.е. в

Марко Пицутти

разгара на войната) *I.G.Farben* построява най-голямото за времето си химическо предприятие в Аушвиц, използвайки като работна ръка десетките хиляди затворници от близкия нацистки концентрационен лагер¹⁴³. Изследователят Джоузеф Боркин дори разкрива в книгата си *Престъпление и наказание на I.G.Farben*¹⁴⁴, че преди войната Фарбен е сключил тайни споразумения с основните лидери на въоръжените сили на САЩ, за да не бъдат бомбардирани неговите фабрики в Германия. Факт е, че в края на конфликта 93% от фабриките на *I.G.Farben* са останали мистериозно невредими в страна, напълно срутната до основи¹⁴⁵. По някаква странна случайност съюзническите бомбардировки са пощадили и фабриките на АЕГ (немския филиал на *Дженерал Електрик*) и на други немски филиали на американски корпорации, контролирани от *Уолстрийт*¹⁴⁶.

7) Атаката над японския *Пърл Харбър*, с която Рузвелт обявява на американския народ влизането на САЩ във войната, е умишлено предизвикана от неговата администрация с *Плана Макколъм*¹⁴⁷. Документът показва, че докато Япония е била принудена отчаяно да се противопоставя на една икономическа и военна мощ, където няма никакъв шанс за победа, президентът на САЩ одобрява програма за сурови икономически санкции срещу японската страна и системното нарушаване на границите на американските военните кораби в нейните териториални води¹⁴⁸.

Още повече, показанията на многократно отличаващия американски военен репортер Робърт Стинет в книгата му *Денят на измамата*¹⁴⁹ разкриват, че американското разузнаване е било напълно наясно с плана за атаката на *Пърл Харбър*, благодарение на разшифроването на военните кодове. Въпреки това, командването на воен-

II. Заг кулисите на официалната история

номорските сили на САЩ нарежда на своите собствени военни кораби в пристанището на *Пърл Харбър* да останат на котва с очевидната цел да причини избиването на маса невинни хора, за да се развълнува американската общественост, която до този момент е била против войната¹⁵⁰.

По време на тези събития човекът от висшите финансови среди, който е *съветвал* Рузвелт, е Бернард Барух – също представител на *Уолстрийт*, който е бил и президент на *War Industries Board* (органът, отговорен за организирането на американската икономиката по време на война), и ментор на Угроу Уилсън¹⁵¹. С течение на годините различни официални разследвания са потушили всяка правителствена отговорност за случилото се, но истината така или иначе се е появила в публикуваните от независими изследователи документи¹⁵².

Поради наличието на много *празнини* в образователните материали дори и най-обективните историци са склонни да оправдаят стратегията на Рузвелт като необходим акт за спасяването на Европа от нацистката тирания (войната с Япония автоматично се продължава с немските и италиански съюзници). Изглежда никой не знае, че съществуват исторически доказателства, които показват как Хитлер, нацизмът и военните усилия на т. нар. *ос на зото* в много голяма част са заместени от същия този международен банков картел непосредствено от небостъргачите на Ню Йорк.

Смуцаващите показания на посланика на САЩ

На 19 октомври 1936 г. – цели 3 години след завземането на властта от Хитлер, американският посланик в Германия Уилям Дог пише красноречив доклад от Берлин до президента Франклин Делано Рузвелт за доставената от американски индустриалци помощ на нацистите:

Марко Пицуту

Много вярвам, че мирът е нашата най-добра политика, не мога да пренебрегна безпокойството, което Уилсън многократно подчертава в своята кореспонденция с мен от 15 август на 1915 г. нататък: падането на демокрацията в цяла Европа ще бъде катастрофа за хората. Но какво може да се направи? В момента повече от 100 американски компании имат филиали тук. „Дюпон“ има 3-ма съдружници, които помагат на Германия в бизнеса с въоръжаването. Техният основен търговски партньор е „I.G. Farben Company“, на която правителството е предоставило 200 000 марки годишно за пропагандна дейност върху американското обществено мнение.

През декември 1933 г. „Стандарт Ойл Къмпани“ изпрати тук 2 млн. долара и предстои да изпрати други 500 000 годишно, за да подпомогне немците в производството на сурогат на химическо гориво за целите на войната. Извън Германия „Стандарт Ойл“ може да получава своите доходи само от добри стоки. Но така пренася печалбите си в Америка, без да обяснява фактите. Президентът на „Интернешънал Харвестър Къмпани“ ми каза, че оборотът им расте с 33% годишно (мисля, че в продукти, предназначени за въоръжаването), но не е възможно да изнесат нищо от страната. Дори нашите производители на въздухоплавателни средства са сключили тайни споразумения с немците. „Дженерал Моторс“ и „Форд“ развиват огромен бизнес чрез техните филиали, без да връщат обратно печалбите си. Споменавам тези факти, защото нещата започват да се усложняват и се увеличават рисковете от война¹⁵³.

Пет години по-късно след тази кореспонденция (ноември 1941 г.) съществуването на престъпния пакт за тясно сътрудничество между американските корпорации с Хитлер достига до американската общественост и президентът Франклин Делано Рузвелт (чието семейство е един от основните акционери на Дженерал Елек-

II. Заг кулисите на официалната история

трик), за да спаси репутацията на администрацията си, е бил принуден да произнесе следната реч: *Цялостното развитие на нашето голямо индустриално производство не трябва да бъде възпрепятствано от егоистичното поведение на група предприемачи, които мислят само за реализация на собствените си печалби. Те продължават да се грижат за своите интереси в Германия, като че ли нищо не се е случило*¹⁵⁴.

Скандалният доклад от 1974 г.

От доклад, представен пред американския Съдебен комитет на Сената на 26 февруари 1974 г., се разкрива следното: *Дейността на „Дженерал Моторс“, „Форд“ и „Крайслер“ преди и по време на Втората световна война е поучителна. Тези 3 големи компании са били доминиращи в производството на моторни превозни средства в САЩ, както и в Германия [...]. Техният принос в американските военни усилия по отношение на танкове, самолетни компоненти и друго военно оборудване е широко известен. По-малко известен е едновременният им принос на чуждестранните им филиали за силите на Оста. Реализирали са максимални печалби, доставяйки и на двете противникови страни оръжия и всичко необходимо за провеждането на войната [...]. В Германия например „Дженерал Моторс“ и „Форд“ са се превърнали в неразделна част от нацисткото военно дело. Немските фабрики на „Дженерал Моторс“ са изработвали електрически задвижващи системи за хиляди бомбардировачи за „Луфтвафе“ в същото време, когато американските фабрики на „Дженерал Моторс“ са произвеждали самолетни двигатели за американската военна авиация [...]. За наземен транспорт немските филиали на „Дженерал Моторс“ и на „Форд“ са произвеждали около 90% от бронираните автомобили от 3 тона и повече от 70% от средните и тежки камиони на Райха [...]. След пре-*

Марко Пицутти

кратяването на военните действия „Дженерал Моторс“ и „Форд“ са поискали компенсации от правителството на САЩ за военни щети, понесени от техните фабрики в Германия по време на бомбардировките на съюзниците, и „Форд“ малко след това са получили почти 1 млн. долара за своите предприятия в Полша¹⁵⁵.

BRI – банката на банките

Преди, по време и след избухването на Втората световна война върховният контрол върху международната система за финансиране на Германия е зависел от Банката за международни разплащания (BRI), основана от Чарлз Г. Доус в Базел през 1930 г. BRI е създадена като *банка на банкерите* след одобрението на *Плана Доус* (1924 г.)¹⁵⁶ и *Плана Йънг* (1929 г.)¹⁵⁷, за да служи като институционален център за вземане на решения от международния финансов елит. В нацисткия период икономическите интереси на Хитлер са представлявани от Ялмар Шахт – банкер, който е в много тесни финансови взаимоотношения с Wall Street Financial house of Equitable Trust, контролирана от Дж.П.Морган¹⁵⁸. BRI се превръща в най-привилегированото място за срещи на финансти от всички държави дори и по време на конфликта.

Така, докато градовете са били изравнявани със земята от бомбите, банкерите са можели да се събират в луксозните офиси на BRI, за да си обменят поверителна информация и да подготвят *Плана Маршал*, с който да финансират и следвоенната реконструкция¹⁵⁹. Така същият този международен финансов елит, отговорен за възхода на Хитлер и за Втората световна война, може да действа необезпокояван зад кулисите на политическата сцена и да определя бъдещото подреждане на Европа от неутрална Швейцария.

II. Заг кулисите на официалната история

„Двойната война“, от която няма и следа в учебниците

Колкото и да изглежда озадачаващо, изредените дотук факти представляват само една част от това, което е скрито за официалната версия за Втората световна война. Историците са писали много за Хитлер и войната за освобождението на Европа, но никога не се докосват до истината за задкулиските машинации на един конфликт, който струва десетки милиони загиннали.

Подобно на ръководствата за психическо индоктриниране, публикувани от пропагандните нацистки органи по време на хитлеровия режим, учебните помагала на демократиите в целия свят се ограничават да следват безкритично същия сценарий, установен от политическите върхове на техните образователни министерства. Няма никакво значение колко са авторитетните източници, които го опровергават, защото единствената призната и допусната версия на историята е тази, която е *политически коректна*.

През 2011 г. например италианската национална телевизия излъчва експлозивен и разобличаващ документален филм за съучастничеството между финансовия и индустриален елит с нацизма, но нищо не се променя. Благодарение на известния разследващ журналист Джовани Миноли, въпросният документален филм, озаглавен *Двойната война*¹⁶⁰, хвърля светлина върху съмнителния *modus operandi* на големите международни финанси, които са подкрепяли и двете страни на конфликта.

Нито един историк не се е осмелил да рискува да компрометира собствената си позиция, като протестира срещу далечния от реалността начин, по който са изготвени учебните програми. Неудобните досиета биват удавяни в общото безразличие, без дори да ограскат стената на мълчанието на институциите,

Марко Пицутти

което показва нищожната прозрачност на света на официалната информация.

Народите продължават да бъдат убеждавани, че главните действащи лица в историята са нацистите с техния национализъм, докато над тях необезпокоявана действа *кастата на силните*, която създава и управлява войните като някакъв *семеен бизнес*.

Целта на международния финансов елит не са единствено печалбите от военните поръчки на компаниите, а дългът, който конфликтът произвежда. За банкерите голямата *добавена стойност* от една война е в публичния дълг, който тя генерира, защото, докато го контролират, могат да наложат своята власт върху всичко останало. Това е истинската същност на банковата индустрия, чийто обектив е да превърне всички държави и хора в роби на дълга.

Създаването на ООН и на наднационалните суперминистерства

Организацията на обединените нации е създадена под натиска на международната финансова клика като първата голяма международна ембрионална форма на бъдещото световно правителство. Неслучайно седалището на Обединените нации е построено в Ню Йорк върху терен, предоставен *щедро* от Рокфелер¹⁶¹, или по-точно базирано в града-символ на *Уолстрийт*. Официално ООН е основана през 1945 г. като наднационална структура, която да съблюдава за мира и разбирателството между народите и да гарантира международната стабилност, но в действителност нейната основна цел винаги е била друга: да спомогне за постепенната концентрация на цялата власт в един-единствен световен орган, управляван от банковия елит.

Вътрешната организация на ООН е традиционно-

II. Заг кулсите на официалната история

то тристранно разделение на властта в законодателна (Общо събрание), изпълнителна (Съвет за сигурност) и съдебна власт (Международен съд на европейските общности), докато правомощията за вземане на решения по специфични въпроси са разделени според класическия държавен модел на министерствата.

Благодарение на ООН, и глобалистите вече имат своя наднационална Световна здравна организация (OMS), световна армия (контингент на ООН), Световна банка (BM), Международен валутен фонд (FMI), Организация на обединените нации за образование, наука и култура (ЮНЕСКО), Организация на обединените нации за прехрана и земеделие (FAO) и едно международно министерство за всяка друга нужда, готово да замени функциите на националните органи.

Скорошен пример за огромната власт, упражнявана в момента от тези международни организации, е фалшивата тревога, избухнала през 2009 г. за т. нар. *свински грип*, лансирана от Световната здравна организация. Масовата хипноза, създадена *ad hoc* от институциите и средствата за масова информация по насоки от Световната здравна организация¹⁶², е била достатъчна за увеличаване на паричните печалби от оборотите на фармацевтичните индустрии, производителки на ваксини. Благодарение на договорите, подписани с държавите и Обединените нации, които налагат прехвърлянето на националния суверенитет на *водещи експерти* от Световната здравна организация в сътрудничество с *Биг Фарма*¹⁶³, е обявено *извънредно положение от б-о ниво*¹⁶⁴, което налага мерки като задължително ваксиниране на масите. За щастие, скандалът за измамата с фалшивата аларма за свинска пандемия H1N1 е избухнал, преди да бъдат наложени подобни принудителни мерки.

Глава III

БОЛШЕВИШКАТА РЕВОЛЮЦИЯ И СТУДЕНАТА ВОЙНА

Другото лице на Болшевишката революция

Поведението на финансовия елит по време на Втората световна война не е изключение, а правило. Един по-близък поглед върху официалните версии за Болшевишката революция и Студената война показва колко са неиздържани и непоследователни. Доказателствата за това съществуват от време, но както обикновено, учебниците по история продължават да ги игнорират.

Царят решително се противопоставя на частната Руска централна банка, управлявана директно от финансовата олигархия¹⁶⁵, и тогава *силните* решават да свалят неговия режим. Руската революция е финансирана от *Уолстрийт* и идеалите за социална справедливост на т. нар. *пролетариат* представляват само претекст, за да бъде наложена диктатура в тоталитарна държава, управлявана от подставени лица на финансовия елит.

Още от 1905 г. банката Kuhn, Loeb&Co. започва да поддържа икономически революцията, осигурявайки парични средства на исторически лидери, като Ленин, Троцки и Зиновиев¹⁶⁶. Реки от пари потичат и от банкерите Шиф¹⁶⁷ и Варбург¹⁶⁸ с подкрепата на немския Генерален щаб¹⁶⁹. Мрежата от банкови заеми преминава посредством Синдиката *Рейн-Вестфалия* – индустриален консорциум, ръководен от възлищния магнат Курдоф, от банка Warburg&Co. в Хамбург и Spreyer до Франкфурт на Майн, свързана с шведската Nya Bank на Улоф Ашберг¹⁷⁰.

III. Болшевишката революция и студената война

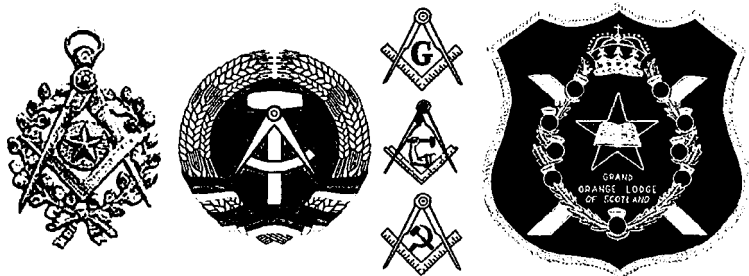
В момента на избухването на революцията немският кайзер предоставя на разположение на Ленин известния *запечатан влак*, с който болшевишкият лидер идва в Русия на 16 април 1917 г., придружаван от още 31 професионални агитатори. При пристигането си в Санкт Петербург Ленин е имал в джоба си кредитно писмо за 40 млн. златни франка¹⁷¹, а по-късно признава, че е финансиран също от банка Kuhn, Loeb & Co. с 600 млн. златни рубли¹⁷². Така, в резултат на Руската революция, финансовият елит започва да плячкосва земите на царя и *Standard Oil* на Рокфелер съвсем спокойно изкупува 50% от петролните полета на Кавказ¹⁷³.

Видният масон¹⁷⁴ Лев Троцки (чието истинско име е Лев Бронщайн) за кратък период от време е бил настанен безплатно от Рокфелер в имота на *Standard Oil* в Байон (Ню Джърси)¹⁷⁵. През 1917 г. царят абдикуира и Троцки е поставен начело на 300 революционери-комунисти, вербувани от квартала на работническата класа *Лоуър Ийст Сайд* от Ню Йорк¹⁷⁶, които да се отправят към Русия и да застанат до него¹⁷⁷. Троцки получава американски паспорт от Рокфелер, за което се е намесил лично масонският президент¹⁷⁸ Угроу Уилсън¹⁷⁹. Когато е задържан за разпит от канадските власти, той все още е държал в джоба си кредитно писмо за 10 000 долара¹⁸⁰.

На практика цялата зараждаща се съветска върхушка е избирана, подготвяна и финансирана от *скритата ръка* на масонството с парите на *големите сили*. Дори и кръвожадният Йосиф Сталин (чието истинско име е Йосиф Висарионович Джугашвили)¹⁸¹, революционерът Александър Керенски¹⁸² и известният комунистически идеолог Карл Маркс (чието рождено име е Мозес Мордехай Леви) са били тайно свързани с Братството¹⁸³. Освен това, както е видно от изображенията, които присъстват в *картината на Ложата* за започването на степенята на *Чирак*¹⁸⁴, същите символи на сърп и чук – официал-

Марко Пицуту

ната емблема на Болшевишката революция, са масонски символи, както и не по-малко известната червена петолъчка¹⁸⁵, използвана за представяне на съветския режим.

Отляво – петолъчка, триъгълник и компас на масонска ложа. Следва знамето на Германската демократична република, родена като сателитна страна на бившата СССР. Масонски изображения¹⁸⁶ и вдясно – символът на Великата ложа на Шотландия с червената петолъчна звезда в центъра.

Около стотина архивни документи на британското разузнаване, датирани от началото на ХХ век, показват също, че масонът Ленин¹⁸⁷ (чието истинско име е Владимир Илич Улянов) е посещавал редица пъти Капри в исторически период, когато островът представлява нещо като предпочитан кръстопът за срещи на богатия международен финансов елит¹⁸⁸. През август 1909 г. известният остров Капри е избран за седище на т. нар. *Школа Капри* (наименование под прикритие, което се отнася за *Училище за революционна техника за научната подготовка на пропагандатори на руския социализъм*)¹⁸⁹ за обединяване и реорганизиране на изгнаниците от неуспешната руска революция през 1905 г.¹⁹⁰ *Социалистическият революционер* Ленин е посрещнат от широко обкръжение от съмишленици¹⁹¹ – на снимка от този период се вижда как играе шах на тераса във вила *Блесус* с класическото за висшата буржоазия бомбе на главата. Съперник му е болшевишкият лидер Александър Богда-

III. Болшевишката революция и студената война

нов, а между тях се вижда и Максим Горки – най-известният революционен руски писател¹⁹².

През 1910 г. в изисканите салони на Капри – едно от най-ексклузивните и реномирани места по света, заедно с Ленин се е подвизавал и бъдещият диктатор на Съветския съюз – гругарят Сталин¹⁹³. Веднъж достигнал до върха, Ленин започва да колекционира часовници и луксозни автомобили¹⁹⁴ – точно като истински потомък на големия финансов бизнес. Италианският ежедневник *Il Giornale* на 30 октомври 2009 г. пише: *Тези, които смятат, че Октомврийската революция е планирана в някой цех от пролетарии и бедняци, готови да поемат знамето на равенството, не познават историята*¹⁹⁵.

Ленин (с бомбето), играе шах на терасата на вила „Блесус“

Някои от тези смущаващи информации се процеждат през пролуките на медиите по онова време и една статия се появява в авторитетния английски *Times* на 10 март 1920 г., която изказва публично следното заключение: *Може да се смята, вече със сигурност, че Болше-*

Марко Пицуту

*вишката революция от 1917 г. е финансирана и подкрепяна от финансовия елит чрез Швеция*¹⁹⁶. Заг димната завеса на комунистическата идеология Съветската централна банка остава завинаги в частни ръце, за да даде възможност на международния финансов елит да продължи да управлява необезпокоявано зараждащата се съветска империя. Масонът Арманг Хамър¹⁹⁷ – петролен магнат, наричан *работодателят на Ленин*¹⁹⁸, става част от администрацията на Съветската централна банка през 1937 г.¹⁹⁹ Хамър също е човек и на *Уолстрийт*, който финансира съветските тайни служби²⁰⁰.

Вляво – Карл Маркс, в средата – Владимир Ленин, вдясно – няколко офицери от ГУЛАГ, снимани в еднаква масонска поза „скрита ръка“

Веднъж наложен желаният режим в царска Русия, силните на деня с лекота управляват икономиката и куклените правителства на САЩ и Съветския съюз, независимо че между двата блока съществува ситуация на високо напрежение, всеобщо известно и видно от Студената война.

Повечето учени смятат, че разпадането на СССР е довело до окончателното сруване на социалистическите идеали, защото погрешно продължават да идентифицират този режим с всяка възможна форма на реалния комунизъм. Въпреки това, не можем да забравим обективния факт, че в бившия Съветски

III. Болшевишката революция и студената война

съюз социалистическата доктрина никога не е била истински приложена.

В крайна сметка Ленин и всички останали агитатори на революцията, които са били финансирани от *силните на деня*, не спазват обещанията, дадени на пролетариата и работническата класа, предавайки командването на привилегированата буржоазна класа. Реалният социализъм би трябвало да премахне причините за мизерията на хората и неограничената власт, концентрирана в ръцете на малцина, а всъщност се случва точно обратното. Веднага, в момента на приключването на революцията, Ленин и Троцки прекратяват дейността на всички независими работнически организации, поставяйки ги извън закона²⁰¹. Дори създават мощен инструмент за контрол върху населението – КГБ, чрез който обричат руския народ на ново робство. Ленин успява да постави разделение между управляващата класа и останалата част от населението, лишавайки го от всякаква възможност да изрази своето политическо несъгласие.

Ревностната поддръжница на социализма и на революцията Роза Люксембург разкрива тази аномална ситуация от следреволюционния руски период. Активистката от еврейски произход потвърждава следното: *На мястото на представителните органи, избрани от народа, генералите Ленин и Троцки вмениха на Съветите качеството на единствен и автентичен представител на работническата класа. С потискането на политическия живот в цялата страна и Съветите не могат да се изплъзнат от общата парализа. Без общи избори, свобода на печата, свободно изразяване на мнение във всяка една публична институция животът изгасва, става привиден и в него единствено остава бюрокрацията и диктатурата – не диктатурата на пролетариата, а диктатурата на шепя политици, което ще рече буржоазна диктатура в смисъла на яacobинския терор²⁰²*. Така наречената дикта-

Марко Пицутти

тура на пролетариата се превръща изцяло в диктатура срещу същия и народът е използван като марионетка за извършването на революция, планирана и ръководена от буржоазния елит.

Комунистическите идеали са били използвани от удобство за заблуда на масите с революция, използвана за фасада. Остава непроменена връзката между потисници и потиснати в максимално недоумение на онези, които осъзнават, че са били заблудени.

От 1921 до 1929 г. са направени много реформи в полза на управляващото лоби и всички въпроси, свързани с национализацията и частната собственост, са разглеждани според перспективата на управляващата клика, която включва благородници, буржоазия и служители на стария режим²⁰³.

В крайна сметка революцията не защитава пролетариата и руската икономика се срива катастрофално, оставяйки десетки хиляди да умрат от глад или епидемии. Две години след началото на ерата на комунизма безработните стават с 2 млн. повече, а заплатите се понижават с една трета.

Веднага след като е придобил властта, руският елит елиминира физически всички истински комунисти, установявайки диктаторски режим, основан на терора. Политическият активист Николай Бухарин е екзекутиран чрез разстрел след процес по бързата процедура за това, защото се е опитал да въведе реформи в пресата по време на новия социалистически режим. Последните му думи са особено красноречиви: *Аз ще умра. Прекланям глава, но пред сърна на пролетариата, който е безмилостен, но и непорочен. Аз съм безпомощен обаче пред една адска машина, която, изглежда, използва средновековни методи и въпреки това, притежава огромна власт, измисля изкусни клевети, действа безочливо и с увереност. Днес т. нар. „органи“ на държавно политическо управле-*

III. Болшевишката революция и студената война

ние (ГПУ в по-голямата си част са изродили се организации с управляващи без скрупули, разюздани и добре платени)²⁰⁴. Всички болшевишки исторически лидери, които са знаели твърде много, непринадлежащи към властващия елит или разбунтували се срещу него, са брутално елиминирани.

Писмо на руската писателка с комунистически идеи Александра Колонтай свидетелства за тази трагична реалност още от началото на 1917 г.: *Бях приета от по-възрастните служители на министерството, не без известна съпротива, разбира се. Повечето от тях съвсем открито ни саботираха*²⁰⁵.

Анализирайки Руската революция, не може да не признаем, че тя представлява абсолютен фарс – поръчка на *великите сили*, с цел чрез нея да контролират масите с основна форма на тирания, преоблечена в комунистически одежди.

Бела Дог – лидер на Националния съвет на Американската комунистическа партия, когато забелязва аномалното поведение и интригите между политическия и финансовия елит, заявява следното: *Комунизмът по същество е една зловеща система за контрол от страна на международния елит*²⁰⁶.

Не е учудващо, че това се случва точно в Съветска Русия, управлявана от *революционни масони* с банкерски пари. Благодарение на контрола, упражняван от *Уолстрийт* върху Съветския съюз, Контролната комисия за превъоръжаване на Германия, назначена с Версайския договор (1919 г.), не е могла да забележи нищо, тъй като основните тренировъчни лагери на Германия са преместени в Русия. Немските артилеристи например са извършвали учения на полигона в Луга (в околностите на Ленинград)²⁰⁷, танкистите – в Каторг (близо до Москва)²⁰⁸, а авиаторите – на пистите на Липецк, Саратов и Крим²⁰⁹.

Марко Пичути

Плакати, статуи и исторически снимки са увековечили Йосиф Сталин в масонската поза на „скрита ръка“

Ако признаем, че комунизмът не е бил програма за разделение на богатата, а по-скоро система за техния контрол, значи видимият парадокс на супербогатия, който поощрява комунизма, вече не е такъв. Превръща се в перфектен инструмент на властта. Комунизмът не е бил движение на потиснатите маси, а на икономическия елит.

— Гари Алън²¹⁰

Студената война – задължителен преход за глобализацията

На тези, които са живели по време на Втората световна война, им е внушавано, че конфликтът е избухнал по непредвидими и неизбежни причини, свързани с експанзионистичните амбиции на държавите. Така цялата отговорност пада върху намеренията на германския народ и неговия луд диктатор, който официално се е възкачил на върха на властта само благодарение на невероятните си ораторски умения. Тази вдъхваща доверие историческа версия представя конфликтът като епична борба между Доброто и Злото, където заплахата за мира се състои в явните причини: диктатори и вражески държави. Посредством твърдия контрол, упражняван върху

III. Болшевишката революция и студената война

медиите и институциите, истинската движеща сила на събитията остава невидима за обществото под прикритието на официалната версия. Годините на пропаганда на фалшивите причини за войната са подтикнали народите да виждат навсякъде опасност от нови световни конфликти или външни заплахи. Така държавите, вместо да потърсят начин да сложат спирачка на неограничената власт на международния финансов елит, се обединяват в два големи противоположни съюза – НАТО (1949 г.) и Варшавския договор (1955 г.), оставяйки на *силите* възможността да управляват и двата отвътре.

Това дава начало на Студената война – години, в които страхът от ядрен конфликт в глобален мащаб принуждава държавите, до този момент независими, да укрепят своите военни обединения и да приемат все по-задължаващи международни споразумения. След около 50 години отделните държави и на двата блока вече са взаимосвързани помежду си чрез политически, икономически и военни договори, сключени по време на Студената война. По този начин Съветският съюз и САЩ губят първоначалната си функция на присъединителни сили и финансовият елит остава свободен да започне нова фаза на глобализацията.

През 1987 г. масонът Михаил Горбачов²¹¹ започва разрушаването на комунистическия режим на Съветския съюз под претекста за насърчаване на процеса на *демократизация* – либерализация, която с годините трябва да доведе до реализирането на Новия Световен Рег, управляван директно от банкерите. Вестник *Правда* през март 1988 г. публикува доклад със заглавие *Световната общност е управляема*²¹², където оповестява конкретната възможност за сливането на двата опозиционни блока в едно световно правителство: [...] *кулминационната точка на това течение на политическа мисъл, наричано „глобализъм“, е поставена между 50-те и 60-те години.*

Марко Пицутти

Отбелязва се, че световната ситуация се е променила: [...] преразпределението на властта на САЩ, от една страна, Западна Европа и Япония – от друга [...], още повече се появява и военният паритет между САЩ и СССР [...], накратко, видно са изчезнали основните аргументи срещу едно световно правителство [...]. Става въпрос за изграждането на нов международен политически ред [...], самата същност на нашия режим съдържа идеята за интернационализъм²¹³. Съветският съюз се разпада внезапно, докато Съединените щати оцеляват дори в агония, за да бъде използвана тяхната ефикасна военна машина срещу страните, които още не са в редиците на глобалистките проекти.

Вяло – историческото масонско ръкостискане между президента на САЩ Роналд Рейгън и президента на СССР Михаил Горбачов по време на срещата в Рейкявик през 1986 г. Вдясно – ръкостискането на херцога на Кент, Велик магистър в английското масонство.

Така наречената *перестройка*, инициуирана от Горбачов и впоследствие приключена от Борис Елцин²¹⁴, е предоставила всичките публични ресурси на бившия Съветски съюз в ръцете на вече споменатия картел от частни спекуланти, които закупуват всичко на суперизгодни цени. Става въпрос за нелоялна и дивашка разпродажба на обществени блага²¹⁵, която довежда

III. Болшевишката революция и студената война

населението до крайна бедност и мизерия, до степен да започнат за скърбят за диктатурата на комунистическата партия.

Съществуването на някои търговски споразумения, неизказани от медиите, показва, че цял половин век преди началото на приватизацията на *перестройката силите* и техните корпорации са извършвали *златни сделки* със Съветския съюз.

Съветският военен арсенал до 1945 г.

От времето на Руската революция финансовият и индустриален международен елит не е престава да поддържа Червената армия, независимо че на официално ниво става въпрос за враждебно настроен към капитализма и демокрацията режим. Контролът върху информацията е такъв, че на 28 ноември 1917 г. Едуард Мандел Хаус – влиятелен съветник на президента Удроу Уилсън, декларира: *Доиде съобщение с изявления, направени от американски вестници, за последствията от това, ако третираме Русия като враг. От изключителна важност е подобни критики да бъдат заличени*²¹⁶.

Официално е наложено твърдението, че Съветите са враг, но в същото време *елитът* прави всичко за укрепване на неговата военна мощ. През 1929 г. например единственият изцяло произведен самолет в Русия е R-1 – копие на британския De Havilland D.H.9²¹⁷. Между 1932 и 1940 г. повече от 20 американски компании доставят самолети и резервни части на Съветския съюз²¹⁸. През 1938 г. Съветите закупуват от американското правителство лиценза за производство на DC-3 и го трансформират в PS-84 (по-късно *Лисунов*, или Ли-2) – най-добрия руски транспортен самолет²¹⁹. През 1932 г. всички танкове на СССР са чуждестранно производство, а Т-27 дори е произвеждан във фабрика в Ленинград и предста-

Марко Пицуту

влява британския Mark VI на *Vickers-Armstrong Ltd.* с някои направени модификации.

По време на Втората световна война сътрудничеството със Съветския съюз достига своя исторически връх. През юни 1944 г. Сталин официално благодари на САЩ за оказаната помощ на съветската индустрия, която поне по онова време е имала извинението за необходимостта да се бори срещу Вермахта. Признава също така, че около 2/3 от съветската индустрия е изградена с участието на САЩ²²⁰.

Небезизвестните ракети *Katюша* са зареждани с кордит (експлозивни вещества), подготвяни с нитроцелулоза, доставяна от американската *Hercules Powder Company*. Дори танкът Т-34, използван първоначално от руснаците срещу немските бронирани машини (1941-1945г.), после във войната между Корея и САЩ (1950-1953г.) и най-накрая в кървавото Унгарско въстание от 1956 г., е разработен от прототип, проектиран от американския инженер Уолтър Кристи²²¹. Първоначално при производството на Т-34 се е монтирала броня, изработена от милиони тонове стоманени плочки, доставяни от Америка²²², сачмени лагери и торсионни греди в окачването, реализирани изключително само в САЩ.

Колкото и малко да е известно, една от основните фирми, която е имала задачата да гарантира модернизирването на съветските въоръжени сили още от 1936 г., е била *Karp Export and Import Corporation* със седалище на Пето Авеню в Ню Йорк²²³. Списъкът на служители на компанията се е състоял от американски морски офицери в пенсия²²⁴.

Търговските взаимоотношения между американската оръжейна индустрия и съветските институции са били очевидни: сестрата на президента на компанията – Полина Семьоновна Жемчужина²²⁵, е омъжена за Вячеслав Молотов²²⁶ – председател на Съвета на народните коми-

III. Болшевишката революция и студената война

сари, който през 1939 г. подписва Пакта за ненападение с нацистка Германия и за разделянето на Полша.

Зависимостта на Съветите от западните технологии във всяка военна сфера е била толкова голяма, че в периода между 1933 и 1941 г. един от основните чуждестранни купувачи в американската военна корабна индустрия е бил самият Йосиф Сталин²²⁷.

В бизнес с „врага“

В края на Втората световна война американска правителствена агенция, ангажирана с маркетинговото проучване и бъдещото развитие на немската автомобилна индустрия най-вече заради евентуалното ѝ използване за военни цели, заключава, че всяка автомобилна индустрия във всяка една страна представлява ключов фактор за развитието на въоръжаването (самолети, кораби, камиони и бронирани превозни средства)²²⁸.

Още от началото на 30-те години около 95% от съветския военен парк е бил произвеждан в големи промишлени предприятия, проектирани от американски компании²²⁹. Военните камиони са излизали от същите цивилни фабрики с чуждестранен произход, тъй като в повечето случаи са имали взаимозаменяеми компоненти.

Едни от най-големите американски корпорации, като *Ford Motor Company*, *Arthur J. Brandt Company*, *Austin Company*, *General Electric* и *Swindell-Dressler* са имали своите представителни офиси във фабриките на Изток. Съветската автомобилна индустрия *Горки*²³⁰ на пример е построена от *Ford* през 1932 г., докато някои основни автомобилни елементи са произвеждани от *A.J. Brandt Company*, заедно с *Hamilton Foundry*²³¹. През 1946 г. британското правителство дава на Съветския съюз 55 турбореактивни самолета, от които 25 са произведени от *Rolls Royce*, а останалите 30 – от *Derwent*²³².

Марко Пицуту

Към края на 60-те години италианската компания *FIAT* сключва споразумение с Чейс Манхатън Банк на Рокфелер за построяването на завод в руския град Тольяти. Три четвърти от необходимите консумативи за изграждането на новия завод са доставени директно от САЩ²³³. Това тясно сътрудничество е следствие на вече наличния инструментариум във военния арсенал на двата противопоставени блока по време на Студената война, който притежава много близки характеристики, в които откриваме същата производствена технология²³⁴.

В края на 50-те години двама американски изследователи – Доналд Доузер и Брайтън Барън, отправят протест срещу Историческия отдел на Държания департамент на Съединените щати за укриването на документи, от които е видно военното сътрудничество между САЩ и СССР.

През 1964 г. Барън публикува книгата си *Вътре в държавата*, в която разкрива как американското разузнаване е било наясно с фактите относно износа на американски военни технологии в Съветския съюз²³⁵.

През 1968 г. тогавашният говорител на Държавния секретариат Николас Б. Катценбах се е опитал да оправдае тези търговски взаимоотношения между американската индустрия за въоръжаване и нейния враг, подчертавайки, че САЩ не биха си сътрудничили със страни от Източна Европа и че те са си доставяли всички тези неща от Грузаге²³⁶. В действителност военните помощи за СССР са служели на финансовия елит, за да изложи на показ заплахата от Студена война, изразяваща се в опасността от струпване на съветски военен арсенал и нагпреварата във въоръжаването, както и за разделението на света на два големи блока, което представлява основна стъпка за създаването на единствено световно управление²³⁷.

III. Болшевишката революция и студената война

Съветите са имали определена технологична независимост от Запада, почти изключителна за развитието на първите балистични ракети (за къси, средни и далечни разстояния), построени с помощта на германски учени, които са работили върху V-2²³⁸.

Упражняваната власт от мултинационалите и върху САЩ, и върху СССР по време на Студената война не е убягнала от вниманието на английския изследовател Чарлз Левинсън, който е събрал своите детайлни проучвания в документалната книга *Водка-Кола*²³⁹. Още в далечната 1978 г. авторът заключава, че концентрацията на икономическа мощ в ръцете на шепата хора изглежда безгранична. Добавя, че ако това лоби не би било заинтересовано от *статуквото*, е възможно да избухне нова война и че опасността от настъпването на тоталитарен режим, подобен на ГУЛАГ, управляван от големия финансов елит и неговите корпорации, днес изглежда като доста правдоподобна хипотеза²⁴⁰.

Демонстрирането на предоставената помощ от страна на индустриалния картел на САЩ за военния ресурс на Съветския съюз е било винаги много трудна задача, тъй като почти всички ключови документи в американските държавни архиви са засекретени или цензурирани от медиите²⁴¹.

Руснаците обаче са имали навика да публикуват основните технически спецификации на военния си арсенал, цитирайки страната-производител, и това е позволило на изследователите да си пробият път през цензурата на официалната информация. С течение на времето така е било възможно да се проследят действията на *американските* мултинационали, които са направили СССР най-голямата суперсила, известна досега.

През 1961 г. Министерството на търговията на Съединените щати дори е одобрило износа на детайли, предназначени за насочващите системи на съветските

Марко Пицуту

ракети²⁴², и в същата година е разрешен и трансферът към Москва на Transfer Matic – най-мощните машини в света, използвани за военни цели²⁴³.

На 8 март 1982 г. директорът на Разузнавателната агенция Уилям Кейси разкрива следното: *Установихме, че съветският стратегически прогрес е зависел от западните технологии на толкова високо ниво, за което никой дори и не е сънувал. Просто няма никакъв смисъл за нас да харчим милиарди долари допълнително, за да се защитим от военната мощ, която руснаците са развили най-вече благодарение на свободния достъп до нашите проучвания и технологичното ни развитие. Те използват всеки метод, който можем да си представим – купуват легално или нелегално, кражби, корупция, шпионаж, научен обмен, проучване на специализираната преса и позоваване на Закона за свобода на информацията, за да се сдобият със сведения. Открихме, че научният обмен е една голяма дупка. Ние изпращаме наши млади студенти в Съветския съюз да изучават поезията на Пушкин, а те изпращат 45-годишни мъже от КГБ да изучават нашите чувствителни технологии²⁴⁴.*

През 1964 г. американските военни информират, че са нападнати от северновиетнамски военни кораби и САЩ влизат във война с Виетнам. По-късно става ясно, че и тази военна агресиия, известна в историята като *Инцидентът в залива Тонкин*, е постановка на разузнаването²⁴⁵. Войната във Виетнам е замислена от финансовия елит не за да бъде спечелена или загубена, а само за да има продължителност и воюващите страни да задълженият възможно повече. Американските войници са призовани да *защитават родината* от армия, 80% от чието въоръжение е съставено от военна техника от Съветския съюз, който пък дължи своето военно производство на същия този финансов и индустриален елит от *Уолстрийт*. GAZ-69 на *Форд-Горки* например е използван

III. Болшевишката революция и студената война

от руснаците като база за производството на зенитни и противотанкови средства, между които и първите противотанкови управляеми ракетни системи²⁴⁶. Заводите *Горки*, построени от *Ford* и от *Austin*, се превръщат в най-големите производителки на съветски оръжия²⁴⁷.

Между 1968 и 1973 г. американският историк Антъни Сътън от Станфордския университет публикува 3 подробни студии, в които разкрива кои са истинските източници на съветската технология от 1917 до 1970 г.²⁴⁸ Съдържащата се в тези документални книги информация е в пълно противоречие с официалната версия на американското правителство, според което цялата съветската технология е тяхно вътрешно производство²⁴⁹.

През 1972 г. по инициатива на държавния секретар Хенри Кисинджър, приближен на Рокфелер, правителството на САЩ отпуска 1 млрд. долара за лицензи за износ на оборудване и техническа помощ, необходима за изграждането на фабрики за тежка гражданска и военна техника в района на река Кама²⁵⁰.

Истината за скандалната история се появява през 1982 г. по време на работата на Разследващата комисия на Сената на САЩ. Лорънс Дж. Брейди – асистент и секретар на Министерството на финансите, заявява: *Аз не бях съгласен с политическия избор на администрацията на Картър, тъй като технологиите, за които давахме лиценз на Съветския съюз, и по-специално заводите на река Кама, бяха отклонявани за въоръжаването [...] Тези технологии са представлявали огромна помощ за Съветите за реализирането на тяхната военна инфраструктура*²⁵¹.

Освен неизбежното присъствие на Рокфелер и тяхната Чейс Манхатън Банк, и други корпорации са участвали в помощите за съветската военна индустрия на река Кама, а именно: *Gulf & Western Industries, E. W. Bliss Co.*,

Марко Пуцуму

*Combustion Engineering, Holcroft and Company, Honeywell, Ingersoll Milling Machine Company, National Engineering, Pullman, Swindell Dressler Co., Warner & Swazey*²⁵².

Когато през 1979 г. Светите нахлуват в Афганистан, използват бронираните превозни средства, произведени в сътрудничество със западните мултинационални компании. Това се случва в същия момент, когато САЩ подкрепят афганистанската съпротива в контекста на т. нар. *Студена война*. ЦРУ започва да предоставя оръжия и обучение на афганистанските ислямски партизани (муджахидини и талибани), докато се борят срещу съветската окупация. В тази връзка американското разузнаване създава базата на съвременния тероризъм, известен днес като *Ал-Каида*²⁵³.

*Збигнев Бжежински заедно с Осамата Бин Ладен по време на обучение от 1981 г.*²⁵⁸

Предполагаемият исторически лидер на организацията Осамата Бин Ладен в действителност е богат потомък на знатен род, перфектно внедрен в капиталистическата система²⁵⁴. Семейството му е имало близки бизнес контакти с Буш²⁵⁵ и е притежавало солидни акции дори и в известни мултинационални компании, занимаващи се

III. Болшевишката революция и студената война

с въоръжаване, като *Carlyle Group*²⁵⁶. Някои смущаващи снимки от това време показват Збигнев Бжежински (бивш съветник на президента на САЩ Джими Картър и член на *Тристранната комисия*) със сътрудника на ЦРУ Осам Бин Ладен, докато наблюдават заедно обучението на мюсюлманските доброволци²⁵⁷.

Американските бизнесмени, които са построили фабриките за съветски товарни автомобили на река Кама, би трябвало да бъдат разстреляни като предатели.

— Аврам Шифрин,
офицер от Министерството на отбраната
на СССР²⁵⁹

„Мрежата Брукхаузен“

Като се има предвид изостаналостта на съветската технология, дължаща се на системата на национализация – пословично неефективна и неконкурентоспособна, Студената война никога е нямало да изглежда достойна, ако финансовият елит не се е погрижил да бъде преодоляна огромната разлика със САЩ.

Без конкретна заплаха от страна на Съветския блок глобалистите са щели да спомогнат отново да се появи разделението между нациите в края на процеса на глобализацията. Затова и революционната технологията на микрочипа, родена в Силиконовата долина в Калифорния, е трябвало да бъде експортирана в Съветския съюз, както и всички други знания на американците, придобити във военната сфера.

Лара Бейкър – американски експерт по съветски компютърни системи, докладва пред Конгреса, че блокът на страните от Източна Европа въобще не е в състояние да произведе електронни компоненти на високо равнище в голям мащаб²⁶⁰. В някои области Съветите са може-

Марко Пиццутти

ли да си позволят просто да копират западните индустриални продукти, но в други сектори са се нуждаели от съдействие, за да станат конкурентни в краткосрочен план. Сенаторът Стивън Д. Браян от Секретариата на Министерството на отбраната обявява пред Конгреса, че без доставените материали и знанията на американците СССР никога не би могъл да построи своите фабрики за полупроводници с високотехнологични приложения във военната сфера²⁶¹. Този извод е потвърден по-късно и от показанията на руския инженер Йосиф Арков²⁶².

По-късно става ясно, че от началото на 1973 г. американски компании, като *Control Data (CDC)* и *Continental Trading Corporation (CTC)*, са подкрепяли развитието на съветските военни информационни технологии чрез т. нар. *мрежа Брукхаузен*²⁶³.

В същото време, когато всичко това се случва, американската администрация използва Студената война и постигнатите технологични постижения на Съветите, за да поиска увеличаване на публичните средства, които да бъдат насочени към въоръжаването и военните изследвания. Така, когато изтичането на информация – върха на айсберга на скандала за американските корпорации, които са работили съвместно със СССР, става публична тайна, ЦРУ, или най-мощната в света разузнавателна агенция, е изглеждала в пълно неведение. Според официалната версия някои независими изследователи са успели да разкрият това, което в продължение на десетилетия е *убягвало* на американското разузнаване.

Тези *пропуски* са направени точно по време на Студената война – война, в която цари максимално състояние на тревога относно Съветите. Материали от всякакъв тип, цели фабрики, електронни компоненти за високотехнологични приложения, насочващи ракетни системи, двигатели и други основни самолетни части, кораби, подводници и танкове от съветския военен арсенал са

III. Болшевишката революция и студената война

произведжани от западни компании, докато медиите и институциите тероризират масите с опасността от нова световна война²⁶⁴.

В същия период в Италия бушуват т. нар. *години на олово* (напрежение, тероризъм, убийства), плод на смущаващите обрати между разузнаването и тероризма; масовите кланета, приписвани на въоръжените борби, изглежда, са намирали някакво бледо извинение в сложния геополитически баланс, който службите е трябвало да поддържат по време на Студената война.

Глава IV

ПАРИЧНАТА ИЗМАМА КАТО СТЬЛБ НА ВЛАСТТА

Така наречените *сили на деня* (както показва въведенения израз, за да ги разграничи от другите социални сили) представляват кастата на доминиращата група.

Противно на общоприетото схващане, тяхната империя има много крехки основи и превъзходството им спрямо другите *сили* произтича от една заблуда, която битува благодарение на съучастничеството на корумпирани политици. За да се промени тази ситуация, е достатъчно да се информира населението за ефективното функциониране на парите и за това как една група от банкери е успяла да се сдобие с абсолютния контрол. Именно поради тази причина финансовият елит работи активно да запази нациите в състояние на максимално невежество, контролирайки информацията.

Истината е добре прикривана чрез използването на някои трикове, като принципа на поверителност, автономия и независимост на централните банки, тяхната формална класификация на *публични органи* и използването на избрани наименования, които имат значение на национални органи (Банка на Италия, Европейска централна банка).

Някои от най-скандалните информации, които касаят функционирането на действащата парична система, са изтекли през информационните канали (вестници и национални телевизии), контролирани от същото това финансово лоби. Върхушката е принудена да реши проблема, финансирайки десетки *ловци на духове* (дезинформатори, които се представят пред обществ-

IV. Паричната измама като стълб на властта

веността като частни граждани)²⁶⁵, чиято специфична дейност се състои в това да противодействат на всички неудобни разкрития на независимите изследователи. Много от същите тези лидери на дезинформацията са служители на властващия елит и задачата им е да объркат, заблудят и дезинформират²⁶⁶ от вътрешността на дисидентската среда.

Разбираме какво системно е укривано от нас, като разобличим една след друга най-често използваните лъжи от *ловците на духове* (наричани в английския език *debunker – разрушители*), с които продължават да заблуждават обществеността. За да го направим, е необходимо да поговорим накратко как се ражда публичният дълг.

Малцината, които разбират системата, ще бъдат толкова заинтересовани от своите печалби или толкова зависими от нейните услуги, че не би имало опозиция от тази класа; докато от другата страна ще е по-голямата част от хората, които са умствено неспособни да разберат огромното предимство, което капиталът черпи от системата, ще носят тежестта, без да се оплакват, а може би дори и без да подозират, че системата противоречи на техните интереси.

— Откъс от писмото, написано от *Ротшилд Брадърс* в Лондон, до съдружниците им от *Ню Йорк* през 1863 г.²⁶⁷

Публичен дълг и държавни ценни книжа

Всеки път, когато държавата харчи повече пари, от тези, които събира от данъци (дефицит), е принудена да взема заеми чрез издаване на облигации като обезпечение за получения кредит.

В сегашната парична система държавите не могат

Марко Пицутти

да отпечатват директно парите, от които се нуждаят (с изключение на малки количества, състоящи се от метални монети, изсечени от Монетния двор), и за да финансират публичните разходи, които превишават приходите, трябва да прибегват до пускането на облигации на пазара. Изкупуването им е предназначено за различни правни субекти, като Централната банка²⁶⁸, търговските банки, фирми и предприятия, семейства²⁶⁹.

С течение на годините общият размер на държавния дълг на Италия е достигнал до около 2000 млрд. евро, 1600 от които са гарантирани с държавни ценни книжа²⁷⁰.

Пряката отговорност за този дълг несъмнено трябва да бъде приписана на политическата каста, която е похарчила повече пари, отколкото позволяват данъчните приходи, но тежестта на лихвите по дълга и други фактори, като условията за заемането на парите (наложени от централните банки и други международни организации като Международния валутен фонд) и рейтинговете оценки върху държавните облигации са тези, които са възпрепятствали икономиката и са я хвърлили в лабиринт без изход. Достатъчно е да помислим само за размера на достигнатата сума с лихвите, която е придобила такива размери, че държавният дълг продължава да нараства, дори когато приходите са в равновесие или дори повече от разходите в първичния баланс²⁷¹. В момента италианското правителство трябва да плаща сума, равна на около 80 млрд. евро годишно само за лихви²⁷².

Според проучване на Джорджо Арфарас – директор на *Lettera Economica* на издателство *Ейнауди*, публикувано на 30 юли 2011 г.²⁷³, през 1990 г. държавният бюджет на Италия е бил уравнен (с изключение на незначителни положителни и отрицателни отклонения) по отношение на предшестващите отчети на заплащането на лихвите (първичен баланс).

С други думи, Арфарас твърди, че от 1990 г. насам

IV. Паричната измама като стълб на властта

суверенният дълг е захранван почти изцяло от лихвите, тъй като първичното салдо е започнало да върви добре, движейќи се балансирано. Ако сметките му са верни, чудовищното увеличение на италианският държавен дълг през последните 20 години се дължи на заплащането на лихвите върху дълга – лихви, които държавата би могла да избегне, пускайки в обращение пари, от които има нужда себестойността на производството.

За да използват публичния дълг като параметър за финансовата стабилност на една държава, икономистите намаляват неговата абсолютна стойност върху брутният вътрешен продукт (БВП) и после калкулират стойността спрямо него. В резултат на това е достатъчно БВП да спадне, за да се определи увеличаването на дълга, дори и в условия на наличие (баланс) или излишък в държавния бюджет. Очевидно е, че икономическата политика от типа *austerity* (режим на строги бюджетни ограничения) позволява само възстановяване на парите в кратки срокове, или по-точно, когато икономиката все още е добре. Веднага след като пазарът започне да чувства обратен тласък, БВП забавя растежа, определяйки повишаването на този процент от публичния дълг, от който се очаква да го преоразмери по този начин.

Щетите се удвояват, защото веднага след като потреблението бъде намалено поради по-ниските покупателни възможности на домакинствата, се провокира спад в производството, който, от своя страна, води до съкращение на работна ръка, фалиране на предприятия и по-малко данъчни приходи за държавата (въпреки увеличаването на данъците).

Мерките за строги икономии са кратка илюзия, от които произтичат временни увеличения на държавните приходи в ущърб на икономиката. И обратното – ако публичните сметки са наред (равенство, излишък или малък дефицит) и икономиката продължава да расте за-

Марко Пицутти

едно с БВП, благодарение на една експанзивна политика се постига и намаляване на тежестта на държавния дълг (изразен върху БВП).

През 2012 г. италианският държавен дълг достига до 123% от БВП, превишавайки така изобилно приетия от Европейската централна банка праг на риск (съотношението между brutния държавен дълг и БВП според критериите на Маастрихт не трябва да надвишава 60%) и следователно държавата е трябвало да приеме мерките *austerity*, наложени от наднационалните финансови органи, за да се избегне изпадане в несъстоятелност. Тази опасност от държавен фалит реално не е зависима от дълга върху БВП, както е посочено от Централната банка и финансовия елит, а от факта, че италианската държава (подобно на другите държави членки на ЕС) не може да отпечатва директно парите си, бидейки принудена да ги взема назаем.

Япония има публичен дълг към БВП от 240% (два пъти повече от този на Италия) и въпреки това, нейните ценни книжа, обезпечавачи дълга, са толкова сигурни, че се считат за *сигурно убежище*²⁷⁴.

Причината за тази обезпокояваща разлика в разглеждането на финансовата стабилност между двете страни е, че Япония притежава свой паричен суверенитет, имайки възможността да отпечатва парите си²⁷⁵. С други думи, Япония не е принудена да търпи огромното международно лихварство.

*Когато една държава е зависима за парите си от банкерите, същите управляват нещата, а не държавните лидери, тъй като ръката, която дава, стои отгоре на тази, която взима. Финансистите не притежават нито патриотизъм, нито чест*²⁷⁶.

— Наполеон Бонапарт

IV. Паричната измама като стълб на властта

Позиционирането на финансовите пазари

Пласирането на новите дългови ценни книжа се извършва чрез публичен търг или консорциум, където емитентът се споразумява за условията на емисията с група от банки²⁷⁷.

Първичният пазар позволява на инвеститорите да купуват ценни книжа и други финансови продукти в момента, в който са пуснати на пазара от емисионния орган. В случаите на вторичен пазар преговорите са относно книгата, която вече са били предмет на покупко-продажба и могат да бъдат закупени на фондовата борса. Вторичният пазар изпълнява също и функцията на референтен индекс за стойността на новоемитираните ценни книжа на първичния пазар.

Според параграф 1 от чл. 101 на Договора от Маастрихт Европейската централна банка не може да закупува директно дългови ценни книжа²⁷⁸, но Програмата за пазарите на ценни книжа *SMP (Security market programme) Bond Purchases* изрично предвижда това за вторичния финансов пазар, след поставянето им²⁷⁹ като извънредна мярка за гаранция на финансовата стабилност²⁸⁰. Когато Централната банка купува държавни ценни книжа от борсата²⁸¹ или от обикновена банка, която пряко ги притежава, или от името на свои клиенти, парите в обращение се увеличават, докато при продажбата им намаляват със същата сума. Ценните книжа са на приносителя²⁸² и при изтичане на срока им се изтеглят от притежателя²⁸³ при лихвен процент, одобрен от Министерството на финансите²⁸⁴.

Общият размер на сумата, която трябва да бъде върната на титуляра на облигационните дългови ценни книжа, се определя в зависимост от различните режими в момента на тяхната емисия. Пазарната стойност на облигациите се определя от някои основни фактори:

- Лихвите върху търговската възвращаемост на ва-

Марко Пиццутти

лутата, оставена свободно за съхранение в банковите сметки (лихвеният процент, гарантиран от държавата, трябва да е по-голям, за да направи по-изгодно закупуването на облигации).

- Стойността на парите, издадени от Централната банка, е формализирана в официалния сконтов процент (варирането му зависи също от лихвения процент, отпуснат от банките на техните вложители)²⁸⁵.

- Оценката за кредитоспособността на държаните облигациите, дадена от частните агенции за кредитен рейтинг (*Moody's, Fitch, Standard & Poor's*). Става въпрос за реално гласуване на нивото на риск на неплатежоспособност на дълговите ценни книжа от финансовите експерти. Колкото повече са гласовете ЗА *рисковата карта*, толкова по-големи са лихвите, с които държавата трябва да отговори на застрахователите на нейните облигации, за да направи покупката им икономически изгодна. Веднъж преодолян т. нар. *праг на риск*, дълговите ценни книжа биват класифицирани от рейтинговите агенции като *junk (боклук)* и нито един инвеститор не би бил склонен да ги купи. В подобен случай държавата се оказва в несъстоятелност, защото вече не може да си позволи за изпълнява своите задължения.

Какво се случва с италианските облигации

Стойността на италианските държавни облигации е в размер на 1600 млрд. евро, които са разпределени между банките и другите инвеститори:

- Италианска централна банка – 4%;
- Търговски банки (италиански и чуждестранни) – 27,3%;
- Застрахователни компании и инвеститори²⁸⁶ (италиански и чуждестранни) – 54,7%;

IV. Паричната измама като стълб на властта

- Частни италиански инвеститори (домакинства и предприятия) – 14%.

В обобщение, финансовата аристокрация притежава пряко 27,3% от италианските дългови ценни книжа и контролира индиректно други 54,7 % посредством системата за управление на инвестиционни фондове (с гласовете на рейтинговите компании и оценките на експертите от този сектор в услуга на bankerското лоби могат да се управляват покупките и продажбите).

Като цяло, *силните на деня* контролират 82% от италианските облигации, а добавяйки и тези, държани от Централната италианска банка (формално публичен орган), достигат 86%²⁸⁷.

И това не е аномалия, валидна само за Италия, а състояние, което се отразява общо върху по-голямата част от индустриализираните нации. Поради това съдбата на страните с висок публичен дълг като Италия е решавана от *пазара* и от Централната банка (в действителност контролирани от една и съща финансова олигархия).

Ако *свободният пазар* реши да продаде бързо ценните книжа на една държава в сериозни икономически затруднения и Централната банка потвърди, че не може да се намеси, нейният крах ще бъде гарантиран. Държава, лишена от паричен суверенитет и с огромни задължения, няма никакъв реален шанс да се защити от атаките, произхождащи от *мистериозните и неуловими частни спекуланти* на т. нар. *свободен пазар*. И когато тази държава изпадне във фалит заради държавния си дълг, юридическите субекти, които извличат най-голяма полза, са точно *силните на деня*, стоящи зад големите финансови спекулации.

Дългът е инструмент, който позволява на банкериите да поставят на колене всички държави, чиято съдба

Марко Пицутти

зависи от покупката на техните ценни книжа на пазара. Достатъчна е само една масивна поръчка за продажба на голяма банка, за да разклати из основи страни, като Италия, Испания и Гърция²⁸⁸.

Митът за *свободния пазар* е използван много умело от официалните информационни органи, за да се скрие отговорността на финансовия елит. Така дори когато се появят внезапни вълни от продажби, които имат всички характеристики на организирани спекулации, медиите приписват вината за недоверието на инвеститорите или прокрадвайки съмнението у масите, че зад атаките на икономическата стабилност на нациите стоят държави, по-малко засегнати от кризата²⁸⁹.

Централната банка на Италия и статуса „Направи си сам“

Централната банка на Италия е акционерно дружество до 1936 г. – годината, в която е преобразувана в публична институция с Кралски указ²⁹⁰. Към момента в нея работят около 7000 служители и формално е публична институция, въпреки че на практика все още се управлява от частни банки и застрахователни институции.

Скандалът избухва през 2004 г., когато известният седмичник *Famiglia Cristiana* (Християнско семейство) публикува списък на частните дружества, които притежават основния пакет от капитала на Централната банка на Италия²⁹¹. Горещите разкрития произлизат от файл, създаден през 2003 г. под ръководството на проф. Фулвио Колпорти²⁹², за редакционната поредица *Изследвания и проучвания* на Медиобанка.

Проучвайки финансовите отчети на банките, на застрахователните компании и на държавните органи, изследователите са отбелязали всички дялове, откъдето е

IV. Паричната измама като стълб на властта

Видно участието в капитала на Централната италианска банка, успявайки да възстановят голяма част от списъка с участници (дружества и акционерни институции) на най-голямата италианска финансова институция.

Така става ясно, че 3 частни банки контролират сами Централната банка на Италия²⁹³ въпреки чл. 2 от Устава ѝ, според който мажоритарният пакет от акции трябва да принадлежи на публични институции: *Във всеки случай трябва да е гарантирана перманентност на мнозинството на акционния капитал на банката от страна на публични органи или дружества, чието мнозинство от акции с право на глас е притежание на публични органи.*

Акционерните дялове на капитала са 94,33% собственост на банки и частни застрахователни дружества и само 5,67% на публични органи (INPS и INAIL). Става ясно как Централната италианска банка е отговорна за нарушаването на правилата на собствения си статут и за това, че е позволила на финансовия елит да поеме неправомерно контрола върху публичните средства. Ролята ѝ на безпристрастен публичен арбитър също се е провалила от момента, в който е поела задачата да упражнява надзор върху търговските банки, докато в действителност е контролирана именно от тях.

Публикуването на списъка на частните участници в Централната италианска банка потвърждава публично за първи път това, което *теоретиците на конспирацията* са обявявали от време – а именно, че финансовата олигархия е завладяла с измама собствеността на държавната валута.

Въпреки сериозността на факта, нито една политическа партия или друга институция, изглежда, не е забелязала това преди, защото който е знаел, никога не е казал нищо. През 2005 г. Италианската централна банка решава да направи публичен списък на участниците и то-

Марко Пиццутти

зава правителството на Романо Проди е принудено да се намеси за възстановяване на законността, но вместо да върне паричния суверенитет на народа, национализирайки частните дялове на участниците в Централната банка на Италия, прави точно обратното – легализира съществуващата ситуация, с което нарушава Статута²⁹⁴.

Паричният суверенитет трябва да принадлежи на народа според Конституцията²⁹⁵, което е още по-очевидно от факта, че съвременната валута няма присъща стойност (конвертируемост в злато) и поема курса само на законно платежно средство. Лишаването на една държава от правото да издава своя собствена валута означава да бъде поробена от големите банки и мълчанието, или още по-лошо – практикуваната дезинформация от медиите по този въпрос, представлява престъпление срещу народа.

Незаконно упражняваният контрол от финансовия елит върху Централната банка е узурпиране на най-важните и деликатни функции на една суверенна държава:

- Правомощия за издаване на банкноти (създаване на *пари от нищо*), които държавата може да придобие назаем само чрез издаване на облигации като гаранция и заплащайки лихви.

- Упражняване на надзорни правомощия по отношение на банките, банковите групи и финансовите посредници, като има грижа за разумното и доброто управление на надзорните лица, цялостната стабилност, на ефективността и конкурентоспособността на финансовата система за спазването на законодателството в областта на кредитирането и финансирането.

- Вземането на решения за автономността на паричната политика и независимостта от Парламента и другите публични институции, които са под контрола на Камарите.

IV. Паричната измама като стълб на властта

- Властта на интервенция върху валутния пазар.
- Извършване на надзорна дейност върху финансовите посредници, върху институциите за електронни пари, платежните институции, Националната комисия за компании и фондова борса, небанковите посредници (SIM, SICAV и SGR), издаването на правилници, инструкции и предприемането на действия.
- Надзирава централните депозитари²⁹⁶ и клиринговите къщи (компенсационен фонд и гарантиране) за дериватните финансови инструменти.
- Следи паричните и финансови пазари²⁹⁷.
- Участва в дейността на основните наднационални финансови институции (Международния валутен фонд, Банката за международни разплащания и Световната банка).

Не е допустимо една централна банка, изолирана, която няма никаква отговорност, нито задължението да обяснява какво прави, да може да продължава да създава безработица, докато правителствата мълчат.

— Франко Модуляни,
Нобелова награда за икономика²⁹⁹

Заг маската на публичен орган

В предходните години официалното публикуване на списъка на участниците в Централната банка на Италия, с който се осъжда частният финансов контрол върху публичните средства, е пренебрегван като *видение на конспирацията*.

След публикуването му официалните информационни органи и медийните провокатори, дори и признавайки, че акционерите притежатели на 94% са частни субекти (банкови и застрахователни дружества), продължават да твърдят, че всички правомощия за вземане на решения

BANCA D'ITALIA
EUROSISTEMA

Partecipanti al capitale

Ente partecipante	Numero quote	Numero voti
Intesa Sanpaolo S.p.A.	91.035	50
UniCredit S.p.A.	66.342	50
Assicurazioni Generali S.p.A.	19.000	42
Cassa di Risparmio in Bologna S.p.A.	18.602	41
INPS	15.000	34
Banca Carige S.p.A. - Cassa di Risparmio di Genova e Imperia	11.869	27
Banca Nazionale del Lavoro S.p.A.	8.500	21
Banca Monte dei Paschi di Siena S.p.A.	7.500	19
Cassa di Risparmio di Biella e Vercelli S.p.A.	6.300	16
Cassa di Risparmio di Parma e Piacenza S.p.A.	6.094	16
Cassa di Risparmio di Firenze S.p.A.	5.656	15
Fondiaria - SAI S.p.A.	4.000	12
Allianz Società per Azioni	4.000	12
Banco Popolare s.c.	3.668	11
Cassa di Risparmio del Veneto S.p.A.	3.610	11
Cassa di Risparmio di Asti S.p.A.	2.800	9
Cassa di Risparmio di Venezia S.p.A.	2.626	9
Banca delle Marche S.p.A.	2.459	8
INAIL	2.000	8
Milano Assicurazioni	2.000	8
Cassa di Risparmio del Friuli Venezia Giulia S.p.A. (CARIFVG S.P.A.)	1.869	7
Cassa di Risparmio di Pistoia e Pescia S.p.A.	1.126	6
Cassa di Risparmio di Ferrara S.p.A.	949	5
Banca di Legnano S.p.A.	873	5
Cassa di Risparmio di Ravenna S.p.A.	769	5
Banca Regionale Europea S.p.A.	759	5
Cassa di Risparmio di Fossano S.p.A.	750	5
Banca Popolare di Vicenza S.c.p.A.	687	5
Cassa di Risparmio di Cesena S.p.A.	675	5
Cassa di Risparmio di Ascoli Piceno S.p.A.	653	5
Cassa di Risparmio di S. Miniato S.p.A.	652	5
Cassa dei Risparmi di Forlì e della Romagna S.p.A.	605	5
Banca Carime S.p.A.	500	5
Società Reale Mutua Assicurazioni	500	5
Cassa di Risparmio di Fabriano e Cupramontana S.p.A.	480	4

IV. Паричната измама като стълб на властта

Ente partecipante	Numero quote	Numero voti
Cassa di Risparmio di Terni e Narni S.p.A.	463	4
Cassa di Risparmio di Rimini S.p.A. - CARIM	393	3
Cassa di Risparmio di Bolzano S.p.A.	377	3
Cassa di Risparmio di Bra S.p.A.	329	3
Cassa di Risparmio di Foligno S.p.A.	315	3
Cassa di Risparmio di Cento S.p.A.	311	3
CARISPAQ - Cassa di Risparmio della Provincia dell'Aquila S.p.A.	300	3
Cassa di Risparmio della Spezia S.p.A.	266	2
Cassa di Risparmio della Provincia di Viterbo S.p.A.	251	2
Cassa di Risparmio di Orvieto S.p.A.	237	2
Cassa di Risparmio di Città di Castello S.p.A.	228	2
Banca Cassa di Risparmio di Savignano S.p.A.	200	2
Cassa di Risparmio di Volterra S.p.A.	194	1
Cassa di Risparmio della Provincia di Chieti S.p.A.	151	1
Banca Popolare dell'Emilia Romagna S.c.	130	1
Cassa di Risparmio di Fermo S.p.A.	130	1
Cassa di Risparmio di Savona S.p.A.	123	1
TERCAS - Cassa di Risparmio della Provincia di Teramo S.p.A.	115	1
Cassa di Risparmio di Civitavecchia S.p.A.	111	1
CARIFANO - Cassa di Risparmio di Fano S.p.A. (*)	101	1
Cassa di Risparmio di Carrara S.p.A.	101	1
CARILIO - Cassa di Risparmio di Loreto S.p.A.	100	1
Cassa di Risparmio di Spoleto S.p.A.	100	1
Cassa di Risparmio della Repubblica di S. Marino S.p.A.	36	-
Banca CARIFE S.p.A.	8	-
Banca Monte Parma S.p.A.	8	-
Cassa di Risparmio di Rieti S.p.A.	8	-
Cassa di Risparmio di Saluzzo S.p.A.	4	-
Banca del Monte di Lucca S.p.A.	2	-
TOTALI	300.000	539

* *Официални данни на Централната банка на Италия, актуализирани на 30 май 2012 г.*²⁹⁸

са изцяло в ръцете на народа. Това предположение намира основание във факта, че на юридическо ниво Италианската централната банка е класифицирана като публичен орган от Закона за банковата реформа от 1936 г. в момента, в който е въведено изискването за мажоритарно публично участие³⁰⁰.

Тази класификация по-късно е потвърдена в Закон 262 (чл. 19, ал.2) от 2005 г., въпреки че напълно променя предишния състав на участниците в Централната банка под обществен контрол. Дефиницията *публичен орган*

Марко Пицутти

е препотвърдена и в чл. 1 от новия Статут на Националната италианска банка, приета от Общото събрание на притежателите на дялове (с частно мнозинство) от 2006 г., което премахва задължението за публично мажоритарно участие. С тези изменения документът е одобрен с Указ на Президента на Републиката на 12 декември 2006 г.³⁰¹

Правната рамка на Централната банка на Италия като публичен орган не е достатъчна да скрие кой наистина държи в ръцете си правомощията за вземане на решения. Достатъчно е да бъде внимателно прочетен Статутът, за да стане ясно, че Централната банка на Италия е ръководена от Общото събрание на частните участници и номинираните от нея органи. На демократичните парламентарни институции са оставени някои формални правомощия от второстепенно значение, с което да се придат привидност на публична власт на Централната банка.

На практика държавата се ограничава да одобри с президентски Указ това, което вече е взето като решение от участниците и от други органи на института, избрани от него. Правителството може да пристъпи към назначаване на Управителя само след като е изслушало становището на Централната италианска банка.

Най-високите правомощия на Управителя се изчерпват с *предложения за решения* и предвидените мерки с някаква значимост трябва да бъдат оторизирани от институционните органи, контролирани от участниците. Основните административни органи за вземане на решения на Централната банка са изброени в чл. 5 в следния йерархичен ред:

- 1) Общо събрание на притежателите на дялове;
- 2) Висш съвет;
- 3) Надзорен съвет;
- 4) Изпълнителен съвет;

IV. Паричната измама като стълб на властта

5) Управител;

6) Генерален директор и зам.генерални директори.

1) *Общото събрание на притежателите на дялове* (94% банки и застрахователни компании) е най-важният орган за вземане на решения:

- одобрява и приема изменения на статута на Централната банка на Италия³⁰². Правото на намеса в работата на събранието е обусловено от притежанието на минимален брой акции от капитала, докато правото им на глас е пропорционално на техните акционни дялове³⁰³;

- резолира одобрението на бюджета, разпределението на печалбите и резултата от запасите³⁰⁴;

- резолира назначаването на членове на Висш съвет³⁰⁵ (Висшият съвет е пряка еманация на волята на участниците);

- взема решения относно избора на одитори и председател на Надзорния съвет³⁰⁶ (Надзорният съвет също се избира от участниците);

- определя дължимите възнаграждения на висшите съветници, одиторите, управителите на седалища и директорите на клонове и филиали³⁰⁷.

2) На *Висшия съвет*³⁰⁸ са възложени функции на обща администрация, на надзор върху управлението и вътрешен контрол на Централната банка. Състои се от Управител и 13 членове, назначени от Общото събрание на участниците.

Висшият съвет (за чиито решения Управителят няма никаква власт) изпълнява всички следни функции³⁰⁹:

- разглежда и одобрява по предложение на Изпълнителния съвет проектбюджета и представя резолюцията на Надзорния съвет и Общото събрание на участниците за окончателното одобрение. След заключението на Надзорния съвет резолира дивидентите, съответстващи на участниците³¹⁰;

Марко Пицутти

- одобрява годишните прогнозни бюджети за инвестиционни ангажименти;

- одобрява договори, които налагат отчуждаването на недвижими имоти или прехвърляне на кредитни задължения, и се произнася по всички други договори и съдебни производства, според чиято важност Управителят може да желае да представи одобрение;

- издава вътрешните правила на института;

- определя списъка на персонала, назначава служителите и съответно предприема мерки за прекратяване на служебните правомощия на същите;

- одобрява сключените споразумения със синдикалните организации;

- взема решения по отношение на териториалните поделения, както и общата организационна структура на банката;

- назначава и освобождава регенти и съветници на седища и клоновете, определя броя им и установява кой от тях трябва да заеме длъжността на цензор;

- назначава кореспондентите на банката в чужбина;

- определя правилата и условията на банковите операции;

- определя годишния лимит и евентуалното разпределение на суми за благотворителни цели или безвъзмездни средства за инициативи в полза на обществения интерес;

- решава всички други въпроси, отнасящи се до администрирането на банката, които не са делегирани на Общото събрание на участниците.

Освен това, Висшият съвет трябва да бъде информиран от Управителя за важните обстоятелства, отнасящи се до управлението на банката, и по-специално:

- за съдържанието на плана на института;

- за годишния баланс на ангажиментите за разходи;

- за резултатите от вътрешните проверки;

- за използването на наличните финансови ресурси,

IV. Паричната измама като стълб на властта

законовите резерви и пенсионните обезщетения като гаранция за интегративни процедури при пенсионирането на персонала³¹¹.

3) *Надзорният съвет* се състои от 5-ма членове, между които е Председателят (заместниците са двама), и изпълнява контролни функции върху банковата администрация за спазването на закона, устава и общите наредби. Извършва счетоводния контрол, разглежда финансовите отчети и изразява мнение за разпределението на годишните дивиденди³¹².

4) *Изпълнителният съвет* е съставен от Управител, Генерален директор и трима зам.-генерални директори. На Изпълнителния съвет се полага компетентността за предприемане на мерки с външно значение, свързани с упражняването на обществени функции, законно възложени на банката или Управителя, за постигане на институционални цели³¹³.

5) Основната функция, изпълнявана от *Управителя*, е тази на представителство. Той отговаря за представянето на Централната банка на Италия пред трети страни във всички действия, договори и решения. Управителят (или заместникът му) може да гласува само в случаите на равенство на гласовете и има задачата да удостовери протоколите от заседанията на Съвета³¹⁴. Назначаването на Управител, подновяването на мандата му или отмяната му може да бъде извършено с Указ на Президента на Републиката по предложение на Председателя на Министерския съвет след обсъждане от Съвета на министрите и след като е изслушано становището (задължително, макар и необвързващо) на Висшия съвет на Централната банка³¹⁵. След изслушването на Изпълнителния съвет³¹⁶ също:

Марко Пицутти

- занимава се с назначенията, повишенията, прехвърлянията и предоставянето на висш персонал;
- назначава директори в седищата и клоновете;
- представя на Висшия съвет *предложения за решения* (на практика не може да вземе никакво решение, което по-рано или впоследствие е ратифицирано от истинските органи за вземане на решения на частни участници)³¹⁷;
- може да свиква заседания на Висшия съвет по своя собствена инициатива или по искане на поне трима от членовете на същия съвет³¹⁸.

б) Назначаването на *Генералния директор* и *зам.-генералните директори*, подновяването на мандатите им или тяхното прекратяване се решава от Висшия съвет по предложение на Управителя³¹⁹. Тези назначения трябва да бъдат одобрени с Указ на Президента на Републиката. Генералният директор разполага с компетентност да избира вида на администриране, актуализира решенията на Висшия съвет. Разпорежда се след одобрението на Изпълнителния съвет с повишения, възлагания, прехвърляне и преназначаване на персонал, когато това не е от компетентността на Управителя.

Генералният директор подпомага Управителя в изпълнението на неговите задължения и го замества в случаите, когато отсъства или на възпрепятстване – обстоятелства, при които неговият подпис е пълно доказателство срещу трети страни. Зам.-генералните директори присъстват на заседанията на Съвета и един от тях, определен от Висшия съвет, поема функцията на секретар и изготвя докладите³²⁰. Също така подпомагат Генералния директор при осъществяването на неговите правомощия и го заместват в случай на отсъствие или възпрепятстване.

IV. Паричната измама като стълб на властта

Процесът на концентрация на централните банки в една-единствена световна банка

Един от основните обективи в дневния ред на доминиращия финансов елит е концентрацията на паричния суверенитет – узурпираният източник на мощ на отделните държави в само една голяма Централна световна банка с изключителна собственост.

Това е амбициозен проект с дгревен произход, който неуморно е препоръчван през годините лека-полека, с малки крачки, така че желаната промяна да настъпи уж случайно по необходимост или продиктувана от непредсказуемата динамика на развитието на обществото и *свободния пазар*. По този начин bankerите достигат последователно всеки един етап от програмата (например създаването на Централната банка на САЩ през 1913 г. или Международния валутен фонд през 1950 г.) и техният дизайн за света с построяването на Новия Световен Ред става все по-ясен и по-прозрачен.

Традиционният *modus operandi* (начин на действие) е използван, за да изглежда този процес като напълно случаен в провокирането на социален проблем, подходящ да представи реформата или законодателната мярка като единствено възможно решение (проблем/реакция/решение). И докато елитът *играе на котка и мишка* с нациите, никой не би се противопоставил на промяна, която изглежда необходима и неизбежна, но без създаването на проблема би била неприемлива.

Преди 1913 г. например в Америка все още не е съществувала Централна банка и Федералният резерв (FED) е създаден под претекст да се справи с предишната икономическа криза от 1907 г., предизвикана точно от тези финансисту³²¹, които после безнаказано поемат ръководството на новата централна американска финансова институция.

Марко Пицуту

Кризата от 1907 г. е задействана от небезизвестния banker Дж.П.Морган (безспорен световен авторитет в областта на финансите), разпространявайки непроверени слухове, че голяма конкурентна банка е на ръба на фалита³²². Паниката бързо се разпространява в целите Съединени щати и това предизвиква опашки от отчаяни вложители пред *Уолстрийт*. Кредитните институти са обсадени от тълпите от клиенти, докато борсата е залята от вълни на продажби. Това си е истинска катастрофа – първата глобална криза на ХХ век, и само през месец октомври на 1907 г. индексът на акциите на *Уолстрийт* е загубил 37% от стойността си³²³. Когато всичко е изглеждало изгубено, Дж.П.Морган, Рокфелер и останалата част от *купола* на банкерите се представят пред американския народ като спасители на страната, финансирайки възстановяването на икономиката, и започват да управляват законодателния процес на Централната банка на САЩ³²⁴.

По-голямата финансова стабилност и състоянията на извънредно положение, създадени от кризите, винаги са използвани от мощните банкери като повод да принудят или да ускорят процеса на глобализация. В този ред на мисли създаването на Европейска централна банка като наднационален орган е огромен успех за финансовия елит.

Интересно е да се отбележи, че действащото законодателство признава на Федералния резерв и на Европейската централна банка независимост и автономия на съдебната власт, типични за суверенните държави³²⁵. Видният икономист от глобалисткия елит Томазо Падоа Скиопа³²⁶ триумфално заявява: *За първи път с Европейската централна банка и еврористемата съществува (дори на официално равнище – бел. авт.) „валута без национално гражданство“; за първи път съдбата на паричната политика се решава от една монетарна институция като „Уолстрийт“*³²⁷.

IV. Паричната измама като стълб на властта

Алън Грийнспан – бивш управител на Федералния резерв, пише в своята книга *Ерата на турбуленцията*, че само глобализацията може да сложи край на тази епоха на финансова несигурност³²⁸, но въпреки усилията на глобалистката пропаганда, която представя глобализацията като абсолютно необходима за общото благосъстояние, единствените, които ще се възползват от това, са членовете на висшите финансови кръгове.

Реалните резултати от този процес са пред очите на всички ни, тъй като въвеждането на еврото е намалило наполовина стойността на покупката на предишните национални валути и е понижило жизнения стандарт на населението. Приемането на еврото, освен това, служи като фаза на преход към единната световна валута и стъпка по стъпка, криза след криза ще видим средствата за масово осведомяване и институциите да поискат създаването на Световна централна банка като единственото възможно *глобално решение* на финансовия и икономически проблем, създаден от самия елит. Когато този обектив бъде достигнат, новите технологии ще гарантират на банкерите такава власт върху нациите и отделните индивиди, че тази на древните императори просто бледнее.

В новия европейски социален ред няма повече място за суверенни държави, най-малко държава, която да намери своите демократични корени. В този смисъл кризата на държавните дългове, която никога не е настъпвала в историята, преследва само една цел – да се приватизира държавата, принудена да вземе пари на заем от частни банки, както обикновените граждани. Договорът от Маастрихт и Пактът за стабилност и растеж (който задължава спазване на параметрите на дефицит от 3% и държавен дълг от 60% от БВП – бел. авт.) представля-

Марко Пицутти

ват кулминацията на тази стратегия, където държавите са изпразнени и подчинени на частните пазари.

— Ален Парге, професор по икономика³²⁹

Парламентарните въпроси относно собствеността на еврото

В отговор на парламентарен въпрос, внесен през 2011 г. от уважаемия Марио Боргезио, относно законната собственост на еврото Европейската комисия заявява, че в етапа на издаване банкнотите принадлежат на евросистемата (съставена от Европейската централна банка и националните централни банки)³³⁰, докато в следващата фаза на влизане в обращение принадлежат на титуляра на сметката, в която са пренасочени³³¹. От това следва, че националните централни банки и Европейската централна банка отпечатват банкноти, присвоявайки си тяхната номинална стойност.

В резултат на този първи отговор евродепутатът Марко Скуриа отправя втори парламентарен въпрос на Комисията, изисквайки да бъде по-добре разяснен правният характер на еврото³³². Еврокомисарят Оли Рен на 12 март 2012 г. заявява: *Чл. 128 от Договора за функциониране на Европейския съюз съдържа правното основание, уреждащо емитирането на евробанкноти и монети от страна на евросистемата (съставена от Европейската централна банка и националните централни банки). Собствеността на евробанкнотите и монетите в евро след издаването им от евросистемата се урежда от съществуващото законодателство на национално ниво в момента на прехвърлянето на банкнотите и монетите на новия собственик, т.е. в момента на захранването на банковата сметка или на размяната на парите³³³ (банкнотите и монетите).*

IV. Паричната измама като стълб на властта

Оли Рен подчертава, че след издаването на банкнотите (създаването на материала или виртуално-електронен вариант) собствеността на валутата е притежание на субекта, който приема пълната номинална стойност.

За да оправдае твърдението, според което парите принадлежат на евра системата във фазата на емисия, Оли Рен цитира чл. 128 от Договора за функциониране на Европейския съюз, където параграф 1 гласи: *Европейската централна банка има изключителното право да разрешава емитирането на банкноти в евро в рамките на Европейския съюз. Европейската централна банка и националните централни банки могат да емитират банкноти. Издадените банкноти от Европейската централна банка и от националните централни банки са единственото законно платежно средство в Европейския съюз.*

Този отговор разкрива една измама, защото гореспоменатият член упълномощава централните банки само за издаването на валутата, но не и за закупуването на собствеността ѝ. Централните банки трябва да се ограничат в произвеждането на пари (банкноти или електронни пари) от името на държавата, докато Европейският съюз имплицитно възлага (без никакво писано правило за това) собствеността на валутата на евра системата към момента на емисията.

Оли Рен ясно обяснява, че след фазата на емисия всеки един може да стане собственик на парите (създадена от нулата), приемайки да се задължи към централните банки с целия размер на номиналната стойност на този атрибут.

На практика това означава, че държавата – законен собственик на валутата, за да разполага с наличността от централната банка, не заплаща само производствените разходи, а цялата правна номинална стойност плюс лихвите.

Марко Пиццутти

Следователно това е измама, тъй като действащото законодателство упълномощава централните банки да издават пари, но не и да си приписват собствеността им чрез кредитния инструмент.

Както правилно е отбелязано от професора по право Джачинто Аурити³³⁴, за термина *емисия* централните банки прикриват това, което в действителност е истински заем, тъй като, както вече беше обяснено, *издадената* валута в режим на монопол е предоставена на други субекти само в замяна на заплащане на правната стойност и лихвите. Не съществува никаква юридическа норма, която предоставя изрично на евросистемата правото да задължава с цялата правна стойност на валутата; валутната измама на централните банки е толкова явна, че по време на интервю в TG1 от 6 март 2009 г. Джулио Тремонти, в качеството си на министър на икономиката и финансите, декларира следното³³⁵: *Държавите често се отказват от паричния суверенитет, позволяват редом до една добра монета, а именно суверенната (металните монети, изсечени от Монетния двор – бел. авт.), да се роди и нареди паралелно една частна търговска монета, създадена от нищо. И това е причината за кризата.* Модерната монета, нямайки никаква присъща стойност, съставлява само обикновена конвенция, на която държавните закони приписват силата на законно платежно средство за размяна на стоки и услуги. Нейната стойност зависи изключително от приема ѝ от страна на народите и техните закони, следователно неин законен собственик са те самите.

Корупцията на правителствата винаги е съществувала. Колкото повече се налагат ограничения, толкова повече нараства корупцията, защото крайният резултат от дейността на Международния валутен фонд и

IV. Паричната измама като стълб на властта

Европейския съюз е тази да прехвърли всички функции на държавата на частни монополи или картели.

— Ален Парге, професор по икономика³³⁶

Принципът на автономност и независимост на централните банки

Според доминиращата политико-икономическа доктрина на международно равнище Централната банка трябва да бъде автономна и независима от политическата система³³⁷, за да изпълнява коректно своите функции. Тази теория е използвана до ден днешен от силните на деня като *троянски кон* срещу упражняването на паричен суверенитет от страна на държавата и по този начин да попречи на демократичния контрол върху издаването на валута.

В чл. 1 от Статута на Италианската централна банка се упоменава нейната абсолютна автономност за вземането на решения към държавата: *При изпълнение на своите задължения банката на Италия и компонентите на нейните органи работят с автономност и независимост според принципа за прозрачност и не могат да бъдат привлечени в приемането на инструкции от други обществени или частни субекти*³³⁸.

Това означава, че нито правителството, нито някой друг институционален орган може да контролира или да влияе с дейността си.

В една истинска демокрация всяка публична функция от особено икономическо и социално значение трябва да бъде изключена от контрола върху парламента, но както и се очаква, *принципът на автономия и независимост* се оказва само претекст, който да улесни международното банкерство, незаконно поело абсолютния контрол върху издаването на валута. Както Централната италианска банка, така и Федералния резерв на САЩ, Европейската

Марко Пиццутти

централна банка и всички други национални банки на индустриализираните държави, определяни като *автономни и независими*, се управляват от частни лица³³⁹, които принуждават държавите да задлъжняват и да плащат лихви върху издадените пари.

През 2007 г. Алън Грийнспан (бивш управител на Федералния резерв) по време на интервю за представянето на книгата си *Ерата на турбуленцията* заявява открито: *Ами, преди всичко Федералният резерв е независим орган и това означава, че никой правителствен орган не би могъл да обезсили решенията, които взимаме. Докато това е така, очевидно нито една администрация, Конгресът или който и да е друг ще поиска да направим нещо различно от това, което смятаме за необходимо. Каквито и да са нашите взаимоотношения, честно казано, няма значение*³⁴⁰.

Това твърдение за всемогъщество на Управителя на Федералния резерв намира основание в международните договори и националното законодателство, които уреждат отношенията между държавите и централните банки.

Дайте пистолет в ръцете на един човек и той ще може да ограби една банка. Дайте една банка на един човек и тя ще може да ограби света.

— Анонимен

Поверителност и съдебна безнаказаност

Секретността и съдебната безнаказаност на висшите финансови органи са се превърнали вече в правило.

Федералният резерв на САЩ и Европейската централна банка, вместо да осъществяват своите функции в пълна прозрачност и демократичен режим, управляват паричната система на съответните държави, без да се

IV. Паричната измама като стълб на властта

налага да се отчитат пред държавите за дейността си, дори и без да са обект на счетоводен контрол, отговарящ на условията за обикновените търговски банки³⁴¹. Тяхната икономическа и финансова мощ е практически неограничена, тъй като те могат да създават пари от нищото и нито една правителствена комисия не може да контролира истинността на посочените данни, нито коректното изпълнение на тази толкова важна обществена дейност. Всички срещи, на които се вземат ключови решения на тема парична политика, се провеждат при закрити врата и при строга поверителност³⁴².

Най-голямата подигравка касае съдебния имунитет, предоставен на техните членове и на органите им за вземане на решения, което е сигурната им гаранция за безнаказаност. Следователно съдебните органи не могат да предприемат дори традиционни мерки (разпити, обиски, подслушвания, възбрани, запори или проверки), необходими за провеждането на сериозни разследвания³⁴³. Поради това официалните счетоводни документи, публикувани от централните банки при липса на реална възможност за обществен контрол, са приемани от държавите като *акт на доверие*. Ето защо *властимащите* са успели да *легализират противозаконното*, осигурявайки си абсолютна безнаказаност.

Загубата на паричния суверенитет и каквато и да е възможност за ефективен контрол върху управлението му е установена по неотменен начин в чл. 105 и 117 от Договора от Маастрихт. Член 7 от протокола на Европейската система на централните банки гласи: *В съответствие с чл. 107 от Договора при упражняване на правомощията и изпълнението на задачите и задълженията по силата на същия и настоящия устав нито Европейската централна банка, нито някоя от националните централни банки, нито пък някой член на съответните органи за вземане на решения може да приема указания*

Марко Пиццутти

от институции или обществени органи, от правителства на страни членки или от който и да бил друг орган.

Не може да не бъде забелязана арогантната претенция на Европейската централна банка да управлява истинския източник на власт извън всякаква възможност за обществен и демократичен контрол, изразена в чл. 7 с фарисейската формулировка *не могат да приемат*, така че да изглежда, че едва ли не централните банки се отказват от нещо, а не че налагат ограничения върху държавата. Така или иначе, смисълът на думата *благоприличие* от страна на Централната банка идва от осъзнаването на факта, че са написали и направили така, че да се одобрят от държавите текст, който е наистина скандален. По същество това е все едно държавата да е одобрила текст на закон, написан от същия крадец, който вместо да установи, че не може да бъде задържан, предпочита да използва формулата *отказва да бъде арестуван*, за да изглежда по-честен.

Европейската централна банка благоденства на територията на привилегированите страни членки и се ползва от необходимия имунитет за изпълнението на задачите си при условията, предвидени в Протокола за привилегиите и имунитета на Европейската общност.

— Чл. 40 от Протокола на Европейската система на централните банки

Сеньоражът и създаването на пари от нищото

Малцина са наясно, че системата, с която се създават пари на световно ниво, може да бъде основателно наречена *игра на ловките ръце* – най-печелившата, която някога е съществувала в историята на майсторите на лухварството.

Частният контрол върху централните банки може

IV. Паричната измама като стълб на властта

да се счита за най-добре пазената тайна от масите чрез контрола на политическата, медийната и образователната информация. Изключение правят само металните монети, сечени от Монетния двор, които представляват само малка част от стойността на парите в обращение (чието производство и монетосечене често надхвърля номиналната стойност, която им е законно приписана). Всичко останало от парите се създава от централните частни банки буквално от нищото, изписвайки на клавиатурата някаква сума без някакъв материален съответстващ еквивалент. Нейната стойност се крие в покупателната ѝ способност и съпоставено във времето – на сумата на парите в обращение; това показва огромното значение на институционалната нагласа на субекта, на когото е поверена властта за създаването на пари.

Държавата е напълно безсилна по отношение на намаляването и увеличаването на паричното предлагане и когато има спешна нужда от пари, е принудена да се задължи посредством облигации да намали социалните разходи (работни места и реални услуги) и/или да увеличи данъците на гражданите (резултат от техния труд).

Всичките приходи, произтичащи от емитирането на валута в режим на монопол, се наричат *сеньораж*³⁴⁴ – понятие, което не присъства в нито един официален бюджет на централните банки³⁴⁵. Джордж Сорос – един от най-големите световни авторитети във финансовия свят, признава следното: *Те (държавите членки – бел. авт.) са прехвърлили своите права на сеньораж на Европейската централна банка на стойност (според Вилем Бойтер от Citigroup и Хю Пил от Goldman Sachs), приблизително около 2000/3000 млрд. евро*³⁴⁶. Сорос добавя също, че Европейската централна банка може да използва гружество със специална инвестиционна цел, собственик на правата на сеньоража, за финансиране на

Марко Пицутти

разходите за закупуване на облигациите, без да нарушава чл. 123 от Договора от Лисабон³⁴⁷.

Практически обяснява, че Европейската централна банка държи правата на сенъоража на държавите и може да ги управлява от свое име и за своя сметка посредством трети лица (пилотни гружества), контролирани от нея³⁴⁸, за да заобиколи забраната за закупуване на държавни дългови ценни книжа, наложена на Европейската банка от Договора от Лисабон.

Икономическата възвращаемост на сенъоража (разликата между производствените разходи и номиналната стойност) не засяга фундаменталния аспект на валутната измама и затова е пренебрегвана; централните банки създават пари от нищото и след това ги предоставят като заем чрез дебитиране на сумата с добавени лихви. Тази операция се вписва в графа *пасиви*, вместо в *активи*, използвайки системата на *двойната игра* (двустранно счетоводство)³⁴⁹. Това означава, че в официалните счетоводни документи отразяват заличаването на пълния размер на заема веднага след връщането му. Фактът, че заемът (генериран под юридическата форма на *емисия*) е вписан в графата на пасивите, не представлява в действителност истинския проблем. Целта на централните банки не е печалбата от емитирането на валута, тъй като, имайки възможността за издават пари в желаното от тях количество, те разполагат с цялото богатство, което искат.

Същинската мисия и цел на големия финансов бизнес, който управлява централните банки, е да придобива все повече и повече власт върху нациите чрез инструмента на дълга, контролирайки същевременно цялата банкова дейност от позицията на привилегирована институция.

По този начин никога не би могла да се роди конкурентна финансова група, която да не се подчинява на правилата на този елит и неговата надзорна власт. Без-

IV. Паричната измама като стълб на властта

спорен лидер на търговските банки е монополът върху издаването на валута в режим на секретност, автономност и независимост, удостоявайки малцина избрани да ръководят съдбите на милиарди хора.

Националното богатство включва единствените блага, които не са на разположение на пазара, поради което са все още изключени от тяхната империя, но, за съжаление, е само въпрос на време. Условията на програмирани рецесия, налагани от време на време от централните банки и международните финансови органи, които управляват *спасителните фондове* за държавите, постепенно ще принудят нациите да разпродадат цялата своя публична собственост на корпорациите на елита³⁵⁰.

Най-очевидният резултат от този банков и монетен ред извън контрола на политическата и демократичната власт е, че нациите и техните институции продължават да задлъжняват спрямо членовете на една каста на социални паразити; хората обедняват все повече и работят все повече часове на ден (въпреки технологичния напредък), докато супербанкерите отнемат всичките богатства на планетата. Тъй като няма реално разделение между централните банки, големите търговски банки (всички контролирани от едно и също финансово лоби) и индустриалните олигополи, това означава, че големите банкери, като Ротшилд, Варбург или Рокфелер, доминират борсата, фондовия пазар, частните агенции за кредитен рейтинг в режим на привидна демокрация и привидна свободна конкуренция.

Те могат да финансират всякакъв вид дейност – корупция, медиуми, филмова индустрия, политически партии, тайни общества, клубове, *школи* на мисълта, глобалистски институции, *черни сметки* на тайните служби, международни корпорации, като изляят реки от пари чрез канали, неподлежащи на обществен контрол (*офшорни* фирми и секретни сметки в страни, като Кайманови

Марко Пиццутти

острови, Панама, Сейшелски острови). Нищо не може да убегне от техния контрол и не би могло да съществува по-добро определение от *велики сили*, да се назоват архитектурите на глобализацията.

Историческата, научната, икономическата и културната информация е непрекъснато манипулирана³⁵¹, за да се държи населението в постоянна слепота. Научните открития, които биха могли най-накрая окончателно да ни освободят от недостига на традиционните енергийни ресурси, са системно прикривани³⁵²; медицинските открития, в състояние да ни излекуват (или поне да не ни разболяват) от най-тежките заболявания, са цензурирани от официалните публикации, а учените-дисиденти са преследвани³⁵³.

В този контекст училищата са се превърнали в центрове за пропаганда на финансовата каста, тъй като несъзнателно разпространяват само удобните исторически интерпретации и научно-икономически теории. Политиците, които трябва да представляват народа, отвличат вниманието на масите с несъществуващи проблеми или такива, които никога няма да разкрият истинската причина за нашите нещастия.

Ако това описание на действителността е вярно, то е ясно, че в момента, в който може да се получи контрол върху създаването на валутата и правилата на монополистичния ѝ режим, се влиза във владение на един непобедим инструмент за подчинение, използван срещу държавата и всякаква претенция за свобода на гражданите. В резултат на това нито една партия или отделен политик, дори и да го искат, не могат да се опълчат без подкрепата на населението.

При сегашните демокрации социалната система има пирамидална структура и е достатъчно да се елиминира някой от най-видните дисиденти, подкупвайки или подтиквайки към мълчание, за да бъде спряна всеки нежелан

IV. Паричната измама като стълб на властта

процес на промяна. Поради тази причина представителната демокрация е провалена в исторически аспект, ако от пепелта ѝ не се възроди една нова система, изградена от правила и основана на неразривна връзка между пряката демокрация (или демокрация на участието) и паричния суверенитет. В противен случай сме обречени да видим триумфа на Новия Световен Рег.

Сеньоражът е разликата между реалната стойност и номиналната стойност на валутата. Днес Европейската централна банка отпечатва банкнота от 100 евро на стойност от 3 цента и я продава на търговските банки за 100 евро плюс 1% лихва в замяна на ценни книжа като гаранция. Банките препродават банкнотата на държавата с по-висок процент в замяна на съкровищни бонове, които са дългови ценни книжа. Държавата плаща тези лихви, като прехвърля данъчната тежест върху гражданите. Така че всичките пари в обращение са обременени с лихви, възприети от банките, и данъци, които тежат върху нашите плещи. И така, от момента, в който се раждаме, сме затънали в дългове. Системата в действителност съответства на „фабрика на дълга“. Кой е отговорен? Противно на това, което сме склонни да мислим, Европейската централна банка е институция, която изпълнява публична дейност, но е частна собственост, притежавана от частни банки, включително и такива на европейски страни, които не се придържат към еврото. Структурата ѝ е на акционерно дружество и се радва на абсолютна политическа автономност, въпреки че оказва сериозно влияние на политиката.

— Магди Кристиано Алам, *Il Giornale*,
23 юли 2012 г.³⁵⁴

Банкерът и триковете на професията

В Средновековна Европа най-ценните стоки за обмен са представлявали златните монети и части от благороден метал в сурово или преработено състояние. Пласирането и съхранението на златото е създавало огромни затруднения поради неговото значително специфично тегло и постоянната заплахата от бандити. Тази ситуация е принудила по-голямата част от заможните хора да депозират златните си монети при златари, лихвари (прототип на модерните *велики сили*) от еврейски произход (на християните е било забранено да дават заеми срещу лихва), които са притежавали най-сигурните сейфове. Златарите, на свой ред, са издавали удобни хартиени разписки като обезпечение за внесените депозити, които са могли да бъдат търгувани от притежателя вместо обемистите монети, чиято стойност са представлявали. Това е бил най-удобният, бърз и сигурен начин за разпореждане със собствените пари. Тези *обещания за заплащане* впоследствие са използвани, когато клиентите са се обръщали към тези *професионалисти на свободна практика* за получаване на паричен заем. В момента, в който средновековните банкери много добре са осъзнали, че само малък процент от кредиторите (между 10 и 20% общо) биха поускали обратно да изкупят стойността на своите хартиени ценни книжа, започват да продават срещу лихва кредитни известия, които не са обезпечени с действително притежавани активи.

Така се ражда идеята за *частичен резерв* (или минимална квота за покритие), с която златарите-лихвари са печелили, заемайки пари, създадени от нищо. С тази система средновековните банкери са могли да отпускат кредити в много по-голяма степен от действително наличните като депозит. В онези редки случаи, в които се е налагало да върнат повече злато, отколкото матери-

IV. Паричната измама като стълб на властта

ално са имали в трезорите си, са могли да разчитат на намесата на групи лихвари. Взаимната помощ е гарантирала на тази категория търговци ефективна и печеливша доходност, като тази система впоследствие е приела модерното име *частичен банков резерв*.

Първата последица от използването на тази техника е пускането в обращение на количество пари под формата на хартиен носител (или разписки за заеми в злато), което не отразява изобщо действителния златоносен резерв. С лихвен процент от 20% същото това злато, заемано 5 пъти, води до 100% ефективен годишен доход върху същото, което златарите реално не са притежавали. Този трик е позволил на майсторите на лихварството за кратко време да придобият най-големите богатства на европейския континент. Докато златарите-лихвари са давали назаем пари, създадени от нищото, техните длъжници е трябвало да плащат лихви и дългове, които са ставали реални според правните ограничения. В крайна сметка тези спекуланти са се превръщали в кредитори на суми, много по-големи от тези, които би могла да притежава цялата гражданска общност³⁵⁵.

Високите лихвени интереси често са принуждавали длъжниците да загубят своите реални активи или да търсят нови заеми, за да се справят с предишните. С течение на времето богатствата на цели държави са попадали в хазните на златарите-лихвари и техните съвременни потомци ги виждаме в сегашната каста на *великите сили*.

Техниката на *умножаването на хлябовете и рибите*, по-известна като *частичен банков резерв*³⁵⁶, продължава да бъде използвана и днес по по-рафиниран начин, заедно с други изкусни счетоводни трикове³⁵⁷.

Банкерите знаят, че дори на теория да е възможно в един момент всички вложители да решат в един и същи ден да изтеглят своите капиталовложения, шансовете

Марко Пицуту

това да се случи са нищожни. Ежедневно, докато някои клиенти изтеглят своите депозити, други извършват плащания и така се компенсират паричният поток. В едно проспериращо общество тежкестото на депозити е компенсирано от плащането. Следователно налице е само малък процент от пари в наличност, който да покрие целия генериран от банките виртуален кредит. Издаването от Централната банка на пари в брой представлява само *паричната база* и не включва огромната маса от циркулиращи кредити, която е нараснала експоненциално, благодарение на продажбата на спекулативни финансови продукти.

Прословутите *деривати* (производни) например са определени като такива, именно защото са получени от нещо друго, т.е. нямат свой собствен живот и се състоят в реални залози върху тенденцията на един базов финансов инструмент, като ценни книжа, облигации или каквото и да било друго нещо³⁵⁸.

Уорън Бъфет – един от най-богатите инвеститори в света, през 2003 г. определя дериватите като *финансови оръжия за масово унищожаване*³⁵⁹ и по повод на годишния доклад пише на акционерите: *Ако договорите за деривати не бъдат обезпечени или гарантирани, реалната им стойност ще зависи също от кредитоспособността на контрагентите. В същото време, преди договорът да бъде зачетен, контрагентите регистрират печалби и загуби в огромни размери в бюджетите си, без дори нито един цент да премине от ръка на ръка. Разнообразието на договорите за деривати намира лимит само при хората (или понякога, очевидно на лудите)*³⁶⁰.

На всеки виртуален кредит, създаден без реално покритие, съответства реален дълг и финансовата икономика вече е достигнала обем, десет пъти по-висок от този на реалната икономика³⁶¹.

Размерът на генерирания виртуален кредит е неиз-

IV. Паричната измама като стълб на властта

бежно придружен от предизвиканата експлозия на дълга на частния сектор и заедно правят смъртоносен коктейл, който доведе целият свят до фалит.

Когато президентът Уилсън подписва Закона за Федералния резерв, невидимото правителство на финансовата мощ е било легализирано.

— Чарлз Август Линдберг, депутат на САЩ³⁶²

Дериватите – бомба със закъснител

Видът най-търгувани *деривати* са Credit Default Swap (CDS) – суапове за кредитно неизпълнение, въведени за първи път на пазара от инвестиционната банка на Дж.П.Морган през 90-те години на миналия век³⁶³.

Става въпрос за финансов инструмент, класифициран като *неспекулативен*, тъй като официално е замислен да защити купувача на една облигация (държавна или корпоративна) от рискове, свързани с фалит на емитента. Гаранцията за заплащането на CDS съответства на вид застрахователна полица, върху която купувачът плаща периодична премия. В момента, когато инвеститорът реши да продаде своите ценни книжа, гарантирани от този вид деривати, той няма повече нужда от застрахователно покритие. Ако обаче договорът все още не е изтекъл, подписникът може да препродава на пазара CDS, за да си възвърне част от плащаната премия на емитента и да прекрати плащането на вноските от нейния остатък. Договорът, с който са регламентирани тези *застрахователни деривати*, може да има покритие на риска от банкрут на която и да е компания или държава, издала облигациите, независимо от истинското владение на последните от страна на притежателя³⁶⁴.

Функционирането на CDS би могло да изглежда *неспекулативно*, ако не беше налице фактът, че свободният

Марко Пиццутти

пазар е само мит, без връзка с реалността. В резултат на това единствените, които винаги печелят умопомрачителни цифри с инструмента на дериватите, са спекулантите. Ето какво се случва в най-често срещаните случаи:

1) Големият финансов елит със съучастието на агенциите за кредитен рейтинг и подкрепата на информационните органи може да все паника за риска от фалит на държави или компании, за да определи следната ситуация:

- цената на застрахователните полици CDS се увеличава и в същото време намалява тази на обезпечените облигации;

- рискът от фалит кара част от инвеститорите да купуват дериватите CDS, които да използват като застрахователни полици, като по този начин увеличават цената им. Друга значителна част от инвеститорите предпочита да се отърве от рисковите ценни книжа и огромните вълни от продажби причиняват спад на пазарната им стойност;

- по-късно, когато опасността от фалит е предотвратена от новите успокоителни изявления, спекулантите вече са спечелили от продажбата на CDS и изгодната покупка на облигации, които са били обявени за рискови³⁶⁵.

2) Слуховете за опасност от фалит на емитентния орган да се окажат достатъчно добре обосновани и държавата или компанията, обременени с дълга на облигациите, се провалят наистина:

- финансовите спекуланти, които до деня преди фалита на емитентния орган са печелили от продажбата на техните CDS, се оказват в невъзможност да представят изплащането на всички застраховани суми;

- държавата се намесва с публични средства, за да

IV. Паричната измама като стълб на властта

избегне фалита на банките, на застрахователните дружества и на инвестиционните фондове, на които никога не е поискано да покажат, че имат достатъчен паричен резерв за покриване на поетите финансови задължения³⁶⁶.

Световният пазар на *деривати*, лишени от реално финансово покритие, възлиза на около 582 млрд. долара и дискретна част от тях дори е била закупена от държавните администрации. Според приблизителна оценка от 2011 г. цели 476 италиански местни институции (региони, провинции и общини) фигурират в списъка на купувачите на тези *отровни* ценни книжа³⁶⁷, които сега тежат в пасивите на финансовите им отчети.

„Трите сестри“ и кошмарът на „spread“

Във финансовия жаргон изразът *credit spread* служи да покаже разликата в доходността на едни и други ценни книжа. Разликата в доходността между ценните книжа се определя въз основа на риска: колкото по-голям е рискът от загуба на инвестицията, толкова по-голям е съответният лихвен процент. По същество се получава така, че с увеличаването на риска от неплатежоспособност на съкровищните бонове все повече държавата задължнява.

Текстчето на рисковите ценни книжа е определено по усмотрение на рейтинговите агенции и организации с нестопанска цел, в които финансовата система разпознава най-висшия авторитет извън всякакъв публичен контрол. От тяхната оценка за кредитоспособност много зависи достъпа до кредитиране на големи, средни и малки предприятия³⁶⁸, както и това на милиони хора, които честно се трудят в рамките на държавите, лишени от паричен суверенитет.

Марко Пиццутти

Големите агенции за кредитен рейтинг, които влияят на международните пазари, са само три – *Standard & Poor's*, *Fitch* и *Moody's*. От началото на кризата през 1929 г. рейтинговото становище е станало задължително и банките могат да закупват само сертифицирани ценни книжа от трите агенции, които заедно си делят 96% от рейтинговото царство³⁶⁹. Всеки, който се опита да въведе на пазара облигации, за да се самофинансира (било то компания или държава, без значение), трябва да се опита да спечели техния позитивен вот³⁷⁰, защото без него е невъзможно да се наберат средства на пазара.

По-конкретно, *Трите сестри* са добре платени от банковата система за упражняването на рейтингов вот³⁷¹, обявяват се за независими и безпристрастни, но техният акционерен капитал е в ръцете на инвестиционни фондове и групи кръгове на финансовия елит³⁷². Фактурират космически печалби³⁷³, представляващи възнаграждения от същите тези субекти (фирми, банки, фондове, държави), които се стремят да влязат на финансовия пазар³⁷⁴ с облигации. Можем да приемем, че колкото по-висока е получената от тях компенсация, толкова по-сговорчиви биха били по отношение на ценката си.

Трите сестри разпространяват *тефтерчета*, поставят оценки върху кредитоспособността на държавния дълг, повишават или понижават нации и взимат решения за приемането или отхвърлянето на ценни книжа. Тяхната оценка е безусловна, влиянието и властта им са безапелационни³⁷⁵. Заг всеки спекулативен *балон* има техни следи; съветите им никога не са послужили да спасят инвеститорите от исторически провали, а по-точно за обратното.

Ярък пример за това е провалът на *Lehman Brothers* с неизплатен дълг от около 613 млрд. долара³⁷⁶ – най-големият в историята, но малко преди официалната кому-

IV. Паричната измама като стълб на властта

никация за този фалит рейтинговата оценка все още е *висока надеждност*³⁷⁷. Факт, който е подтикнал много инвеститори да купуват акции от ценните книжа, вече *боклук*, от въпросната *Lehman Brothers*, а това може основателно да се определи като истинска измама, довела до вреда по отношение на тях. От друга страна, много предприятия, които са извън опасност от фалит, неправомерно са получили ниска рейтингова оценка и са били принудени да плащат много високи лихвени проценти, за да имат достъп до кредит.

С темповете на икономическата криза, все повече утежнявана от непрекъснатите декласации от страна на агенциите за рейтинг, между разпространението на немските, италианските, испанските и гръцките ценни книжа избухва истинска ежедневна битка на *бюлетини за военни действия*, в която се измерва финансовата стабилност на страните.

Тази ситуация е тласнала Асоциация за защита на потребителите от банковите и финансови услуги да подаде жалба срещу *Standard & Poor's* в прокуратурата на гр. Трани, която започва разследване срещу добре познатата рейтингова агенция по обвинение за *продължителна и задълбочена манипулация на пазара*³⁷⁸.

В същото време на страните от южната част на Европа не им остава нищо друго, освен да очакват предстоящите решения на *Трите сестри* и на другите частни финансови институции, за да знаят как да посрещнат утрешния ден.

Финансовите инструменти, оценени с тройно „А“ (с максимална оценка за кредитоспособност – бел. авт.), от една шепя се превръщат в хиляди и хиляди (преди експлозията на финансовия балон – бел. авт.). Изложих проблема, касаещ агенциите за кредитен рейтинг, пред Конгреса и Камарата на представителите, но и в двата

Марко Пиццутти

случая техните адвокати са цитирали Първата поправка, отстоявайки, че оценката „ААА“ е просто едно становище и инвеститорите не е трябвало да се основават само на нея.

— Франк Партной,
професор по право и финанси
в университета в Калифорния, Сан Диего³⁷⁹

Европейският механизъм за стабилност, „фондът – убиец на държави“ и Пактът за стабилност

Целта на финансовата криза, изкуствено произведена от елита, е да наложи на европейските държави състояние, определено от олигархиите на едрия капитал. Една от тях е институцията Европейски механизъм за стабилност, присъстваща в цели 17 европейски страни³⁸⁰. Това е международна финансова институция със седалище в Люксембург, която официално има за цел да предостави финансова помощ на страните членки в затруднение, но *де факто* спомага за края на националния суверенитет и самоопределението на народите. Става въпрос за споразумение, което, както е определено от Европейския съвет³⁸¹, задължава държавите да се подчинят на деспотичната власт на един нов *европейски суперорганизъм*, на който е дадена такава независимост и безнаказаност, които го поставят над закона. Държавите нямат вече дори възможността да преговарят и да обсъждат в демократичен дух с поданиците си икономическите мерки, които трябва да бъдат въведени, и трябва да се ограничават в следването на наложените им структурните реформи (драстични съкращения в социалния сектор, разпродажба на държавни активи).

Освен това, Договорът за Европейския механизъм за стабилност дава на мениджърите на наднационалните

IV. Паричната измама като стълб на властта

органи правомощието във всеки един момент да поискат увеличение на капитала, без да могат държавите или националните парламенти да се противопоставят.

Според чл. 32 от него активите, локациите и членовете на Европейския механизъм за стабилност се ползват с привилегии и имунитет във всяка форма на компетентност на юрисдикцията. Активите, наличността и имотите му не могат да бъдат предмет на обиски, изземане, конфискация, експроприация или друга форма на заповест или възбрана, произтичащи от действия по право прилагане, изпълнителни съдебни или административни действия или нормативи. Недвижимите му имоти са определени буквално като *неприкосновени*. Имуществото и собствеността са освободени от ограничения, нормативни разпоредби и мораториуми. Решенията на Европейския механизъм за стабилност се приемат извън всякакъв демократичен контрол: *Членовете или бившите членове на Съвета на управителите и на Съвета на директорите, персоналът, който работи или е работил за или свързано с Европейския механизъм за стабилност, са задължени да не разкриват защитена информация, представляваща професионална тайна. Длъжни са, дори и след преустановяване на техните функции, да не оповестяват информация, която по своята същност е предмет на професионална тайна*³⁸².

Член 35 осигурява имунитет от юрисдикция на персонала за извършени от тях действия при изпълняване на служебните им задължения и неприкосновеност на всички писмени актове и изготвени официални документи. Всички въпроси, отнасящи се до тълкуването или разпоредбите за прилагането на правилата на Договора, са предмет на решение на същите тези органи на институцията³⁸³. Европейският механизъм за стабилност е съставен от Съвет на управителите, Съвет на директорите и Генерален директор³⁸⁴. Държавите членки се задъл-

Марко Пцуцци

жават безусловно и неотменимо³⁸⁵ да заплатят каквато и да е поискана от него сума и да приемат предвидените икономически мерки. Това задължение е неотменимо, дори и в случаи на парламентарни избори и сформирани на нов парламент, който е в противоречие със споразуменията на Европейския механизъм за стабилност – договорът остава в сила. Първоначалният му капитал се състои от 700 млрд. евро, напълно изплатени от отделните нации – Италия е *допринесла* (запечага) със 125 млрд. евро³⁸⁶. Обобщавайки всички тези точки по договора на Европейския механизъм за стабилност, все едно някой ни е казал:

Вие ми поверете своите пари и след това ще ги управлявам при следните условия:

1) нямате право да искате от мен разяснения за това как ги харча и не можете да упражнявате никаква контрол върху моето управление. Аз ще реша каква информация да ви дам и в какъв режим;

2) освен първоначалната сума, вие сте длъжни да внасяте последващи допълнителни суми, които ще изискам;

3) ако имате нужда от заем, аз ще реша дали да ви го предоставя и при какви условия;

4) в случай че се появят финансови злоупотреби, нередности или дори тежки престъпления, не можете да ме обвинявате, освен ако аз самият не ви упълномоща.

Приемате ли?

Нито един здравомислещ човек не би могъл да толерира подобни условия и въпреки това, състоянието на масова хипноза, създадено от елита чрез монопола на информацията, допуска те да бъдат приети от цели суверенни държави. Най-обезпокоителният аспект на историята е, че психическият контрол върху масите е толкова очевиден, че клаузите на Договора, вместо да се

IV. Паричната измама като стълб на властта

пазят в тайна, могат да бъдат публикувани онлайн³⁸⁷ при максимално общо безразличие.

Хората толкова сяко се доверяват на прозрачността на институционалните информационни органи, за да смятат, че ако има някаква реална опасност, средствата за масова информация ще имат грижата за това. *Фискалният пакт*³⁸⁸ е сам по себе си продължение на Пакта за стабилност, който задължава всички страни-членки да спазват бюджетните ограничения, установени в Договора на Маастрихт.

И така една страна като Италия, където реалната икономика вече се задушава от мерките за строги икономии, ще е принудена да пристъпи към по-нататъшни граматични съкращения на социалните разходи и разпродажбата на публични активи според опустошителните икономически препоръки от наднационалните финансови институции (Европейската централна банка, Международния валутен фонд, Европейския механизъм за стабилност).

Италия ще бъде обявена *на търг*, за да си върне 45 млрд. евро годишно за следващите 2 десетилетия и социалните гаранции, придобити с годините посредством синдикални борби, ще бъдат сринати. Освен това, държавата няма да има повече финансови ресурси за осигуряване на обикновени обществени услуги, които постепенно ще преминат в частни ръце, заедно с управлението на основни стоки от жизнено важно значение като водата. Подписването на Договора е смъртна присъда за италианската държава и всички други страни от Европейския съюз, които ще приемат неприличните условия.

Истината за това скандално споразумение е обяснена дори и от известния журналист Магди Кристиано Алам: *Тази „фабрика на дълга“ (централни банки и международни финансови органи – бел. авт.) се е обогатила с два нови договора – Пакта за стабилност и Евро-*

Марко Плуццути

пейски механизъм за стабилност, или Фонд за спасяване на страните, одобрени на 19 юли от нашия парламент – така сме се самоосъдили да бъдем задлъжнели за цял живот. Ангажирали сме се да намалим на половина публичния дълг, да достигне до 60% от БВП, да се намалят държавните разходи с 45 млрд. годишно за следващите 20 години, което ще доведе до нови данъци и допълнителни съкращения на публичните разходи; докато за създаването на Спасителния фонд на държавите Италия се е нагърбила с квота от 125 млрд. евро, които нямаме. Раждаме се с дългове, защото парите не се издават от държавата, а от частна банка, и сме подписали споразумения с наднационални институции, чиито решения са неотменими. Отсега нататък ще работим все повече и ще живеем все по-лошо, защото ще изплащаме дългове³⁸⁹.

Глава V

ПРОИЗХОД И ЦЕЛ НА ФИНАНСОВАТА КРИЗА

Спекулативните банки фалират и държавите плащат сметката

Началото на финансовия крах, който в първите месеци на 2008 г. съсипе цялата световна икономика, е последвано от експлозията на американския спекулативен *балон* върху високорисковите ипотечни кредити (*subprime*)³⁹⁰.

Въпреки че официално настъпването на това бедствие идва като изненада за всички (Федерален резерв, търговски банки, рейтингови агенции, икономически експерти, политици, медии)³⁹¹, в действителност е очевидна последица на финансовата спекулация, извършена от банкерския елит³⁹² – вид *бомба със закъснител*.

Ипотеките *subprime* са предоставени на категория хора, които не са могли да покажат никаква реална гаранция за възвращаемостта (неясни печеливши ситуации или трудни за документирани) и които в повечето случаи са били неизправни към кредитните институти³⁹³.

Английската дума *subprime* (*sub* означава *пог*, *prime* се отнася за вноска за максимално плащане) показва, че банките отпускат ипотечни заеми на клиенти при неизгодни условия, т.е. повече обременени от оптималните за пазара, тъй като става въпрос за финансови сделки с висок риск за банката-издател, отпускаща сумата.

Както и се е предполагало, съблазнителната оферта за *лесни кредити*, които покриват до 100% от разходите за закупуване на жилище, привлича вниманието на

Марко Пицуту

по-малко заможните социални слоеве. Вълната от желаещи да закупят недвижими имоти предизвиква повишаване на цените на същите, далеч от реалната им стойност (прочутият спекулативен *балон*), докато банките получават изключителни приходи от сделките, с много по-висок от обикновения лихвен процент. Ръководителите на банки и финансовите оператори не са срещали никакви пречки в продажбата на новия продукт, който гарантира много изгодни комисионни. Между 2004 и 2006 г. е пикът на *бума на тухлата*, а през март 2007 г. като цяло американските *лоши* ипотекни *subprime* възлизат на около 1300 млрд. долара³⁹⁴ (през 2012 г. общият италиански публичен дълг, гарантиран с държавни ценни книжа, е изчислен на 1600 млрд. евро).

Милиони американци се втурват да инвестират спестяванията си в ценни книжа за недвижими имоти, които са изглеждали многообещаващи за максимални печалби³⁹⁵.

Още през август 2007 г. тези, които са получили ипотечен кредит *subprime*, вече не са в състояние да го обслужват и са принудени да обявят за продажба наскоро закупените недвижими имоти. Внезапната лавина от продажби смъква котировката на жилищата и много от тях се оказват на търг, вкарвайки в надпревара към дъното целия пазар на недвижими имоти. За кратък период от време на кредитополучателите им се налага да върнат на банките огромни суми, които вече не отговарят на пазарната стойност на закупените имоти.

Много от тях са предпочели да ги оставят на кредитните институции и така през 2007 г. са запорирани около 1,7 млн. жилища³⁹⁶. За американците това е краят на *американската мечта*, докато за bankerите-спекуланти – изключителна печалба.

Но това е само началото, защото истинската цел на висшите финанси не е да натрупа повече пари, а да уве-

V. Произход и цел на финансовата криза

личи държавния дълг на страните, за да ги принуди да се откажат от суверенитета си в замяна на икономическа помощ.

Ипотеките *subprime* са използвани, за да нанесат крайния удар на икономическата стабилност на нациите и за да започне финансовата диктатура в страните в несъстоятелност. В този исторически момент банкерите не се задоволяват само с притежанието на икономическата власт, а се целят в политическата, за да могат да наложат своята технокрация – *техническо правителство* в световен мащаб, насочено към финансовата аристокрация. За да успеят, първо трябва да доведат държавите до безусловна капитулация, използвайки оръжието на дълга.

Докато малките банки са поставени на колена от кризата заедно с хиляди американски семейства, които изведнъж се оказва, че трябва да спят в колиите си³⁹⁷, парите, загубени от кредитните институции, но определени като *твърде големи, за да фалират*, са възстановени от държавата, т.е. от данъците на гражданите. Експлозията на високорисковите ипотечни кредити, щедро раздавани от банкерите, е още повече подсилена от факта, че последните преобразуват своите кредити без обезпечение във високодоходни и после ги препродават на трети (банки и инвеститори).

Този процес на *секторизация*³⁹⁸ на ипотеките *subprime*, освен че умножава доходността, е послужила да насити международните пазари с всякакъв вид отровни финансови продукти.

Отровните клофета на Уолстрийт бързо преминават границите на САЩ, заразявайки цялата икономическа система³⁹⁹ със самодоволното мълчание на *майсторите* на финансите⁴⁰⁰.

Инвеститорите продължават да купуват значителни количества от *отровните ценни книжа* до деня на ка-

Марко Пиццутти

мастрофата. Измамата за нациите е планирана така, че да предизвика *ефекта на доминото* в планетарен мащаб със съучастие на основните частни рейтингови агенции (*Moody's, Standard & Poor's* и *Fitch*). Както е лесно да се предположи, не е случайно, че икономическият елит, *трите сестри* и централните банки, които би трябвало да упражняват надзор над пазарите, винаги късно разбират за злоупотребите и *хазартните игри*, извършвани от големите финансови групи. Не бива да се забравя, че авторитетните агенции за кредитен рейтинг, които са побързали да намалят оценките за кредитоспособност в своите *тефтерчетата* на държавите от половин Европа веднага след избухването на скандала със *subprime*, са същите тези, които са присъдили максимална надеждност на ценните книжа и банките, отговорни за кризата⁴⁰¹.

Да не говорим, че трите прословути агенции не са предвидили нито един от фалитите на колоси, като *Enron, WorldCom* и *Parmalat* – компании, на които са дали отлични оценки, докато на гребните инвеститори не им е останал никакъв изход.

През 2008 г. неплатежоспособността на финансовите продукти, свързани с ипотечните книжа *subprime*, провокира провала на някои от най-важните инвестиционни банки в света, но тъй като са били *твърде големи, за да фалират*, част от тях веднага е изкупена обратно от други компании, собственост на банковия елит, а дълговете на останалите са стоварени върху държавата.

Merrill Lynch например преминава към Bank of America (превърщайки се в Bank of America Merrill Lynch)⁴⁰², а Bear Stearns е абсорбирана от J.P.Morgan Chase, докато други получават вагони с обществени пари от данъкоплатците по *Плана за спасяване на банките* на Буш – политически представител на консервативното дясно, и Обама – политически представител на демократично ляво.

Една част от държавното финансиране на банките,

V. Произход и цел на финансовата криза

отговорни за бедствието, е маскирана под формата на национализация и държавата пристъпва към изкупуването на планина от специални акции (без право на глас или много лимитиран такъв), като оставят собствеността на банките и пълномощията за взимане на решения в ръцете на частни финансови институции – истински подарък за банкерите.

Само в Италия банка от мащаба на Lehman Brothers с около 200 000 инвеститори⁴⁰³, когато през 2008 г.⁴⁰⁴ обявява фалит, вече е прехвърлила милиарди долари на сигурно място чрез компании с подставени лица като Alter Ego⁴⁰⁵. Причиненото зло на нациите, подготвено от спекулантите на *Уолстрийт*, довежда до рязък спад в борсовите стойности и капацитета на потребление на дребните инвеститори, измамени с *токсични ценни книжа*. Тези ефекти веднага рефлектират върху стандарта на живот на обикновените хора и върху държавната хазна, на която продължават да тежат и плановете за спасяване на банките, и намаляването на данъчните приходи следствие на силната рецесия в икономиката⁴⁰⁶. Единствените реални жертви на кризата са семействата⁴⁰⁷, предприятията и кредитните институти, изключени от елита на високите финанси, отговорни за нея.

Кризата се превръща в глобална

Следвайки *принципа на скачените съдове*, в края на 2007 г. финансовата криза вече се разпростира и в Европа, и в останалата част на света с верижни фалити на някои големи банки.

През 2009 г. широко разпространената криза поставя граници в покупателната способност на домакинствата и предразположение към икономии. Спадът в потреблението налага намаляване на производ-

Марко Пиццутти

ството, армии от безработни, бум на съкращенията, увеличение на публичните разходи.

БВП на европейските страни се движи в посока към рецесия: Ирландия (-5.0%), Великобритания (-2.8%), Германия (-2.3%), Италия, Холандия и Испания (-2.0%), Белгия (-1.9%), Франция (-1.8%).

Само Словакия, току-що присъединила се към еврото, все още регистрира значителен ръст (2.7%), но въпреки това, е в застой спрямо 2008 г. (7.1% и 10.4% през 2007 г.).

БВП спада също и в Източна Европа: Латвия (-6.9%), Естония (-4.7%), Литва (-4.0%), Полша (-2.0%)⁴⁰⁸.

През 2012 г. безработицата сред младите регистрира тревожни данни точно в страните, принудени да приложат *финансовата грижа на тройката*⁴⁰⁹: Гърция (53,8%), Испания (52,9%), Италия (35,3%), Португалия (36,4%), Ирландия (30%).

„Келтският тигър“ първи пада в капана

Въздействията върху реалната икономика са толкова опустошителни, че вадят от равновесие дори и страна като Ирландия с публичен дълг върху БВП само 25%⁴¹⁰ – вторият най-висок доход на глава от населението в Европа след Люксембург⁴¹¹ и най-ниска данъчна тежест.

Ирландия, която до скоро е наричана *Келтският тигър*, защото е имала десетилетие на непрекъснат икономически растеж⁴¹², е първата страна от Европейския съюз, която влиза в рецесия през 2008 г. Според вече видян сценарий, със спукването на *балона на subprime* много банки неумолимо се устремяват към фалит и държавата се заветича да покрие изплащането на дълговете им. През март 2009 г. рейтинговите агенции декласират ирландските⁴¹³ държавни облигации за първи път и после втори път през юли 2010 г.⁴¹⁴ Лихвените проценти върху облигациите скачат до небето и Ирландия е принудена

У. Произход и цел на финансовата криза

да поиска кредит от Международния валутен фонд и от ЕС⁴¹⁵, за да запуши натрупалите се дългове от същия този финансов елит.

Келтският тигър вече се намира в капан и за да получи заем, е трябвало да приеме тежките условия на рестрикции, включително незабавно намаляване на бюджета с 30 млрд. – удивително голяма цифра за страна от 4,5 млн. жители⁴¹⁶. Правителството на Дъблин одобрява спешна маневра, като изведнъж отцепва 20% от своя брутен вътрешен продукт, за да намали публичните разходи, и налага извънреден данък.

Силно рецесивната икономическа политика, диктувана от Международния валутен фонд със съучастието на ЕС, става още по-опустошителна с по-нататъшното декласиране на облигациите до ниво на *боклук*, извършено от *Moody's* през 2011 г.⁴¹⁷ В резултат на това публичният дълг върху БВП се покачва на 114,1% (през 2010 г. е бил 98,4%), а после на 121,6% през 2012 г.⁴¹⁸ Както се е очаквало, *лечението* на Международния валутен фонд се оказва най-лошото бедствие за икономиката и Ирландия никога не е била толкова далече от изхода от рецесията.

На 19 януари 2010 г. по време на пресконференция в Дъблин, веднага след одобрението на правителствените мерки за строги икономии, представителят на Европейската централна банка Клаус Мазух декларира следното: *Впечатлен съм от задълбочеността на дебатите и разбирането на сложните икономически проблеми на финансовия сектор [...]. Когато идвах с таксито от аерогарата, разговарях с шофьора, а често шофьорите са много добре информирани. Така че аз мисля, че това е добър знак, че тук има открита дискусия, в която икономическите аргументи играят важна роля. Мисля, че това е правилният начин да се процедира.*

В залата присъства известният журналист Винсент Браун (пише за авторитетни вестници на офици-

Марко Пицуту

алната преса, като *The Irish Times* и *The Sunday Business Post*), който не се колебае да задава *политически некоректни* въпроси. От вербалната конфронтация със смутения Клаус Мазух изплува истината за подвеждащия характер на *спасителния план*⁴¹⁹:

Винсънт Браун: Случайно таксиметровият шофьор да ви е казал колко е озадачен ирландският народ факта, че от него искат да плаща дълг от милиарди евро на притежатели на необезпечени облигации, с които той няма никаква връзка? И това по същество, за да спаси или за да осигури платежоспособността на европейските банки? И ако вашият таксиметров шофьор ви беше задал този въпрос, какъв щеше да бъде отговорът ви?

Клаус Мазух: Вече отговорих на много подобен на този въпрос преди около 3 години. Мога да разбера, че става дума за много трудно за правителството решение. За това няма никакво съмнение, но има различни аспекти на проблема, които трябва да се балансират, и мога да разбера, че ирландското правителство е стигнало до извода да предприеме стъпки в тази посока, като е взело предвид разходите за ирландския народ, стабилността на банковата система и доверието в нея. Това може да бъде от много по-голяма полза за данъкоплатците, които отбелязахте. В противен случай финансовият сектор би бил белязан по отрицателен начин, разбирам, че дори и да е взето много трудно решение, то е взето в тази посока.

Винсънт Браун: Това не отговаря на въпроса ми. От нас се иска да плащаме вместо една вече мъртва банка и това няма нищо общо с благосъстоянието на ирландския народ. Изискват от нас изплащането на милиарди евро на мястото на тази мъртва банка за необезпечени облигации, за да поддържаме *доброто здраве* на европейските банки. Сега ми кажете, как ще обясните тази ситуация на таксиметровия шофьор?

V. Произход и цел на финансовата криза

Клаус Мазух: Мисля, че вече отговорих на този въпрос.

Винсънт Браун: Не, вие не отговорихте на въпроса, защото се позовахте на стабилността на ирландските финансови институции, докато институцията, която визирам аз, е мъртва, фалирала е! Тогава защо изплащането на дълга е поискано от ирландския народ под заплахата на Европейската централна банка? Защо ирландският народ трябва да плаща милиарди евро на притежателите на облигации, които не са гарантирани? Не ми отговорихте на последния въпрос и може би ще го направите сега.

Клаус Мазух: Съжалявам, не мисля, че имам какво да добавя.

Винсънт Браун: Не, не е достатъчно. Господа, вие сте на път да се намесите в това общество и да причините огромни щети, налагайки плащания, които не са за благо на ирландците, а за благо на европейските банкови институции. Така че, може ли да обясните защо ирландският народ трябва да е длъжен да плаща?

Клаус Мазух: Мисля, че отговорих на въпроса.

Винсънт Браун: Нямате ли никакъв друг отговор за всичко това? Предоставихте отговор, който избягва въпроса.

Клаус Мазух: Това е ваша гледна точка.

Случаят с Northern Rock

Навсякъде по света начините за управление на кризи са почти идентични с тези, прилагани в САЩ. Случаят на британската Northern Rock може да се цитира като пример.

Дори и след официалните предупреждения за криза, фактически вече започнала, и възможен срив в цените на недвижимите имоти, банка Northern Rock (петият кре-

Марко Пиццутти

дитен институт в Обединеното кралство) продължава да отпуска кредити на клиенти, които притежават само 1/5 от исканата сума, и ипотекки до 125% от стойността на закупения имот⁴²⁰. Така, веднага след като плъзва слухът, че банката се намира в ликвидна криза, вложителите се втурват да изтеглят депозитите си преди окончателния крах⁴²¹. Британското правителство се намесва със спасителна финансова операция от 150 млрд. евро (сума, която отговаря на половината от гръцкия държавен дълг и на около 4500 евро на вложител) и частично национализира (само временно)⁴²² банковия институт. Загубите са *социализирани*, а печалбите – *приватизирани*.

Тогавашният министър-председател Гордън Браун уверява, че ръководството на Northern Rock ще бъде предоставено на банковите служители според логиката на свободния пазар⁴²³, докато за държавата (т.е. на народа) ще бъде запазен товарът на финансовото покритие на ценните книжа *боклуци*.

По този начин всички по-печеливши активи остават в ръцете на същата спекулативна банка. Northern Rock продължава да държи безнаказано чуждестранния офшорен фонд *Granite* със стойност 45 млрд. паунда (почти 60 млрд. евро). Това е фонд, регистриран през 1999 г. като *благотворителен орган* в полза на деца, засегнати от синдрома на Даун, но в действителност е финансов орган, специализиран в заеми и ипотекки⁴²⁴.

Гръцкият преврат и капитулацията на Португалия

В началото на 2009 г. Гърция изглежда така, сякаш се справя с международната криза благодарение на износа и значителните увеличения на заплатите⁴²⁵. До края на 2008 г. дори е главен герой в едно устойчиво иконо-

V. Произход и цел на финансовата криза

мическо развитие (през 2006 г. БВП е нараснал с 5,6%, а през 2007 г. – с 4,28%)⁴²⁶. Бедите идват в края на 2009 г., когато БВП започва да намалява драстично (-2,04% през 2009 г., -4,47% през 2010 г., -6% през 2011 г.)⁴²⁷.

Веднага с встъпването в длъжност на новото гръцко правителство през октомври 2009 г., Георгиос Папандреу обяви публично гупка в държавния бюджет, която възлиза на 12,7% от БВП.

През декември 2009 г. рейтингът на гръцките държавни облигации е понижен от *Fitch* и *Standard & Poor's*, които изразяват сериозни съмнения за финансовото състояние на гръцката държава и нейния възможен фалит⁴²⁸. От този момент нататък международните финансови институции (Европейската централна банка, Международният валутен фонд, агенциите за кредитен рейтинг) започват да се ожесточават срещу публичния дълг на Гърция, който, въпреки че е едва наполовина (120% от БВП)⁴²⁹ от японския (който през 2012 г. е бил 240% от БВП)⁴³⁰, измислят претекст, за да наложат на страната граматични намаления на социалните разходи и главозамайващи увеличения на данъците (критериите на Маастрихт изискват намаляване от 1/20 годишно размера на дълга, който надвишава 60% по отношение на БВП).

Декласирането на гръцките облигации води до покачване на лихвените проценти до непосилни стойности и Папандреу е принуден да поиска официално помощта на Европейската централна банка⁴³¹. Гръцката ситуация преминава през проверката на Международния валутен фонд, Европейската централна банка и Европейския съюз – триумвират, който приема името *Тройка*.

На Гърция е предложен заем от 110 млрд. евро в замяна на ужасяващи намаления на разходите и абсурдни увеличения на данъците. Става въпрос за условия, толкова непосилни (социална катастрофа и задушаване на икономиката), че гръцкият премиер Георгиос Папандреу

Марко Пиццуту

и неговото правителство единодушно приемат да предоставят решението за одобрение на референдум⁴³².

В резултат на заемането на тази неочаквана позиция от Папандреу *Тройката* и премиерите на Франция и Германия – марионетки в служба на финансовия елит, упражняват ненужно силен натиск, за да го накарат да си промени мнението⁴³³. *Великите сили*, естествено, се страхуват от референдум, защото много добре знаят, че ако Гърция отиде на гласуване, *спасителният план* ще се провали. Само за 8 дни от официалното потвърждение на Папандреу за решението му да се допита до народа (1 ноември 2011 г.)⁴³⁴ референдумът е отменен и премиерът е почти насилствено сменен с Лукас Папагемос – човек на финансовия елит (бивш служител на Федералния резерв, бивш управител на Централната банка на Гърция и бивш вицепрезидент на Европейската централна банка).

Става дума за истински *бял преврат*, чрез който един министър-председател, надлежно избран, ненадейно се оказва заменен от един banker. Предвид залога някои вестници са предвиждали преврата срещу Папандреу, впоследствие направен редовен под формата на доброволна смяна⁴³⁵.

Току-що назначен, Папагемос подписва *Плана за спасение* за 110 млрд. евро (разделени на 7 транша)⁴³⁶ и в замяна на заема Гърция трябва да приеме проверките и суровите условия, наложени от *Тройката*. Очевидно е, че ако наистина е съществувало желанието да се помогне на Гърция (независимо от измамата на паричната система) да се подобрят публичните ѝ финанси, щеше да е достатъчно да се създаде план за развитие и намаляване на не толкова основните разходи, които да е съвместим с икономическия потенциал на страната.

Тъй като кризата е създадена специално, за да съсипе една държава и нейния национален суверенитет, се е изисквало незабавното плащане на дяловете на дълга, което

V. Произход и цел на финансовата криза

е невъзможно в краткосрочен план. Само така финансовият елит може да бъде сигурен, че държи Гърция на ръба на фалита, който официално заявява, че иска да избегне.

Безпрецедентните мерки за строги ограничения, одобрени от гръцкото правителство (замразяване на пенсиите, големи намаления на заплатите в публичния сектор)⁴³⁷, провокират избухването на народните бунтове, които целият свят видя. Междувременно става обществено достояние фактът, че през 2001 г. правителството в Атина е нагласило сметките във финансовите отчети на държавата, за да може да се присъедини към евроната и поддръжниците на *Тройката* са използвали този аргумент в криминализирането на Гърция. Оттогава официалните информационни средства се разделят на две: тези, които приписват по-голяма част от отговорността за това, което се е случило (и се случва) на гръцките правителства (за обществено прарасване и подпирването на държавния бюджет) и на собствения им народ (отговорен за укриването на данъци) и тези, които сочат с пръст Германия и Франция като предполагаема френско-германска ос⁴³⁸ заради твърдите позиции на съответните частни централни банки и техните правителства, приятели на финансовия елит.

Фактите показват, че дори и вината да се приписва на елинската държава, истинският автор на кризата (било то в Гърция, било то като цяло) е точно този финансов елит, който непрекъснато е оправдаван от медиите, разграничавайки спекулантите на пазара от ръководството на *Уолстрийт*, или разделяйки *ръката* от този, който я движи.

Разследване на *New Work Times* разкрива, че Goldman Sachs и J.P.Morgan Chase – едни от най-видните представители на международния финансов елит, са тези, които са фалшифицирали данните във финансовите отчети в Атина⁴³⁹. Това означава, че същите методи, използвани

Марко Пуццуту

от *Уолстрийт* за създаването на спекулативния *балон* на ипотеките *subprime*, вече са прилагани с публичните финанси на Гърция и други европейски страни, включително Италия⁴⁴⁰. През 2001 г. правителството на Атина изважда от хазната 600 млн. евро, за да плати на Goldman Sachs (банка, за която е работил италианският премиер Марио Монти) за преправянето на бюджетните сметки⁴⁴¹ и по този начин да спази критериите за държавен дълг, наложени в еврозоната⁴⁴². След това подписва с банката споразумение за закупуване на специфични продукти *derivati*, които позволяват да бъде осчетоводен дълг от 2,8 млрд. евро като операция за сделка с валута⁴⁴³. Когато през 2005 г. Гърция решава да върне първоначалния заем от 2,8 млрд., подписан с банкерите, той почти се е удвоил (5,1 млрд. евро) вследствие от натрупаните пасиви на *derivati* в годините. Пълният размер на сумата е за сметка на гръцките данъкоплатци и функционирането на закупените от правителството *derivati* е толкова сложно, че в момента на подписването на договора никой от администрацията не си е давал сметка какво договарят и какво купуват⁴⁴⁴. На преговарящите от гръцка страна дори не е било позволено да направят проучване на условията и офертите на пазара, тъй като представителите на Goldman Sachs изрично са забранили всякакъв вид контрол, уточнявайки, че в противен случай споразумението ще отпадне⁴⁴⁵.

През април 2010 г. финансовият елит и *свободният пазар* фокусират вниманието си върху Португалия и *Standard & Poor's* декласират португалските облигации, изразявайки убеждението си, че държавата не е в състояние да се справи със своите финансови затруднения⁴⁴⁶. Загубата на доверие от страна на инвеститорите бързо довежда страната до неспособност да осигури средствата, необходими за подкрепа на публичния дълг⁴⁴⁷. През 2011 г. неударжимото покачване на процентите на

V. Произход и цел на финансовата криза

възвращаемост върху държавните ценни книжа, декласирани от рейтинговите агенции, принуждава португалското правителство да поиска заем от 80 млрд.⁴⁴⁸ от еврогрупата⁴⁴⁹, за да избегне фалит. Планът за *спасяване* е неизменно приет от *Тройката* (МВФ, ЕЦБ, ЕС) в замяна на приемането на суровите условия на *austerity*⁴⁵⁰. През юли 2011 г. Португалия е ударена от следващо декласиране от *Moody's*, което сваляло облигациите до ниво *junk* (*боклук*)⁴⁵¹.

Подобно на всички други нации, които кризата е довела до ръба на фалита, състоянието на португалската държава вече зависи изключително от финансирането от страна на *Тройката*, а парламент, който е под постоянно изнудване, няма никаква реална власт за вземане на решения. Рейтинговите агенции не позволяват на една страната да се самофинансира със своите държавни ценни книжа, а мерките за строги ограничения гарантират невъзможността за всякакво икономическо възстановяване.

С други думи, народите без паричен суверенитет се сричат един по един, започвайки от най-слабите, в смъртоносния капан на *Уолстрийт*.

Превратът в Италия

През 2011 г., по време на последното правителство Берлускони, пазарите започват да поставят на изпитание финансовата стабилност на Италия. До този момент италианският телевизионен магнат се е борил с всички средства за запазването на поста си на министър-председател. В края на 2010 г., когато неговото мнозинство от правителството е на път да падне, успява да се измъкне, спазарявайки се с парламентаристи за внедряването им в неговата група⁴⁵². С една дума, Берлускони не е имал никаква намерение да остави ръковод-

Марко Пицутти

ството на страната и би направил всичко, само и само да остане на мястото си.

Ситуацията вече е орисана да му се измъкне от ръцете. През лятото на 2011 г. кризата на италианския публичен дълг достига критично ниво и влагането на държавни облигации на финансовия пазар прави невъзможен процентът на възвращаемост. Само за една година разходите за финансиране на държавната хазна се увеличават с повече от 1,5 процентни пункта на петгодишните съкровищни облигации, които бележат скок от 2,64% през 2010 г. на 4,63% (+2% приблизително) през юли 2011 г.⁴⁵³ Настойчивата атака на *свободния пазар* върху италианските облигации проправя път на Европейската централна банка, която се втурва като хищна птица към Берлускони, за да призове към бързото одобрение на мерките *austerity*, предназначени да потопят и италианската икономика. Правителството на Берлускони започва отново да се олюлява поради слабо изразеното му мнозинство в парламента, което не би му позволило да вземе подобни решения.

Диктатът на финансовия елит обаче не оставя възможност за избор и ако Берлускони не е имал политическата власт, за да се подчини, то е трябвало да се оттегли. С поредния *бял преврат* непокорният италиански премиер е принуден да си подаде оставка *доброволно*, точно както се случва няколко дни преди това с Папандреу. А на 16 ноември 2011 г. неговото място заема Марио Монти⁴⁵⁴ – международен консултант на Goldman Sachs (един от колосите в банкерството, отговорен за кризата)⁴⁵⁵, известен със своите сериозни позиции в световни организации, създадени от финансовата аристокрация (бивш президент на *Тристранната комисия*⁴⁵⁶, основана и ръководена от фамилия Рокфелер⁴⁵⁷; член на клуб *Билдерберг*⁴⁵⁸ и в Изпълнителния комитет на Института *Аспен*)⁴⁵⁹.

V. Произход и цел на финансовата криза

Случилото се в Италия е подробно докладвано в Брюксел от ирландския евродепутат Пол Мърфи пред невъзмутимото изражение на Марио Драги (президент на ЕЦБ, а преди това в Goldman Sachs⁴⁶⁰): *Донесох тук нотата, изпратена на италианското правителство на 5 август 2011 г. с подробностите за изискванията, които трябва да бъдат следвани при приемането на мерките за строги икономии (austerity). Всяко едно от тези предписания включва атака срещу правата и условията на живот на трудещите се. Тази нота е подписана от Вас, господин Драги, а също и от Жан-Клод Трише и идва от Европейската централна банка! Нотата завършва с тази доста тревожна фраза: „Вярваме, че правителството ще въведе подходящите действия“ и със заплахата, че в противен случай няма да купи италианските държавни ценни книжа. Европейската централна банка е упражнила силен натиск за прилагането на мерките за строги икономии, предназначени да доведат хората до бедност, в Ирландия, в Португалия и в Гърция! Европейската централна банка е изиграла главната роля в организирането на мъмчаливите държавни преврати, доведени до край в Гърция и Италия, където избраните правителства са заменени с такива, съставени от банкери⁴⁶¹.*

Сенаторът Масимо Гаравалья по време на конференция в община Сант Амброджо (провинция Турино) на 21 септември 2012 г. прави следното изявление: *Монти е получил титлата „сенатор до живот“ на 9 ноември, на 10-и сме пред Бюджетната комисия и в същия този ден идват инспекторите от Централната банка в Брюксел, защото сме обект на разследване. Разпитват председателя на Камарата и председателите на двете комисии [...]. Накрая последният въпрос е: „Вие бихте ли подкрепили правителство на Монти?“ (Масимо Гаравалья – бел. авт.). „Е, ще видим, има действащо правителство, ако то падне, ще видим кой ще бъде номиниран и ще решим“*

Марко Пиццутти

(отговор на инспекторите – бел. авт.). „Не, не, не! Ще бъде назначено правителството Монти, вие ще го подкрепите ли?“ [...] Казвам им: „Не, не се прави по този начин! Ние сме избрани с мнозинство и ако няма повече мнозинство, се отива на избори и народът сам решава кой да го управлява“. (Отговор на инспекторите – бел. авт.) „Не, нещо не се разбрахме! Ако не подкрепите правителството на Монти, ние няма да купуваме вашите ценни книжа за два месеца и вие ще фалирате, ОК?“ Това се случва в четвъртък, 10 ноември, в петък приключва финансовата бюджетна комисия на Сената, после в Камарата [...], в понеделник Монти е назначен и във вторник е премиер. Всичко – лесно, простичко! Значи това „беседване“ е проведено очевидно и с политическите лидери. Ние бяхме разпитани като специалисти в областта [...] с това изнудване.... Между другото, ако хвърлим поглед върху покупките на ценни книжа в тези две седмици, „случайно“ са били ниски и spread се е движил нагоре, после надолу – въобще всичко е било много добре дирижирано⁴⁶².

Назначаването на билдербергът Марио Монти начело на Италия не е изненадващо, не за първи път такива престижни позиции са присъждани на членовете на Клуба. Бил Клинтън например е участвал в заседанията през 1991 г. и спечелва първичните избори на Демократическата партия. От неизвестен губернатор на Арканзас става президент на Съединените щати през 1992 г.; Тони Блеър е присъствал на заседанията през 1993 г. и става лидер на Лейбъристката партия през юли 1994 г., а през май 1997 г. е избран за британски министър-председател; Джордж Робъртсън участва в заседанията през 1998 г. и е назначен за Генерален секретар на НАТО през август 1999 г.; Романо Проди е участвал в заседанията през 1999 г. и е назначен за Президент на Европейския съюз през септември 1999 г. (загържайки този пост до

V. Произход и цел на финансовата криза

януари 2005 г.). През 2006 г. е избран за Председател на Съвета на министрите⁴⁶³.

Какво точно представлява *Клуб Билдерберг*⁴⁶⁴, чийто член е Марио Монти, обяснява авторитетният британски *Times*, който със сигурност не може да се определи като *заговорнически*: *Клика от най-богатите, икономически и политически най-влиятелните хора в западния свят, които тайно се събират, за да планират събития, които след това да изглеждат случайни*⁴⁶⁵.

Официалният основател на Клуба – принц Бернхард от Холандия, е бил много ясен относно целите си: *Трудно е да се превъзпитат хора, които са възпитани в дух на национализъм, с идеята да се откажат в някаква степен от хегемонията си за сметка на една наднационална власт*⁴⁶⁶.

Пример за откровеност без съмнение е и Дейвид Рокфелер (друг член на *Билдерберг*), оставил в своите мемоари от 2002 г. следното: *Някои вярват, че сме част от таен заговор, който прави маневри срещу интересите на САЩ, определяйки мен и моето семейство като „интернационалисти“ и че заговорничим с други по света за изграждането на една по-интегрирана политико-икономическа световна структура, един нов свят, ако щете. Ако това е обвинението, се обявявам за виновен и съм горд да бъда такъв!*⁴⁶⁷

За да се придаде политическа форма на верен слуга на финансовия елит като Марио Монти, той бива номиниран за сенатор до живот много набързо на 9 ноември 2011 г. от ентузиазирания Джорджо Наполитано⁴⁶⁸. На 16 ноември *апостолът* на глобализма е назначен за премиер и неговото правителство, неправилно наречено *сформирано от професори* (вместо *от банкери*), получава 556 положителни гласа от 617 по време на вота на доверие на Камарата на депутатите⁴⁶⁹.

Става въпрос за единодушно мнозинство на една

Марко Пуццати

бъркотия от партии, за политически миш-маш на човек, изпратен от *великите сили*. Политиците от всички цветове и медите започват да възвеличават уменията на Монти, за да оправдаят подобие на коалиция на националното единство⁴⁷⁰. Между *безпристрастните специалисти*, избрани от проф. Монти за сформирването на неговия екип в правителството, се откроява bankerът Коррадо Пасера⁴⁷¹ (Главен изпълнителен директор на *Intesa San Paolo* – най-голямата акционерна група на Италианската централна банка)⁴⁷², назначен за министър на Министерството на икономическото развитие. За Италия *лечението* на Монти е гаранция за икономическо самоубийство, което ще доведе до разпродажба на публичната собственост на международните финансови организации и до пълното прехвърляне на държавния суверенитет.

След по-малко от година от началото на мандата му вече е възможно да се изброят вредните ефекти от работата на неговото правителство. Съотношението публичен дълг/БВП се е променило от 120.1% през 2011 г. (през 2010 г. е 118.7%) на 124% през 2012 г.⁴⁷³; младежката безработица, която през 2011 г. е 29.3⁴⁷⁴, е достигнала рекорд от 35.3% през 2012 г.⁴⁷⁵; БВП, който през 2011 г. е бил +0.4%⁴⁷⁶, спада с 2% през 2012 г.⁴⁷⁷, докато търсенето на ипотечни кредити за закупуване на жилища буквално е намаляло наполовина⁴⁷⁸.

Монти заявява, че основната му задача е била да намали разпространето на държавните облигации и за постигането на това е въвел мерки, които нанасят тежък удар на икономиката, като увеличаване на данъците и намаляване на разходите от жизненоважно значение за страната (здравеопазването и правосъдието), без да се пипа истинският източник на разточителство (като се започне с привилегиите на политиците).

Дори е успял да се сдобие с реформа на чл. 18 от Статута на работниците⁴⁷⁹, който правителството

V. Произход и цел на финансовата криза

му провъзгласява, че е от съществено значение за възстановяването, но въпреки това *spread* продължава да се покачва и рейтинговите агенции продължават да декласират италианските държавни ценни книжа, вече следващи ниво *junk*⁴⁸⁰. В същото време увеличението на самоубийствата по икономически причини сред населението регистрира ръст от 52%⁴⁸¹ като потвърждение на факта, че политиката *сълзи и кръв* е послужила да постави на колене страната. В една частна компания погобен резултат ще бъде *възнаграден с изхвърляне през прозореца* на цялата администрация.

Членовете на „Билдерберг“ изграждат ерата на постнационализма: когато няма да има повече страни, а по-скоро региони на Земята, заобиколени от универсални ценности. Така да се каже, една глобална икономика; едно световно правителство (по-скоро селектирано, отколкото избрано) и една универсална религия. За да бъдат сигурни в постигането на тези цели, „Билдерберг“ се фокусират върху техническия подход и по-малката информираност от широката общественост.

— Уилям Винсент Шанън,
редактор на *New York Times*
и посланик на САЩ в Ирландия
по време на президентството
на Картър (1977-1981)⁴⁸²

Испания също попада в мрежата

От 1998 г. до 2008 г. иберийската икономика има устойчив ритъм на растеж, доста над средния европейски⁴⁸³. В десетилетието преди кризата испанският БВП регистрира бум между +3% и +4% годишно, който създава около 8 млн. работни места – почти половината от целия Европейски съюз⁴⁸⁴.

Марко Пиццутти

През 2008 г. държавният дълг върху БВП е едва 39.8%⁴⁸⁵, но веднага след като бомбата със закъснител на ипотечните кредити *subprime* избухва наред испанската икономика, финансовият елит започва да притиска страната в смъртоносната си хватка.

Полученото свиване в сектора на недвижимите имоти довежда до бързото ликвидиране на повече от 2 млн. работни места и драстичния спад в стойността на имотите, която спекулативният *балон* изкуствено е надул. В същото време семействата стават все по-големи длъжници към банките, които, от своя страна, продължават да събират лихви върху ипотеките, далеч над реалните пазарни цени на пазара на недвижимите имоти. Ситуациите на неплатежоспособност се прехвърлят от банките на финансовия елит, които са *твърде големи, за да фалират*, към държавата и по този начин се уницира състоянието на фалит. Публичните финанси, които до преди няколко години са били между най-добродетелните в цялата еврозона (дълг под 40% от БВП и дори бюджетен излишък)⁴⁸⁶, се сгромолясват до неприемлива ситуация, докато *свободният пазар* се впуска в атака срещу испанските държавни цени книжа.

През декември 2009 г. рейтинговата агенция *Moody's* издава своята безапелационна присъда, като осъжда на смърт иберийската икономика, поставяйки Испания в челните редици на Индекса на мизерията (*Misery Index*)⁴⁸⁷. Благодарение на *безпристрастната и безкористна* оценка на *Moody's* Испания изведнъж се превръща в *най-рисковата страна в Европа* (дори повече от Гърция, Латвия и Литва) и влиза в списъка на тези под *специално наблюдение* в Европейския съюз⁴⁸⁸. Така *Тройката* започва да оказва натиск върху Испания дотогава, докато нейното правителство не приложи първите мерки за строги икономии, необходими да задушат всяка възможност за икономическо възстановяване. Последствията

У. Произход и цел на финансовата криза

идват много бързо и докато безработицата нараства с рекордни размери от година на година, публичният дълг към БВП скача от 53.2% през 2009 г. на 62.8% през 2010 г.⁴⁸⁹, на 68.5% през 2011 г.⁴⁹⁰ и на 72.1% през първото тримесечие на 2012 г.⁴⁹¹

През 2012 г. исканията на *Тройката* стават още по-строги и държавните служители са нарочени като изкупителна жертва. Иберийският премиер Мариано Рахой премахва тринадесетата заплата в публичния сектор, налага брутални намаления на обществените разходи и увеличения на данъците⁴⁹².

Трите сестри продължават да играят главна роля по време на финансовата война срещу Испания: първото рейтингово понижение се случва през 2010 г. (*Moody's*), второто – през октомври 2011 г. (пак *Moody's*)⁴⁹³ и накрая третото – през юни 2012 г. (*Fitch*). С последното намаление на кредитния рейтинг *Fitch* много сериозно е декласирала испанските облигации, придружавайки своето решение с отрицателни прогнози за бъдещето, така че да бъде сигурна в окончателната иберийска капитулация⁴⁹⁴. Мадрид, с една дума, не може повече да таи надежди за самостоятелно финансиране на публичните разходи чрез държавни ценни книжа (поставени в непосредствена близост до нивото на *боклук* от агенциите за кредитен рейтинг) и финансовата олигархия може спокойно да се обяви за победителка и в Испания, която вече е формализирала искането си за финансова помощ⁴⁹⁵.

Користната помощ на Международния валутен фонд

Международният валутен фонд (МВФ), който сега е неразделна част от *Тройката*, е основан през 1945 г. От 1946 г. е в служба на ООН като специализиран институт в международната парична политика и финансова

Марко Пицутти

помощ. МВФ притежава собствен капитал на разположение на 186 страни-съмишленици и правоимащите от всяка една отделна страна могат да разполагат с него в съотношение на стойността на акциите на собствения капитал, притежаван във фонда. Официално това е организация, създадена да подпомогне развитието на икономически по-слабите страни, но в действителност винаги е изпълнявала обратната функция.

Международният валутен фонд от самото начало на своето основаване е повлиян от хегемонията на централните банки и истинската причина за създаването му е обяснена от авторитетния американски историк от университета в Джорджтаун Карол Куигли: *Силите на финансовия капитализъм решават да създадат система в глобален мащаб, която да е в състояние да доминира политическите системи на всички страни и цялата икономика на света. Това би могло да стане по феодалния начин от централните банки, режисирано чрез тайните споразумения по време на честите срещи и конференции. На върха на системата стои Банката за международни разплащания в Базел (Швейцария) – частна банка, притежавана и контролирана от централни банки, които, от своя страна, са частни акционерни дружества. Всяка централна банка би се опитала да доминира своето правителство посредством контрола на заемите към държавната хазна, манипулациите с външнотърговския обмен, влиянието върху икономиката и политиците, които са готови да сътрудничат в замяна на съответно възнаграждение*⁴⁹⁶.

В потвърждение на откритията на Куигли за преследваните цели от международните финансови институции, към които принадлежи и МВФ, се нареждат и показанията на изтъкнати икономисти като Джоузеф Стиглиц⁴⁹⁷ – смелият носител на Нобелова награда, който 2 години след оттеглянето си от Световната банка (2000 г.) пуб-

V. Произход и цел на финансовата криза

ликува документална книга, която разобличава ситуацията⁴⁹⁸. Стиглиц обвинява Международния валутен фонд, че е наложил на всички държави *грешна* икономическа рецепта, която буквално е унищожила техния производствен капацитет. Неговите твърдения са подкрепени с конкретни факти – например начинът, по който е извършен преходът на бившите комунистически страни от съветската планова икономика към капитализма.

Стиглиц обяснява, че заемите на МВФ в Източна Европа, вместо да се използват по предназначение за подпомагане на местната икономика, са послужили да възстановят инвестициите, направени от западните банкери и големите корпорации. Международният валутен фонд прави споразумения за твърде бърза приватизация, която, при липса на необходимите надзорни институции, приключва с обогатяването на банкери, политици и безскрупулни бизнесмени.

Изяснява, че най-добрите резултати по отношение на прехода от една икономическа система в друга са постигнати в страни като Полша и Китай, които не са приели политиката на МВФ. Азиатските държави, вместо да следват модела на *дивите* приватизации (разпродажба на всички обществени блага на международни корпорации) и отваряне на митническите пунктове, което иска на наложи МВФ, са взели точно обратното решение, а именно държавната намеса, и са постигнали значителен икономически растеж⁴⁹⁹. Стиглиц потвърждава тесните връзки между ръководните лидери на МВФ и големите международни финансови групи.

Ярък пример за вида на финансовата и икономическа *помощ*, предоставена от Международния валутен фонд, е Аржентина – страна, която ръководителите на МВФ са сочели като *модел за прилежност*, а през 2001 г. се изправя пред най-тежката икономическа криза в историята точно заради този фонд⁵⁰⁰.

Марко Пиццуту

С разпадането на Съветския съюз в началото на 90-те години Русия попада в смъртоносната прегръдка на МВФ и Световната банка. В този период Лорънс Съмърс, тогава шеф на Световната банка, арогантно декларира: *Законите на икономиката са законите на инженерната политика, едни и същи правила функционират навсякъде*⁵⁰¹. Държавният департамент на САЩ финансира група икономисти и прависти от Харвардския университет, за да управляват руския икономически преход, съвместно с МВФ и Световната банка. Преобразуването на руската икономическа и производствена система се извършва с най-насилствената приватизация, извършвана някога до този момент в света, и резултатът е катастрофален.

Както бе посочено от Александър Бузгалин – доцент по икономика в Московския университет, с един или два милиона долара международните спекуланти са можели да купуват огромни фабрики в Урал и Централна Русия, на които само металните конструкции са на стойност стотици милиони долари⁵⁰².

Красноречив пример за начина, по който се провежда приватизацията, е престижният хотел *Централ*, разположен в центъра на Москва (луксозна сграда от XIX век), пуснат в продажба за едва 1000 долара!⁵⁰³ Докато разпродажбата на страната, планирана от Запада заедно с руската олигархия, е в действие, десетки милиони хора изпадат в крайна бедност и избухва феноменът на проституцията като средство за преживяване. Ако отидем още по-назад във времето, ще видим, че през 80-те години на миналия век Международният валутен фонд и кликата на Световната банка са принуждавали много бедни страни като Сенегал да приемат техните неолиберални политики, провокирайки така фалирането на цели индустриални сектори, които преди това са били продуктивни⁵⁰⁴.

Близкото бъдеще

Това, което ще се случи в близко време в много европейски страни, засегнати от кризата, е обяснено в *Доходи, конкуренция и растеж* на Дитер Браунингер⁵⁰⁵, представена от Дойче банк на немското правителство и на *Тройката* (ЕЦБ, МВФ и ЕС). В ход е план за продажба, аналогичен на този, използван в Източна Германия във времето на Обединението. Четивото е много поучително и показва следващата фаза, предвидена в дневния ред на Новия Световен Рег. С представянето на документите bankerите изискват масова приватизация по системата *welfare* (за благосъстояние) и социална подкрепа на обществените услуги във Франция, Италия, Испания и Гърция (от юни 2011 г. в Гърция е в действие акционерното дружество *Каса за развитие на частната собственост в държавата Taipd*, която цели да приватизира услугите, движимите и недвижимите имуществва, включително водата и енергията).

Референтният модел на този гигантски план за ликвидация на държавните активи е изпробваният немски *Treuhandanstalt* (институт с доверително управление, който между 1990 и 1994 г. гарантира продажбите на предприятията от бившата ГДР, най-вече в полза на западните компании). Система, управлявана от частно предприятие, не може да се равнява на система на свободно предприемачество и начинът на действие на скандалната *Treuhandanstalt* е поредният пример за това, което може да направи финансовата олигархия в привидните условия на демокрация, просто размахвайки знамето на либерализма като панацея за всички болести. *Treuhandanstalt* е създадена през 1990 г. като Агенция на подчинение на публичното право⁵⁰⁶. Официалната ѝ задача е била да приватизира държавните предприятия на бившата Германска демократична република според

Марко Пицуту

принципите на пазарната икономика и да ги направи по-ефективни и конкурентни. В своята 4-годишна дейност (1990-1994 г.) *Treuhandanstalt* е продала около 8000 предприятия (истинско плячкосване на обществените блага) и поставя в ликвидация почти 4000. Най-добрите фирми от Изтока са погълнати от големите корпорации на елита, докато много други са унищожени, независимо че са били годни и конкурентноспособни.

Немският журналист Херберт Клар от ZDF (*Zweites Deutsches Fernsehen*, Втора немска телевизия) споделя: *Някои от предприятията в ликвидация бяха невъзстановими, но други спокойно конкурираха западните компании, тъй като изнасяха стоки за Запада*⁵⁰⁷. В края на 1994 г. финалната равностметка от приватизацията е плачевна – постъпленията са едва 60 млрд. марку, а оперативните разходи са 300 млрд. марку⁵⁰⁸. Въпреки това, системата *Treuhandanstalt*, която е истинско бедствие, се ползва от ЕЦБ за Франция, Италия, Испания и Гърция.

Начинът на приватизация, описан в доклада на Дойче банк, е да предостави прехвърлянето на държавните активи под попечителството на една агенция, като така продажбите се изместват във времето. На практика целият капитал ще бъде в общ взаимен фонд и по този начин продажбата на всеки отделен актив ще остане далеч от общественото внимание, за да се предотврати евентуална опозиция.

Описанието на ситуацията в Италия е подобно на това за другите страни, но много по-подробно: *Особено голямо внимание заслужават обществените сгради, земя и пострройки. Стойността им е оценена на 421 млрд. от Фонда за депозити и кредити и тяхната продажба може да се направи с много малко усилия. Според официалните данни държавата, регионите и общините притежават още едно доста апетитно богатство от 571 млрд. евро, или 37% от БВП. В мерника на финансовия елит, разбира се, най-вече е*

V. Произход и цел на финансовата криза

снабдяването с основни стоки като водата⁵⁰⁹. Текстът показва особено голямото внимание към обществените услуги от стратегическо значение за постигането на тотален контрол над нацията: *За разлика от телекомуникациите, някои части от енергийния сектор и транспорта (предимно железопътен) все още подлежат на радикална приватизация и дерегулация [...]*⁵¹⁰.

Новият Световен Рег

Изразът *Нов Световен Рег* вече е бил използван в масонската секта на илюминатите⁵¹¹ още от края на XVIII век⁵¹² и започва да се разпространява публично в началото на XX век с империалистическите теории на масонна Сесил Роудс⁵¹³ – един от най-богатите бизнесмени по това време.

Роудс е вярвал, че англо-американската олигархия би могла да създаде едно-единствено световно правителство⁵¹⁴ и през 1919 г. финансовият елит основава за целта *think tank* (училища на мисълта), като Кралския институт за международни отношения (RIIA) и американския (CFR) Съвет за външни отношения (италианския IAI – Институт за международни отношения).

Провежданите събрания от мондалистките групи са наричани *заседания на кръглите маси* и създаването на Обществото на народите (1919 г.), по-късно абсорбирана от последващата организация на ООН (1945 г.), е важна стъпка към глобализацията в проекта за изграждането на Новия Световен Рег.

Допреди няколко години всеки, който би се опитал да разкрие съществуването на проекта на финансовия елит за налагането на Нов Световен Рег, веднага би бил определен като *конспиратор* и дискредитиран от информационните органи като *мечтател*. Наскоро обаче олигарсите решават да излязат на светло, предлагайки

Марко Пиуцци

създаването на Новия Световен Рег като единственото възможно решение за международната финансова криза. Политици, интелектуалци, икономисти, журналисти и банкери от глобалистките кръгове (*Билдерберг, Трестранната комисия, Американския Съвет за външни отношения, Кралския институт за международни отношения, Аспен*) започват свободно да правят публични изявления относно необходимостта от установяване на система за глобален контрол и координация върху държавите от цялата планета. Твърдейки, че тъй като икономиката на всяка една страна е тясно свързана с тази на всички други, налага необходимостта от нов международен орган, на който да бъде предоставена властта за глобално управление.

Въпреки че повечето пъти тази концепция се изразява чрез заобикалки, смисълът остава създаването на Новия Световен Рег с едно правителство и само една световна банка, за която винаги са говорили *теоретиките на конституцията*. Промяната към тази посока се доказва от натиска на медиите и видните персонажи, които вдигат врява за идването на Нов световен Рег.

На 8 декември 2008 г. *Financial Time* (едн от най-влиятелните американски финансови вестници) предлага следното решение за преодоляване на глобалната финансова нестабилност: *И сега, едно световно правителство*⁵¹⁵. Не е случайно, че Гидиън Рахман – автор на въпросната статия, е член на глобалисткото лоби от групата *Бидерберг*⁵¹⁶.

През 2009 г. Хенри Кисинджър⁵¹⁷ (*билдербергер*) изрично заявява пред телекамерите на CNBC, че кризата е чудесна възможност за създаването на Новия Световен Рег, като добавя, че Обама е перфектният човек, който да го въведе в целия свят⁵¹⁸. Същото твърдение на глобалистите – за необходимостта от изграждането на Новия Световен Рег, се повтаря в изказванията на

V. Произход и цел на финансовата криза

обществени личности, които заемат (или са заемали) важни постове.

Сред тези видни личности можем да споменем Джорджо Наполитано (президент на Републиката), Джулио Тромonti (бивш министър на икономиката), Никола Саркози (бивш министър-председател на Франция), Барак Обама (президент на САЩ), Джордж Буш старши и младши (и двамата бивши президенти на САЩ), Михаил Горбачов (бивш президент на СССР), папа Бенедикт XVI, Гордън Браун (британски премиер)⁵¹⁹.

Имаме силата и възможността да създадем за нас и за бъдещите поколения един Нов Световен Рег.

— Джордж Х. Буш⁵²⁰

Към единна монета

Едно световно правителство и една световна банка никога няма да могат да намерят реализация, ако преди това не бъде въведено използването на една-единствена валута. Можем да бъдем сигурни, че в края на международната финансова криза ще бъдем свидетели на раждането на нова валута, която ще замени всички предишни. Сливът на долара и на еврото е достатъчен за предизвикването на хаос в паричната система, за да се задвижи процесът на подмяната. Не е възможно да се предвиди времето, когато ще се случи, но това е необходима стъпка за глобализацията и средствата за масова информация вече работят по въпроса, за да привикне населението към тази идея.

На 10 юни 2009 г. *Il Sole 24 ore* (вестник за икономика и финанси) публикува статия на Алберто Ориоли, красноречиво озаглавена *Пагоа-Скиопа: мечтата за една световна валута*⁵²¹. В интервюто си *билдербергът* Томазо Пагоа-Скиопа⁵²² (бивш министър на икономика-

Марко Пиццуту

та, бивш управител на Италианската централна банка и Международния валутен фонд) предсказва появата на единна световна валута, за която вече има и консенсус с Пекин. Падоа-Скиопа обяснява, че това *решение за глобална финансова стабилност* се препоръчва също и от международно признатия икономист Робърт Мъндел и от банкера от Федералния резерв Пол Волкър⁵²³. Добавя също, че за да се даде възможност на международната икономическа и монетарна дисциплина, необходима за създаването на единна валута, е нужно да се установи нова *система на по-висша икономическа политика* от наднационален характер⁵²⁴.

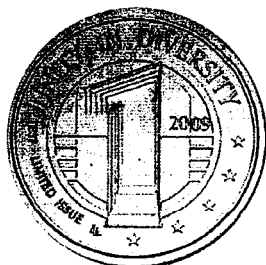
През 2009 г. управителят на Централната китайска банка Джоу Саочуан официално изразява желание и подкрепа за създаването на нова единна световна валута⁵²⁵, използвайки част от средствата на МВФ⁵²⁶. Предложението се харесва и на тогавашния министър на икономиката Тремонти, който в свое интервю, публикувано в *Corriere della Sera* от 1 май 2009 г., заявява: *Единна световна валута? Една идея от извънреден интерес*⁵²⁷. На 10 юли 2009 г. тогавашният премиер Силвио Берлускони, член на масонската ложа *П2*⁵²⁸, с гордост показва прототипа на новата световна монета на срещата на Г8 в Акуила⁵²⁹. Отново през 2009 г. *билдербергът* Романо Проди⁵³⁰ подсказва в статия на *Il Messaggero*, че решението за повтарящите се финансови кризи е създаването на единна световна валута⁵³¹.

Както вече е предсказано от *билдербергите*, на 31 октомври 2010 г. журналистически репортаж на *Tg1* представя технологията за реализиране на световна електронна монета, интелигентно оборудвана с микрочип. Сандро Сасоли – изобретателят на електронната монета, казва: *От много години работим по проекта и скоро ще се родят парите на бъдещето. В действителност проектите са два – в единия случай монетата ще*

V. Произход и цел на финансовата криза

бъде направена с рециклируеми метали, а другата ще бъде интелигентна монета, която ще е с вграден микрочип от ново поколение. Може би е тази, за която говореше министър Тремонти, говори се вече толкова много в света, че изглежда лека полека времето за това назрява. Светът говори все повече в глобален мащаб, имаме интернет и не може да съществуват 240 различни валути. На срещата на Г8 всички държавни ръководители, които са присъствали, са получили тази монета на бъдещето. Руският президент Медведев дори я показа на пресконференция, подчертавайки, че това е проект, който е много възможно да се осъществи⁵³².

Твърде ясно е, че всичко върви по плана на финансовия елит, въпреки че последващ репортаж на същия този канал – Tg1, предпочита да представи изобретението на Сасоли като напълно случайно събитие. Инженерът-изобретател е декларирал, че технологията на интелигентната електронна монета е плод на негова идея, която е усъвършенствал през 90-те години, иницизирана от разговори със свой приятел относно възможността за въвеждане на единна световна валута⁵³³. В същото време лидерите на големите сили в света (Русия⁵³⁴, Китай⁵³⁵, САЩ, Европа)⁵³⁶ и тези по върховете на международни институции като ООН⁵³⁷ (творение на елита) и Международния валутен фонд⁵³⁸ вече са случайно съгласни с необходимостта от глобална парична реформа.

*Джон Пъркинс, Третият свят
и „правото на отмъщение“*

Динамиката, с която се развива финансовата криза, най-накрая отваря очите на много хора за истинските цели на решението *спасение на държавите* и за това кой реално има властта за вземане на решения на глобално ниво. Все още много хора не знаят, че *плановете за спасение* на финансовия елит не представляват никаква новост, те вече са използвани от повече от половин век в *Южния свят* и можем да сме абсолютно сигурни в техния краен изход.

Още от детството си сме свикнали да вярваме, че международните институции, ръководени от ООН, поддържат програми за хуманитарни помощи за най-бедните народи по света.

Официалните информационни органи винаги са ни набивали в главите, че благодарение на помощите и филантропската дейност на международните органи като Световната банка⁵³⁹ се финансират програми за икономически растеж, които трансформират страните, стигнали крайна бедност, в нации *по пътя на възход*. Тази ситуация се точи така почти цял век и въпреки че народите са получавали *помощи* от Световната банка и от еквивалентите ѝ, не само че не са реализирали икономически напредък, но дори са станали по-бедни и задлъжнели отпреди.

Как е възможно? Обяснението за това е просто: народите *по пътя на възход* живеят на най-богатите континенти на света с изключително важни залежи, като диаманти, злато, петрол, стомана, дървен материал и всякакъв друг вид ресурси, следователно *финансовите помощи* в действителност служат да прикрият основния им бизнес. Международните организации изпращат свои емисари, които да подкупват местните прави-

V. Произход и цел на финансовата криза

телства и да ги притискат да искат заеми от международните финансови институти – огромни суми, предназначени за тези напълно сбъркани икономически проекти⁵⁴⁰. По този начин страните от Третия свят пропадат бързо в бездната и задлъжняват към Световната банка и другите международни кредитни институции до такава степен, че изпадат в състояние на пълна зависимост и са принудени да приемат всякакво свое бъдещо положение.

Професионалистите, които се занимават с преговорите от страна на мултинационалите, са наричани *наемни убийци*, точно защото сключват споразумения, които ще *убият местната икономика*⁵⁴¹. Поисканите от правителствата заеми се определят на база на неверни предвиждания за икономическо развитие и се предоставят директно в ръцете на политиците, както и в джобовете на корумпирани такива. Истинските проблеми за тези страни се появяват в момента, в който трябва да платят отново дълга, придобит заради *оздравителната програма*, изготвена от *икономическите убийци*.

Нямайки възможност да върнат парите на международните финансови институции, страните от Третия свят се оказват в принуда да заплащат дълга си посредством концесии върху използването на техните естествени ресурси. В случаите, когато правителствата не се оставят да бъдат корумпирани, финансовият елит сменя стратегията си и търси всякакви други възможни методи и начини, за да ги убедят. Ако инструментът на изнудване не е ефикасен (секс скандали или скандали от друг тип), се прибегва до намесата на професионални убийци, чиято задача е да елиминират физически неудобния политик така, че да изглежда като инцидент (атентат на някой луд, самолетна катастрофа, сърдечен удар). В случаите, когато и атентатите са осуетени или по някаква причина не са реализирани, мултинацио-

Марко Пиццутти

налните институции прибязват до смяна на политици, подправени избори или въоръжени бунтове, които информационните агенции представят на общественото мнение като *народни освободителни борби*.

Казаното накратко дотук е това, което се крие зад вечно изостаналата икономика, политическите атенанти и гражданските войни, които изтезават бедните народи от най-богатите континенти. Истината за мита на помощите за страните, които са в процес на развитие, изплува безжалостно в ексклузивните разкрития на един *перфектен свидетел* като Джон Пъркинс – бивш *икономически убиец* (от 1971 г. до 1981 г.) на мултинационалите⁵⁴².

Джон Пъркинс, освен че публикува книгата, която разкрива всичко това – *Признанията на един икономически убиец*, дава и различни интервюта. Ето какво отговаря на въпросите на журналистката Ейми Гудман в епизод на известната американска телевизионна програма *Democracy Now!*⁵⁴³:

Ейми Гудман: Преди да се задълбоча по темата, бих искала да дефинирам смисъла на израза *икономически убиец*, за да улесним тези, които никога не са се сблъскали с това определение, нито пък с вашето описание на това. Може ли да ни обясните за какво става въпрос?

Джон Пъркинс: Мисля, че е коректно да изясня обстоятелството, че още от времето на Втората световна война *икономическите убийци* са работили за създаването на първата, наистина световна империя и за разлика от това, което се е случило в другите империи в историята, те са го правили основно, без да се възползват от военни действия, а чрез деликатни икономически операции. *Икономическите убийци* действат, следвайки различни стратегии, но най-често прилаганата е тази да се индивидуализира страна от Третия свят, която разполага с ресурси, така жадувани от корпорациите

V. Произход и цел на финансовата криза

(например петрола) и после да бъде предразположена към значителен заем от Световната банка или някоя от нейните приближени институции. В действителност отпуснатите в заем пари никога не пристигат във въпросната страна, а при мултинационалите, които изготвят проекти за големи инфраструктури (електрически мрежи, пристанища, магистрали и т.н.) – дейности, които подобряват положението на някои от вече доста заможните, но не носят полза и облага за хората. Бедните нямат достъп до електрическите мрежи, нямат техническа подготовка, за да заемат място в индустриалните предприятия, а самите разходи за изграждането им е изцяло за сметка на народа. Стойността на произведения дълг е толкова солидна, че страната вече не е в състояние да го изплати. В тази фаза от процеса *икономическите убийци* се представят във въпросната държава, казвайки: *Внимание, дължите ни маса пари, не можете да си изплатите дълга – значи трябва нещо да ни дадете!*

Ейми Гудман: Разкажете ни вашата история. Как станахте *икономически убиец*?

Джон Пъркинс: След като завърших Бизнес и администрация в Бостънския университет, бях вербуван от National Security Agency (NSA) – организация за шпионаж с най-голям диапазон на действие и най-малко позната в света.

Ейми Гудман: Хората смятат, че най-голямата разузнавателна агенция в света е ЦРУ, докато в действителност NSA е най-разпространената организация.

Джон Пъркинс: Докато бях последната година в колежа, психолозите на NSA ме подложиха на серия от тестове с полиграф⁵⁴⁴, от които е явно, че съм постигнал добри резултати като потенциал за *икономически убиец*. Накрая индивидуализираха и основните ми слабости и ги използваха за моето вербуване. Мисля, че бих определил тези мои слаби страни като грозата на

Марко Пиццутти

нашата култура: пари, власт и секс. Кой от нас не е потърпевши от влиянието на поне на една от тях? По онова време бях роб и на трите и NSA ме окуражи да получа това, което исках. Така станах част от Корпуса на мира и изкарах 3 години в Еквадор, заедно с коренното население на Амазонка и Андите, което тогава започваше да се бори срещу петролните компании, както продължават и досега. Де факто най-внушителният съдебен процес от екологичен характер в историята е заведен от това население срещу *Texasco* и *Chevron*. Изискваше се изключително обучение и гресировка за работата, която трябваше да свърша. Докато още бях част от Корпуса на мира⁵⁴⁵, бях набелязан от частната американска корпорация *Chas T. Main*⁵⁴⁶ – консултантска фирма, със седалище в Бостън с около 2000 служители, за която по-късно разбрах, че се занимава с *икономически убийци*. Така започнах да играя играта и накрая по някакъв начин стигнах до много високи нива на организацията в качеството си на шеф-икономист.

Като че ли някакъв закон за отмяненето влиза в сила, защото одобреният механизъм за експлоатация на Третия свят, описан от Джон Пъркинс, сега се използва в богатите западни страни, засегнати от международната финансова криза. Народите на най-индустриализираните държави трябва да се подготвят да понесат ударите на чудовищната система за експлоатация, която са поддържали през всички тези години, в замяна на някоя троха от благата. Колкото повече се затяга обръчът на дълга, толкова повече приближава моментът, когато корпорациите ще заграбят това, което е останало от публичните ресурси, в т.ч. и водата.

„Икономическите убийци“ са професионалисти, които са много добре платени и които измъкват хиляди милиарди долара от различни страни по света. Измиват тези пари в Световната бака, Американската агенция

V. Произход и цел на финансовата криза

за международно развитие (USAID) и в други „хуманитарни“ организации, в касите на големите мултинационали и в джобовете на шепя богати семейства, които притежават контрола върху ресурсите на планетата. Методите им включват фалшиви счетоводни документи, нечестни избори, подкупи, изнудване, сексуални скандали и убийства. Тяхната игра е стара като властта, но в модерните времена на глобализация е придобила нови ужасяващи измерения⁵⁴⁷.

Глава VI

ЗАД МАСКАТА НА ОБАМА

Буш и цинизмът на властта

През 2003 г. администрацията на Буш обвинява Сагдам Хюсеин в притежанието на оръжия за масово унищожаване с единствената цел да нахлуе в Ирак⁵⁴⁸ и да позволи на петролните компании да завладеят неговото *черно злато*. Официалното основно намерение на военната експедиция е да открие смъртоносното *ядрено или химическо оръжие*, което според Пентагона представлява заплаха за целия свят (което никога не са открити⁵⁴⁹). Освен това, конфликтът би трябвало да допринесе в борбата срещу тероризма на база на още едно твърдение (което отново никога не е доказано), че Сагдам е установил тесни връзки с *Ал-Кайда* (създание на ЦРУ)⁵⁵⁰ в подготовката на атентатите от 11 септември 2001 г. (*вътрешно дело на службите*)⁵⁵¹.

Мръсната война за петрола, забъркана от финансовата олигархия, накрая е представена на обществеността като исторически случай за освобождение на иракския народ от неговия потисник (бивш съюзник на Запада) и победа на *демокрацията*. На САЩ е предложена помощ и подкрепа от различни страни, между които Великобритания, предоставила 50 000 човека и 36 изстребител. Италия изпраща 2400 военни, от които армия, морски сили, авионавтика и карабинери, в периметъра на операцията *Древен Вавилон*.

Обвиненията срещу Сагдам са очевидно неоснователни и официалната версия на Белия дом е отхвърлена дори и от *New York Times*. В статията от 6 юли 2003

VI. Заг маската на Обама

г., т.е. няколко месеца след конфликта, Джоузеф Уилсън – журналист от престижния вестник, разбулва неоснователността на събраните от тайните служби⁵⁵² свидетелства. Разкритията на *New York Times* намират потвърждение и в доклад на инспекторите на ООН, в който недвусмислено е заявено: *Няма доказателства за програми за тайно въоръжаване в Ирак*⁵⁵³.

Ситуацията на безнаказаност по върховете на управлението е толкова видна, че президентът на САЩ си позволява дори да се шегува за лъжите на Белия дом за продължаващата още война. Въпросният епизод възниква по време на галавечеря през 2004 г., когато Буш дава красноречив пример за цинизма, с който се манипулира публичното мнение в полза на елита. На гигантски екран гордо показва на всички поканени снимков материал от Белия дом, който осмива версиите за причините за конфликта. По време на презентацията Буш прозаично имитира, че търси нещо между мебелите в овалния си кабинет. Изображенията са придружени с ироничните му коментари: *Тези оръжия за масово унищожение трябва все пак да са някъде! Не, тук отгоре няма никакво оръжие! Може би са там долу!*⁵⁵⁴

Измежду стотиците журналисти, присъстващи на събитието, само неколцина не се засмиват на вледеняващите шегу. Шокиращото видео минава почти незабелязано през годините, но през 2012 г. безжалостно се появява в медиите⁵⁵⁵. Гротескният сарказъм в монолога на Буш за несъществуващите оръжия за масово унищожение на Садам Хюсеин си спечелва наименованието *най-отвратителната реч в историята*⁵⁵⁶.

Достатъчно е да си припомним, че между 2003 г. (когато започнаха военните действия) и 2006 г. във войната в Ирак около 600 000 цивилни иракски граждани⁵⁵⁷ изгубиха живота си. Само през първите 5 години военните операции са стрували на американските данъкоплатци около 3

Марко Пицуту

трилиона долара⁵⁵⁸ – река от обществени пари, директно озовали се в джобовете на лобито на администрацията на САЩ. Реториката на пропагандата срещу иракския режим функционира толкова ефикасно, че не липсват епизоди с военни, принадлежащи към т. нар. *ос на доброто* (съставена основно от американски и британски войски), които са си позволявали издевателства с пленниците⁵⁵⁹.

Снимка на зверства и мъчения, извършвани от американската армия по време на инвазията в Ирак

Барак Обама на среща на върха на „Клуб Билдерберг“?

На 5 юни 2008 г., по време на кампанията за президентски избори в САЩ, тогава сенатор Барак Обама обявява, че по време на полета си до Чикаго ще се срещне с пресата. Журналистите са поканени да заемат

VI. Заг маската на Обама

местата си в самолета за предизборната обиколка, заминуващ от летище *Дълес* във Вашингтон. Веднага след това обаче пилотът излита без Обама и сред бурните протести на репортерите⁵⁶⁰. Робърт Гибс – говорител на Обама, обявява няколко минути по-късно на шокираните и обидени журналисти, че сенаторът не е могъл да гоїде заради извънредно заседание⁵⁶¹. В продължение на почти 2 дни и Обама, и Хилари Клинтън (друг кандидат за президент на САЩ) са в неизвестност и радиотелевизионната мрежа CBS предполага, че са отишли на тайна и много важна среща⁵⁶².

Може и да е съвпадение, но точно в същите дни (от 5 до 8 юни 2008 г.) в хотел *Уестфийлд Мариот* в Шантими, съвсем близо до Вашингтон, се провежда годишната среща на *Клуб Билдерберг*⁵⁶³. Докато първите страници на официалните вестници пишат, че са загубили следите на двамата кандидат-президенти, журналистът-опозиционер Алекс Джоунс, привърженик на алтернативната информация, заявява, че знае мястото, към което са се усетрили: в действителност той ги чака в същия хотел.

Четиридесет часа преди събитието в хотел *Мариот*, където Алекс Джоунс се е настанил, персоналът се опитва да прогони обикновените си гости посредством фалшива аларма за пожар, която журналистът заснема⁵⁶⁴. С помощта на тази уловка хотелът разчиства свободно пространство за пристигането на членовете на *Клуб Билдерберг*, така че провеждането на срещата да протече при възможно максимална дискретност.

Тогава Джоунс съобщава на радиослушателите на известната американска радиостанция *Coast to Coast AM*⁵⁶⁵ за предстоящото начало на срещата на високо ниво и група граждани започват да се събират в близост до входа на хотела, за да присъстват на парада на *билдербергите*. Журналистът успява да заснеме от вътрешната страна дори пристигането на бронираните коли на

Марко Пиццутти

хората от секретните служби, ескортиращи автомобилите със затъмнени стъкла на поканените личности⁵⁶⁶.

Присъстват 125 човека, сред които най-вероятно са Барак Обама (по-късно станал президент на Съединените щати) и Хилъри Клинтън (по-късно станала Държавен секретар на Съединените щати)⁵⁶⁷. В официалния списък фигурират италианците Франко Бернабе (банкер и главен изпълнителен директор на *Телеком Италия*), Марио Драги (понастоящем президент на ЕЦК), Джон Елкан (президент на *Фиат*), Марио Монти (станал министър-председател през 2011 г.) и Томазо Пагоа-Скиопа (банкер, бивш министър на икономиката, с водещи позиции в Международния валутен фонд, починал през 2010 г.).

Наднационалният суверенитет на световните банкери и интелектуалния елит със сигурност е за предпочитане пред националното самоопределение, практикувано в последните векове.

— Дейвид Рокфелер⁵⁶⁸

Пристигането на „Месията“

През 2008 г. Америка е в отчайващо положение поради различни фактори, между които задълбочаването на рецесията, задаващия се икономически колапс и недоверието в политиката. Това е момент, изпълнен с трудности за американските политици, тъй като управляващите и опозиционните партии губят одобрението на нацията.

През 2008 г. целият Конгрес на Съединените щати е могъл да разчита на одобрение, възлизашо на едва 12%⁵⁶⁹, и старият установен ред започва да се разклаща. С наближаването на президентските избори хората се надяват на появата на ефективно решение. Това е добра

VI. Заг маската на Обама

възможност за съживяването на *американската мечта* с холивудско великолепие и финансовият елит изгражда образа на *Месия*, който американците са чакали, изпращайки в Белия дом афро-американски президент.

Достатъчно е да си припомним гумите на Обама по време на първата му публична реч като президент на САЩ, за да осъзнаем как облича одеждите на *човека на съдбата: Противно на слуховете, които са достигнали до вас, аз не съм роден в „ясла“ [...], в действителност съм роден на Криптон (планетата на Супермен – бел. авт..) [...] и съм изпратен тук, за да спася планетата Земя.*

Неговото мото *Yes we can! (Да, ние можем!)*, излъчено от всички медии по целия свят, буги такъв общ ентузиазъм, който не е виждан от времето на Дж.Ф.Кенеди. Огромната тълпа, стекла се да стане свидетел на събитието, буквално е в делириум и много от присъстващите са заснети от телевизионните камери с разплакани от силната емоция лица. Издигането на президентския престол в Белия дом на чернокож само по себе си не представлява причина за промяна, а само ловък опит да се подведе общественото мнение. Лозунгът *Да, ние можем!* е използван като хипнотична *мантра*, за да се вдъхнат напразни надежди у хората.

Барак Обама декларира например, че ще влязат в сила серия от мерки, характеризиращи се със значителна промяна по отношение на предишната администрация на Буш. Фактите обаче показват обратното и сред неизпълнените основни изборни обещания могат да се посочат следните:

- Изтеглянето на американските войски от окупирани страни (Ирак и Афганистан);
- Закриването на *лагерите* в Гуантанамо;
- Край на шпионирането на граждани от разузнаването;

Марко Пиццутти

- Нови икономически мерки за излизане от рецесията и по-справедлива социална система.

След избирането на Обама всички политически лидери по света изразяват подкрепа и възхищение от новия президент на САЩ. Не са изключение и много от незавишимите и водещи лидери в информацията, защото по-голямата част от тях се оставят да бъдат повлияни от т. нар. *машини, които създават консенсус*, или *машини на съгласието* на финансовия елит. Десни, леви, център изглеждат щастливи и удовлетворени да се носят на вълната на народната подкрепа, създава се около фигурата на Обама. Приказката за очаквания *човек на провидението*, като по чудо избран за президент на най-могъщата нация в света, има преброени дни и в бъдеще фактите ще докажат правотата на тези, които са се отнасяли с подозрение и са твърдели, че става въпрос за поредната измама.

Заг Обама стои *Уолстрийт* и в списъка на основните спонсори на предизборната му кампания от 2008 г. откриваме имената на големите инвестиционни банки Goldman Sachs, J.P. Morgan Chase, Citigroup и UBS⁵⁷⁰, които са същите, финансирали предизборната му кампания през 2012 г. (банкерите винаги финансират всички основни кандидати от различни фракции, върху които имат контрол): Goldman Sachs, J.P. Morgan Chase, Wells Fargo & Co⁵⁷¹.

Участниците в *американската борба* обещаваат да дадат най-доброто от себе си още преди *мача*, но резултатите от всяка *среща* вече са решени от организаторите на шоуто: по същия начин лидерите на политическите партии, които се изправят един срещу друг като неприемливи противници в името на общественото благо, знаят много добре, че финансовият елит решава съдбата на страната.

VI. Заг маската на Обама

За да се освободят народите от зависимостта и подчинението на *силите*, е необходимо да се премине нивото на очевидните правомощия за взимане на решения (партийната политика) и да се достигне до сърцето на истинската система за контрол на обществото: финансовият елит – банкерската каста, на която не е възможна да се противопостави нито един президент.

Администрацията Буш-Обама

В края на своя мандат правителството на Буш принуждава *най-непокорните* членове на Конгреса да гласуват в полза на *Плана за спасяване на банките*, прибягвайки дори до заплахи. Конгресменът републиканец Брад Шърман⁵⁷² докладва за неоснователната паника по повод предстоящия фалит на гържавата, последвана от предупреждението към депутатите, че ако не при-

Марко Пицуту

емат плана, ще бъде обявено военно положение, предвидено в случаите на извънредно национално състояние.

Така е подкрепена идеята, че за да се спаси държавата, е необходимо да се плати натрупаният дълг от спекулативните банки. Най-големият скандал е свързан с факта, че предназначенията сума за банкерите е предоставена от Конгреса като *празен чек*, или по-точно без да се изиска реално обезпечение като гаранция⁵⁷³.

Когато е избран *човекът на народа* Барак Обама, вместо да се противопостави на скандалния *План за спасение на банките* и да изправи на съд финансовия елит, той завършва програмата на Буш с одобрена от Конгреса маневра за 780 млрд. долара публични средства, които *подарява* на спекулантите⁵⁷⁴. Тази ситуация на приемственост с политиката на Буш е толкова очевидна, че Обама е принуден да се оправдае с публична реч пред Конгреса: [...] *Знам колко може да изглежда в разрез с народните идеи една такава помощ на банките в този момент, особено когато всички страдат отчасти от неправилните им решения. Кълна се! [...] аз разбирам.*⁵⁷⁵

Обама, въпреки че е удостоен и с Нобелова награда за мир през 2009 г.⁵⁷⁶, никога не е бил, дори и за един ден, очакваният от американския народ *Спасител*, а този, който активно допринася за реализирането на Новия Световен ред. В разстояние на 3 години от началото на неговия мандат, изглежда, всички са забелязали, че през 2011 г. индексът на одобрение на Конгреса е докоснал ръба на пропастта с 9%⁵⁷⁷, през февруари 2012 г. се е покачил с едва един процент, достигайки 10%⁵⁷⁸. Ситуацията не притеснява особено Обама, който междувременно ратифицира прословутия *Патриотичен акт*⁵⁷⁹ – мярка, която позволява подслушване на частни комуникации, шпионаж, обиски и арести на граждани без съдебни разрешения. Продължителността на този закон е трябвало да бъде временна и ограничена до извънредно-

VI. Заг маската на Обама

то положение, установено от Буш след 11 септември, но точно при изтичането на срока му е продължен от Обама. Неотдавнашното продължаване на *Патриотичния акт* с 4 години е поискано и получено на 26 май 2011 г.⁵⁸⁰ с обичайния претекст за международен тероризъм.

Отново по време на администрацията на Обама е одобрен и *National Defense Authorization Act* – друг закон от тоталитарния режим, който позволява арест без съд и присъда за неопределено време на граждани, заподозрени в тероризъм⁵⁸¹. През март 2012 г. подписва и *National Defense Resources Preparedness* – поредната норма, силно ограничаваща политическите и гражданските свободи, която разрешава прилагането на военно положение в САЩ дори и в мирно време⁵⁸².

Пакетът от специални закони, които Обама прокара чрез Конгреса, легализира диктаторски режим, който може да влезе в действие още от следващия въображаем терористичен атентат под *false flag* (*фалшив флаг*). В САЩ от дълго време съществуват стотици структури, контролирани от Федералната агенция за управление при извънредни ситуации (FEMA)⁵⁸³, официално обозначени като центрове за обучение, но никога неизползвани с такава цел, които могат да изиграят ролята на лагери за масово задържане⁵⁸⁴.

Обама се оказва само илюзорна особа зад популярния образ на мултирасов президент, чиито действия са насочени към това да даде все повече власт в ръцете на ограничен елит, който контролира:

- Когато е все още кандидат за президент, Обама декларира, че няма да приеме финансова подкрепа от лобисти⁵⁸⁵. През цялата си кампания настойчиво афишира необходимостта от намаляване на влиянието на частните интереси върху американската политика, за да се даде предимство на интересите на обществото⁵⁸⁶. Централната тема в програмата на Обама е обещание-

Марко Пицуту

то за внасянето на прозрачност във Вашингтон и именно този елемент изиграва най-важна роля в негова полза. По-късно става ясно, че е получил по-голямата част парите за кампанията си точно от финансовия елит на *Уолстрийт*⁵⁸⁷.

- Обещава мир в Близкия изток, обявявайки намерението си да нареди пълно и незабавно изтегляне на войските от Ирак, веднага след встъпването си в длъжност в Белия дом: *Най-добрият начин да защитим сигурността си и да упражним натиск върху иракските лидери за разрешаването на гражданската им война е незабавно да оттеглим нашите бойни части. Не за 6 месеца или 1 година, сега*⁵⁸⁸. Впоследствие постепенно променя версията, твърдейки, че може да изтегли част от войските за 16 месеца⁵⁸⁹, 18 месеца⁵⁹⁰, 19 месеца⁵⁹¹, 23 месеца⁵⁹². Докато продължава да протака и да отлага за неопределено време изтеглянето от Ирак, подписва изпращането на групи 30 000 морски пехотинци в окупираните територии на Афганистан!⁵⁹³

- Протестира срещу неразрешеното телефонно подслушване, практикувано от тайните служби по отношение на свободните американски граждани по време на предишната администрация на Буш, но след това гласува за легализирането му⁵⁹⁴.

- Декларира пред Конгреса на САЩ, че иска да отложи *Патриотичния акт*⁵⁹⁵, но през 2011 г. гласува удължаването му⁵⁹⁶

- Обещава да закрие затвора с максимална сигурност във военната база в Гуантанамо (Куба) и всички други тайни американски центрове за задържане (като *Камп Пендълтън* в Калифорния, *Форт Левънуърт* в Канзас, *Марин Еър Стейшън* в Мирамар, Калифорния, базата на военноморските сили в Южна Каролина)⁵⁹⁷, където не е гарантирана защитата на правата на човека⁵⁹⁸. В американските военни затвори с максимална

VI. Заг маската на Обама

сигурност в действителност може да се озове всеки, общо дефиниран като *терорист* от секретните служби. На нещастниците, попаднали там, дори не е разрешено да се защитят от обвиненията в честен и демократичен процес и техните *самопризнания* се извличат с всякакъв вид насилие. Някои от методите за принуда, използвани в момента, предвиждат използването на свирепи кучета и ужасната практика *waterboarding* (симулиране на даване), при която главата на задържания се държи под вода⁵⁹⁹. Тези техники за изтезания и сплашване са в състояние да изтръгнат *признания* от всеки за каквото и да било и затова не представляват доказателство в нито един граждански съд. Въпреки обещанията на Обама, структурата в Гуантанамо още е напълно функционираща и само един от 779-мата затворници е успял да получи справедлив съдебен процес от федерален съд⁶⁰⁰.

- Обама дори подписва Изпълнителна заповед, която разрешава на разузнавателните служби да продължават с незаконната практика на тайни отвлечения на заподозрени терористи, без никакво задължение да докажат техните обвинения⁶⁰¹. Когато съдебната власт на Обединеното кралство обявява намерението си да направи публично достойно методите за изтезания, разрешени от Буш⁶⁰², Обама заплашва да скъса отношенията си на сътрудничество с британското разузнаване, изтъквайки основанието, че става въпрос за програма за национална отбрана⁶⁰³ от съществено значение.

- Обещава прозрачна и балансирана икономическа политика, с която биха могли да се преговорят търговските споразумения с NAFTA⁶⁰⁴ (Северноамериканско споразумение за свободна търговия) и с GATT⁶⁰⁵ (Общо споразумение за митата и търговията), за да се подкрепят американските работници. В същото време обаче се е погрижил да увери канадското правителство за чис-

Марко Пиццутти

то реторичното съдържание на неговите пропагандни твърдения⁶⁰⁶.

- Обещава, че ще сложи край на намесата на лобитата в политиката и че неговото правителство няма да предостави институционални позиции на техните емигранти. В действителност, току-що избран за президент, прави точно обратното и неговият правителствен екип се сформира като бизнес комитет.

- Рам Емануел, син на член на израелското терористично движение *Иргун*⁶⁰⁷ и познат ционистки лобист⁶⁰⁸, е назначен за началник на Кабинета на правителството.

- Уилям Лин, най-влиятелният лобист от военно-промишления комплекс на *Raytheon Company*⁶⁰⁹, е назначен за зам.-секретар на отбраната (*номер 2* в Министерството на отбраната).

- Тимъти Гайтнър, бивш президент на Федералната банка на Ню Йорк, с дадения му от репортерите прякор *Златното момче на Goldman Sachs*⁶¹⁰, е назначен за секретар на Министерството на финансите⁶¹¹; току-що получил службата, от своя страна, поставя армия от лобисти в дирекцията на институцията.

- Марк Патерсън, също доверен човек на *банковия гигант Goldman Sachs*, е назначен за началник на Генералния щаб⁶¹².

- Джордж Мичъл, главен лобист на саудитското кралско семейство⁶¹³, заема позицията на *пратеник в Близкия Изток*.

- Леон Панета, бивш консултант на финансовия гигант *Merrill Lynch & Co.*⁶¹⁴ и на военната индустрия *Carlisle Group*, е посочен от Обама за шеф на ЦРУ⁶¹⁵, но е въвличен в скандал с незаконни средства още преди да заеме поста⁶¹⁶. През април 2011 г. Обама му предоставя мястото на ръководител на Министерството на отбраната на мястото на Робърт Гейтс⁶¹⁷.

- Генералът, подстрекател към война, Дейвид

VI. Заг маската на Обама

Петреъс, който командва нахлуването на американските войски в Ирак и Афганистан⁶¹⁸, поема ръководството на ЦРУ⁶¹⁹;

- Том Дашъл, известен лобист на фармацевтичната индустрия, оглавява Министерството на здравеопазването и човешките ресурси⁶²⁰.

Планът за икономическо възстановяване на САЩ

След около месец от избирането му Обама заявява публично, че е против *Плана за спасяване на банките* и че е подписал Изпълнителна заповед за замразяване на заплатите на банковите директори, възползвали се от публичното финансиране.

В действителност всички големи банки и техните борсови посредници са освободени от разпоредбата, защото тя се отнася изключително само за бъдещи планове за спасение, а не за вече одобрените⁶²¹. Така всички банков колоси, отговорни за американската финансова катастрофа, като AIG, Bank of America или Citigroup, получават милиарди долари, взети от американските данъкоплатци. Това е такъв фарс и мярката е толкова скандална, че самият говорител на Белия дом Робърт Гибс изпитва явно притеснение, когато обявява съдържанието ѝ по време на пресконференция.

Дори т. нар. *Пакет за стимулиране* на Обама от 780 млрд. долара, одобрени през февруари на 2009 г., е обречен на провал като план за рехабилитация от самото начало, тъй като се базира основно на помощи за корпорациите и временни безвъзмездни субсидии, които никога няма да създадат реални работни места. В действителност предвижда данъчни облекчения за богатите и позволява на банките да продължат да плащат щедри бонуси на мениджърите, а не помага на собствениците на жилища да си изплащат ипотеките.

Марко Пиццуту

Като цяло става въпрос за набор от мерки, които да са в полза изключително само на тези, които са предизвикали финансовата криза (банки и финансови компании) и да влошат условията на живот на *жертвите*. Цената на финансовата операция тежи на раменете на обикновените граждани, които плащат данъци⁶²².

Умелото използване на пропагандата за извънредното положение е позволило на Обама да отрече пред Конгреса дори времето, необходимо за проверяването на текста на закона за *Пакета за стимулиране* (цели 1071 страници) преди неговото одобрение⁶²³. Огромната загуба на обществени пари се конкретизира в по-нататъшното влошаване на публичния дълг⁶²⁴, с който финансовата аристокрация заплашва с евентуален фалит Съединените щати и може да продължи да налага своите условия на всяко правителство.

Властта на парите ограбва народите в мирни времена и заговорници срещу тях в трудни години. По-деспотична е от монархията, по-нагла от автократията, по-егоистична от бюрокрацията. Виждам приближаваща се криза в близко бъдеще, което ме изнервя и ме кара да треперя за сигурността на моята страна. Корпорациите са се възкачили на трона. Ще последва епоха на корупция и паричната власт ще се бори да продължи царството си, работейки върху предразсъдъците на народа, докато богатата не попаднат в ръцете на малка група хора и Републиката бъде унищожена.

— Ейбрахам Линкълн,
16-и президент на САЩ
(убит от масона Джон Уилкс Бут по пръчка
на банкерите Ротшилд)⁶²⁵

Глава VII

ТЕХНОКРАЦИЯ И ВАТИКАНА

Техническите правителства на „Тристранната комисия“

Основните цели на международната, както и на националната политика не се решават от правителствата в парламентите, а от финансовия елит по време на частните срещи на неговия *think tank* (*мозъчен тръст*). Терминът *техническо правителство*, госта употребяван напоследък, е измислен преди около 50 години от членовете на световната организация, наричана *Тристранна комисия*⁶²⁶. Тя е основана от Дейвид Рокфелер през 1973 г.⁶²⁷, за да обедини малка група от влиятелни американци, европейци и японци за създаването на глобално техническо правителство. Наименованието *Тристранна* се отнася до географските области, от където произхождат нейните членове, водещи в икономическото развитие на епохата: Европа, Северна Америка и Япония.

С течение на времето трите макрорайона значително се разширяват и обхващат и други страни, като Канада, Мексико, Китай и Индия. Първоначалната група на Япония сега носи името *Азиатско-тихоокеански регион* и включва членове от Южна Корея, Австралия, Нова Зеландия, Индонезия, Малайзия, Филипините, Сингапур и Тайланд.

Комисията заседава на всеки 3 години на пленарна сесия и включва около 400 членове, избрани от банкерите сред най-важните фигури от всички основни сектори на обществения живот: икономически, професионален, академичен, културен, политически, научно-изсле-

Марко Пиццутти

гователски, информационен. Измежду италианските участници могат да бъдат цитирани⁶²⁸:

- Марио Монти, от 2011 г. Председател на Съвета на министрите и сенатор до живот.

- Джон Елкан, президент на *Fiat, Exor* и на *Giovanni Agnelli & C.*

- Пиер Франческо Гуаргуалини, бивш президент на *Finmeccanica*.

- Енрико Лета, италиански политик и зам.-секретар на Демократическата партия.

- Карло Пезенти, изпълнителен директор на *Italcementi*.

- Луиджи Рампони, представител на движението *Народ на свободата*.

- Джанфеличе Рока, президент на *Techint*, вицепрезидент на *Confindustria*.

- Карло Секи, икономист и италиански политик.

- Маурицио Села, президент на *Banca Sella*.

- Марко Тронкети Провера, италиански предприемач и бизнесмен.

- Енрико Томазо Кукяни, изпълнителен директор на банка *Intesa San Paolo*.

- Марчело Сала, вицепрезидент на Борда на директорите на банка *Intesa San Paolo*.

- Марта Дасу, зам.-министър на Министерството на външните работи на правителството *Монти*.

- Джузепе Реки, президент на ENI.

- Стефано Силвестри, президент на Института за международни отношения от 2001 г. и журналист от *Il Sole 24 ore*.

- Франко Вентурини, журналист от *Corriere della Sera*.

Елитарният характер на тази институция по никакъв начин не е филантропски, както става ясно от про-

VII. Технокрация и Ватикана

учване на *Тристранната комисия*, публикувано в средата на 70-те години, за общото състояние на икономиката, още тогава определено като *световна криза*. Според авторите на доклада един *излишък на демокрация* генерира прекалено високи заплати в сравнение с нивото на растежа на БВП, по-нисък от този след войната. Присъдата е: да намалят правомощията за вземане на решения на парламентите!⁶²⁹

Патрик Ууд, американският издател на списанието *August Forecast & Review*, който следи дейността на *Тристранната комисия* още от първите години на основаването ѝ, заявява: *От самото начало тяхното специфично намерение е да се създаде нов икономически ред и логично разработват инструмента за реализиране на плановете си – взаимозависимост между индивиди и технокрация като средство за контрол на обществото. Това е идеята на плана и „Тристранната комисия“ е успяла да поеме контрола над американската изпълнителната власт, доминирайки я [...]. Те са убедени, че вече няма нужда от държавата, така както е разбрано това понятие в продължение на стотици години, и се стремят да елиминират концепцията за национален суверенитет и самоопределение на народите*⁶³⁰.

Ефектите от синергичната дейност, извършена от следвоенния период до днес от всички мондалистски клубове, създадени от елита, са пред очите ни. Икономическата взаимозависимост между една държава и друга е такава, че една глобална криза може лесно да бъде задействана от финансовия елит посредством *ефекта на доминото*, който вече е използван с високорисковите ипотечи и *токсичните деривати*. Това вече е осъществимо под влияние на прогресивното въвеждане на една международна финансова система, която се самоуправлява и не подлежи на никакъв контрол от страна на политическата власт. С течение на времето се отстраняват националните об-

Марко Пицуту

ществени норми, които са били в състояние да ограничат прекомерната власт на финансовия елит, и днес нациите са напълно зависими от *свободния пазар*.

През 1933 г. например американският Конгрес одобрява закона *Глас-Стийгъл (Glass-Steagall Act)* точно за да постави под контрол финансовите спекулации, създадени от кризата, наречена *Голямата депресия от 1929 г.* Реформата въвежда фундаментално разграничение между търговските банки, гарантирани от държавата, извършващи традиционните си дейности, и инвестиционните банки, извършващи спекулативна дейност. По-късно bankerското лоби упражнява огромен натиск, за да го премахне, с аргумента, че свободният пазар би действал самостоятелно по най-добрия възможен начин (един мит на неолибералната пропаганда). Законът *Глас-Стийгъл* е отменен през 1999 г. от Бил Клинтън (член на *Клуб Билдерберг* и CFR)⁶³¹, като го заменя с друг, която приравнява отново традиционната банкова дейност с тази на спекулативните инвестиционни банки.

По този начин *силните на деня* са имали свободата да спекулират безнаказано в най-рисковите и доходни финансови дейности: от този момент нататък плащането на крайната сметка за икономическата криза, провокирана от тях, ще е още по-лесно.

Гръцкият случай, както и италианският с едновременно назначаване на двама членове на *Тристранната комисия* (и на *Клуб Билдерберг*) начело на управлението на *техническите правителства* на съответните държави, извън всякакво съмнение показва превъзходството на финансовия елит над обикновената политиката.

Патрик Ууд, в качеството си на експерт по отношение на *Тристранната комисия*, казва следното за Марио Монти и неговото назначаване: *Монти, като бивш председател на „Тристранната комисия“, има задачата*

VII. Технокрация и Ватикана

да изведе дейността на организацията на европейско ниво. Мога да опишат поведението на членовете на Комисията със Съединените щати, когато заемат позициите на властта. Имат възможността да изпълняват всякаква политическа стратегия на „Тристранната комисия“ със или без съгласието на народа⁶³².

Тристранната комисия работи за технокрацията на финансовата аристокрация и фактически е структурирана като глобален парламент, формиран от членове, които не са избрани, а са кооптирани от самия орган според техните деспотични принципи, по преценка. Банкери, политици, индустриалци, представители на мултинационални компании, академици, журналисти, издатели и други видни представители на всички сектори на обществото никога не са преставали да се събират, за да решават бъдещето на света. Още през далечната 1979 г. американският сенатор Бари Голдуотър описва организацията по следния начин: „Тристранната комисия“ има за цел да бъде средството за мултинационална консолидация на търговските и банковите интереси, поемайки политическия контрол на правителството на Съединените щати. Представлява умел координатор за контролиране и укрепване на четирите оси на властта: политическа, парична, интелектуална и духовна. Цели създаването на световна икономическа мощ, превъзхождаща тази на участващите държави. Като управляващи и създатели на системата ще доминират бъдещето⁶³³.

По отношение на членовете на Комисията френският писател Жак Бордио споделя: *Единственият необходим критерий, за да бъдат приети, е да се прецени, че са в състояние да разберат голямата световна картина на организацията и да работят ефективно за реализирането ѝ. Обективът на „Тристранната комисия“ е да оказва политически натиск, фокусиран върху индустриа-*

Марко Пиццутти

лизираните държави, за да ги доведат до подчинение на глобалната стратегия⁶³⁴.

Затова не е случайно, че американският експерт по икономика Джералд Селенте⁶³⁵ през 2009 г. изказва мнението, че завземането на властта на САЩ от страна на банкерския елит вече е факт от дълго време⁶³⁶.

„Свещеният съюз“

В хода на събитията масонството винаги е полагало усилия за реализирането на проектите на финансовия елит и това е причината, поради която при първото по-сериозно историческо проучване за всяко революционно начинание изникват имената на неговите членове. Събития, като Американската война за независимост, Френската революция, Възраждането в Италия и Болшевишката революция са насочени и организирани от масонството⁶³⁷. Докато *архитектите* на обществото вървят към изпълнението на своите проекти, сваляйки папи и монарси, католическата църква се превръща в техен твърд и непоколебим противник. Първите горещи разкрития върху същинските цели на масонството идват точно от ерудити от католическите среди. Откакто йезуитите започват да упражняват своето влияние върху папството, войната между Църквата и масонството постепенно става явна.

Позорният *подземен* съюз между двата органа започва да се проявява в наши дни по очевиден начин – чрез упражнявания натиск от Ватикана върху вярващите, до момента, в който не приемат едно световно правителство като решение на всички проблеми на планетата. Дори Светият престол насърчава установяването на Новия Световен Ред, за който работят *Тристранната комисия* и другите глобалистски клубове. В доклад, публикуван на 24 октомври 2011 г., Ватиканът предвещава

VII. Технокрация и Ватикана

създаването на *Световна централна банка*, подчертавайки, че за да се сложи край на икономическата криза, е нужен *нов световен финансов орган*⁶³⁸.

Извън кръга на експертите в библиотечните науки и *селските свещеници*, които съвсем добросъвестно обвиняват в измама масонството и управляващия финансов елит, другите църковни йерархии, прелъстени от лукса и властта, споделят същата отъпкана пътека от Великите магистри на масонството. Лесно може да се определи събирателната точка между двата ордена в историята – на йезуитите и на тайните общества.

Съвременният зрял човек е все още толкова крехък в ума си и волята си, оставили се да бъдат поети от ръката на детето на Витлеем. Не се страхувайте, доверете му се! Животворната сила на Неговата светлина е стимул за изграждането на нов световен ред, основан на правилни и етични икономически взаимоотношения [...].

— Папа Бенедикт XVI⁶³⁹

От йезуитите до илюминатите и обратно

Върхът на йерархичната масонска пирамида е контролиран от Ордена на илюминатите⁶⁴⁰, за които някои известни романи са спомогнали, изобразявайки ги във въображаем свят като плод на чиста фантазия. Тяхното съществуване е доста добре документирано в историческите факти, като процеса срещу Баварските илюминати⁶⁴¹, основан на 1 май 1776 г. от Адам Вайсхаупт – член на масонската ложа *Theodor zum guten Rat* (*Теодор на добродетелния съвет*)⁶⁴². Ордентът става много силен благодарение на финансирането от банкерите Ротшилд⁶⁴³ и измежду членовете му се открояват едни от най-изтъкнатите личности на висшето общество. За свой символ илюминатите приемат пресечена пирамида

Марко Пиццуту

с 13 стъпала (равни на броя на нивата на посветените) с изображение на всевиждащото око⁶⁴⁴ на египетските езотерични култове⁶⁴⁵. За по-малко от 5 години от основаването му Вайсхаупт вече притежава прикрития контрол над масонството⁶⁴⁶ и над много държави⁶⁴⁷.

Сектата не е имала само политически цели – нейните сановници са преподавали гностическата доктрина⁶⁴⁸ на *Синовете на светлината*⁶⁴⁹, аналогична на изповядваната от предхристиянските есеи⁶⁵⁰, появявала се под различни форми: първо в България с богомилите (X в.)⁶⁵¹ и после в южната част на Франция с катарската ерес (XI-XIV в.)⁶⁵². Оригинално име на ордена е *Усъвършенстване* и е вдъхновено от учението на катарските перфектни майстори⁶⁵³.

Както за масоните, така и за илюминатите на Вайсхаупт християнството несправедливо променя оригиналния смисъл на името Луцифер (което буквално означава *Носещ светлина*) и на историята на неговия култ (различна от този на Сатаната)⁶⁵⁴. И за двата ордена християнската религия е колосална измама, която прави човекът подвластен на суеверието, докато змията изкусителка от Битието на Библията символизира гнозис – истинското познание (което гностиците представят точно със змия). В този контекст Луцифер се преразглежда като божество, бог на мъдростта и свободата на човека и Великият Магистър от Стария и Приет Шотландски Ритуал Албърт Пайк заявява по този повод: *Масонската религия трябва да се поддържа от нас, посветените от високите степени в чистотата на Доктрината на Луцифер*. В действителност, независимо от истинското значение на Луцифер, световното правителство на илюминатите и на масоните се базира на антиподи на ценности, като свобода, социална справедливост и обмен на знания.

Илюминатите стават публично известни през 1785

VII. Технокрация и Ватикана

г., когато при случайна злополука умира куриер на Вайсхаупт (поразен от мълния в Регенсбург)⁶⁵⁵. Компрометиращите материали на сектата, които е пренасял, стават достояние на баварските власти и предприемат разследване. Полицията нахлува в собствеността на членове на Ордена и изземва документи, които удостоверяват съществуването на подривен план за създаването на световно правителство⁶⁵⁶, в който участват благородници, банкери, литератори и хора на науката⁶⁵⁷. През 1786 г. Ордентът на илюминатите е окончателно забранен от правителството на Бавария⁶⁵⁸. Вайсхаупт никога не е бил арестуван и намира убежище при дука на Саксония-Гота-Алтенбург Ернесто II⁶⁵⁹ – верен негов ученик.

Адам Вайсхаупт е обучаван от йезуити⁶⁶⁰ и е изучавал много устръно езотеричните култове, Кабала и есеите. Въпреки че официално е напуснал църквата, според твърденията на барон Адолф фон Книге⁶⁶¹ – благородник и масон, допринесъл повече от всеки друг за вътрешната организация на сектата⁶⁶², Вайсхаупт е останал завинаги йезуит *под прикритие*⁶⁶³.

Йезуитският орден е основан през 1540 г. от Игнаций Лойола – бивш член на *Alumbrados*⁶⁶⁴ (означава *Светец*), от испанските илюминати, предшественици на сектата на Вайсхаупт.

През вековете *Обществото на Исус* на Игнацио Лойола неведнъж е обвинявано в заговори срещу властта и Църквата. Изгонено от различни европейски страни през втората половина на XVIII век, на 21 юли 1773 г.⁶⁶⁵ е отменено от папа Климент XIV (или по-точно 3 години преди създаването на *Илюминатите от Бавария* от Вайсхаупт).

Обществото на Исус оцелява в Беларус, тъй като царица Екатерина II отказва да изпълни папския указ за премахването му⁶⁶⁶. Ордентът е реабилитиран от папа Пий VII през 1814 г.⁶⁶⁷ и остава една от отличаващите

Марко Пицуту

го емблеми – масонското всевиждащо око на *Alumbrados* (испанските илюминати).

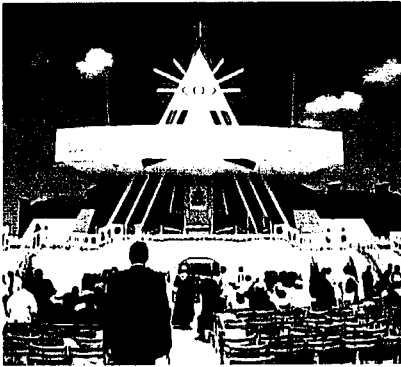
Поради огромното влияние на масонството и йезуитите върху Църквата символите на илюминатите се появяват дори и във вътрешността на Ватикана, и на много други места за поклонение на християните.

Ил. 1. Немска монета от 1616 г. с йезуитско изображение и масонско-то око

Ил. 2. Символи на масонството: триъгълник с компас, всевиждащо око

Ил. 3. Пресечена пирамида с 13 стъпала; в горната част на върха – всевиждащото масонско око (американска банкнота от 1 долар)

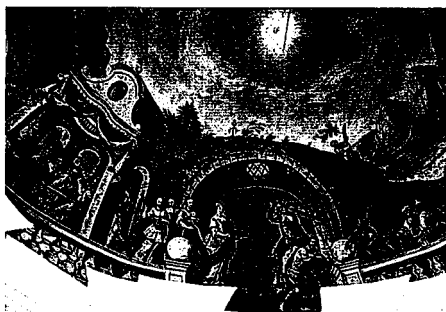
Ил. 4. Католическа полска църква в Замощ. „Мосні падзіеја“ означава „Голяма надежда“.

Ил. 5. Стенопис от Ватикана

VII. Технокрация и Ватикана

*Ил. 6. Параklис „Киджи“,
базилика „Санта Мария Маджоре“ в Рим*

*Ил. 7. Баварска йезуитска църква
в Ландсберг им Лех*

Ватиканът не е показал никакво притеснение да нарече *Луцифер*⁶⁶⁸ своя трети телескоп, открит през 2010 г. на връх Греъм в Тусон (Аризона). Приемането на подобно име сред всички възможни алтернативи е оправдано от астрономите йезуити, които го използват като акроним на следните технически характеристики: Large Binocular Telescope Near-infrared Utility with Camera and Integral Field Unit for Extragalactic Research⁶⁶⁹.

Към момента Йезуитският орден наброява около 20 000 членове, които упражняват дейността си в 112 страни на 5 континента⁶⁷⁰, и много от най-влиятелните хора на нашето общество са обучени в *Обществото на Исус*. На 7 декември 2012 г. Херман Ван Ромпой гордо анонсира пред публика съществуването на *международно йезуит-*

Марко Пицутти

ство⁶⁷¹. По някакво съвпадение Ван Ромпой (председател на Европейския съвет до 2012 г.), Марио Монти (премиер на италианското *техническо правителство*), Марио Драги (президент на Европейската централна банка), Мариано Рахой (испански премиер), Рууд Люберс (бивш холандски министър-председател, който има основна роля в изготвянето на първия Европейски договор)⁶⁷² и Жак Делор (един от основните *архитекти* на Договора от Маастрихт) са учили в йезуитски колежи⁶⁷³.

*Намираме се в повратна историческа точка – глобализацията представя своя сметка на света, която не е позитивна. Никога не съм си мислил, че е възможно да я спра; все съм си мислил, че това е щуротия, извършена от напълно луди, за да лансират изведнъж, в рамките на няколко години, процес, на който са му нужни няколко десетилетия [...]. През 90-те години управляващите – секта от луди илюминати и фанатици, са решили, че светът трябва да се промени [...]*⁶⁷⁴. Към края на 90-те години и после в този век група (да кажем „илюминати“) банкери стават държавници, политици стават икономически мислители, фалшиви пророци проповядват ползите за мита на XXI век – глобализацията.

— Джулио Тремонти, бивш финансов министър⁶⁷⁵

Дори прословутите *Protocolli dei Savi di Sion* (Протоколи на старейшините на Сион), използвани от Хитлер да обвини еврейския народ в глобална конспирация, в действителност представляват римейк на памфлет от 1864 г. със заглавие *Dialogue aux enfers entre Machiavel et Montesquieu* (Диалог между Макиавели и Монтезкьо), написан от френския сатирик Морис Жоли, черпейки вдъхновение от известния роман на Йожен Сю *Загадките на народа*, където истинските заговорници са именно йезуитите (или по-точно илюминатите)⁶⁷⁶.

Институтът за религиозни дела и банката на Ватикана

Институтът за религиозни дела (IOR), често считан за Банката на Ватикана⁶⁷⁷, като цяло е подобен на централните банки на финансовия елит, тъй като се ползва с привилегирован статус и особен режим на поверителност. Институцията играе пълноценна роля в тъмните зони на финансите, политиката и масонството, които в продължение на десетки години са се движили паралелно с живота на страната, дефинирайки властта и равновесието⁶⁷⁸. В края на 70-те години на миналия век банката на Ватикана се забърква в много скандали, откъдето на бял свят излизат доказателства за връзки с мафията, тайните служби, масонството и финансовия елит.

Между 1946 и 1971 г. Институтът за религиозни дела е най-големият акционер в скандалната Вансо Амбросиано⁶⁷⁹ – кредитен институт, обект на съдебно разследване за наличие на тайни сметки. По време на следствието се разкрива, че зад чуждестранни институции, купували значителни пакети акции от Амбросиано, стои самият президент на Института⁶⁸⁰. След изпадането ѝ в несъстоятелност през 1982 г. диренето е поето с пълна сила и благодарение на откриването на писма *патронаж*⁶⁸¹ (или писмо *комфорт*, предназначено да гарантира платежоспособността на трето лице), издадени през 1981 г. от архиепископ Пол Марчинкус (директор на IOR от 1971 до 1989 г.) на Роберто Калви (директор на Вансо Амбросиано), се доказва, че Институтът *директно или индиректно* е извършвал контрол върху фирми-фантоми със седалища в страни, известни като *данъчни убежища*⁶⁸². Последните са използвани като прикритие за източване на 2000 млрд. лири от касата на Амбросиано⁶⁸³.

Марко Пиццутти

Тогавашният финансов министър Бениамино Андреата налага ликвидацията на Banco Ambrosiano и декларира, че банката има липса от 2 млрд. долара, 1 млрд. и 159 млн. от които гарантирани от IOR⁶⁸⁴.

Журналистът Мино Пекорели, преди да бъде убит на 20 март 1979 г., разкрива, че директорът на IOR – архиепископ Пол Марчинкус, е станал масон на 21 август 1967 г. с членски номер 43/649 с псевдонима *Марпа*. Името му е в списъка, публикуван от *Osservatorio Politico*⁶⁸⁵, съдържащ 121 имена на духовници масони, между които: Жан-Мари Вийо (кардинал и Държавен секретар), Агостино Казароли (министър на Външните работи на Ватикана), Паскуале Маки (секретар на Павел VI), монсеньор Донато де Бонис (високопоставен член на IOR), Уго Полети (генерален викарий на Рим), дон Вирджиліо Леви (зам.-главен редактор на *L'Osservatore Romano*), Анибале Бунини (папски церемониал) и Роберто Тучи (директор на Радио Ватикана)⁶⁸⁶.

През 1987 г. Марчинкус е разследван за банкрута на Banco Ambrosiano и за пране на пари на мафията във връзка с масонската ложа *П2* на Личо Джели⁶⁸⁷. Разкаляният се Винченцо Калкара от *Коза Ностра* потвърждава обвинението на съда за връзките между Марчинкус, Калви (член на *П2*) и членовете на *Коза Ностра*⁶⁸⁸.

Съдът в Милано издава заповед за арест на архиепископ Марчинкус заедно с други представители на високо ниво на IOR, установявайки сериозната отговорност на Банката на Ватикана за фалита на Banco Ambrosiano. Върховният съд не е могъл да потвърди искането за екстрадиция, тъй като обвинените се възползват от имунитет в качеството си на представители на централен орган на Католическата църква, предвиден по смисъла на чл. 11 от Латеранския договор⁶⁹⁰: *Централните органи на Католическата църква са освободени от всякаква намеса от страна на италианската държава (при спазване*

VII. Технокрация и Ватикана

на разпоредбите на италианските закони, засягащи покупките на юридически лица), както и преобразуването по отношение на недвижимо имущество.

На 25 май 1984 г. в Женева Институтът за религиозни дела подписва споразумение с банките-кредитори на Ambrosiano, плащайки 406 млн. долара под формата на *доброволни вноски*⁶⁹¹. Ходът на разследването за изпадането в несъстоятелност на Banco Ambrosiano е последван от смъртта на хора, които са доста информирани за фактите, представляващи достатъчни свидетелства за доказване на истината в съда. Грациела Корокер – секретарката на Калви, се *самоубива*, хвърляйки се от 4-ия етаж на сградата, където се помещава Banco Ambrosiano в Милано, на 17 юни 1982 г. Минуту преди това да се случи, в стаята ѝ влезли двама мъже, представили се за *пратеници на Ватикана*⁶⁹².

На следващия ден е премахнат и Роберто Калви (член на П2 и президент на Banco Ambrosiano), който междуременно е избягал в Лондон. Тялото му е намерено да виси на въже под моста на Черните монаси на река Темза: в джоба му все още е фалшивият му паспорт и пачка пари, с които се е надявал да прикрие следите си в чужбина⁶⁹³. Първоначално английските следователи се опитват да архивират случая като *самоубийство*⁶⁹⁴, но впоследствие италианските съдебни власти са принудени да признаят, че става въпрос за убийство и започват разследване за евентуалните подбудители на престъплението⁶⁹⁵. След около две седмици, на 2 октомври 1982 г., следва друго *самоубийство*: този път от прозореца на офиса си се *хвърля* Джузепе Делача – друг добре информиран мениджър от Banco Ambrosiano⁶⁹⁶. Банкерът Микеле Синдона – масон от П2, приближен на IOR, умира в затвора от отравяне на 20 март 1986 г.⁶⁹⁷

Първите нередности с Banco Ambrosiano са сигнализираны от съдия Емилио Алесандрини –неудобен магист-

Марко Пиццутти

рат, убит на 29 януари 1979 г. от крайно лява⁶⁹⁸ *терористична* група. Съдия Алесандрини е провеждал разследване върху сенчестия бизнес на Ватикана и дори е успял да докаже участието на тайните служби в терористичния акт⁶⁹⁹.

През 1993 г. Институтът за религиозни дела е въввлечен и в разследването за подкупите *Epimoni*⁷⁰⁰, но отговаря, представяйки фалшифицирани документи⁷⁰¹. Прелатите и върховните управници на Института, отговорни за аферата, не са подведени под отговорност поради имунитета им, гарантиран от същия този член 11 от Латеранския договор⁷⁰².

През 2010 г. идва ред на разследването *Anemone* за значими престъпления⁷⁰³ и пране на мръсни пари. Оттогава в резултат на повтарящите се скандали, в чийто център попада, Ватиканската банка е трябвало поне формално да се придържа към европейските правила срещу прането на пари, за да изчисти обществения си имидж⁷⁰⁴. В действителност продължава да се противопоставя на контрола на органите⁷⁰⁵, както се посочва в доклада *Moneyval* от 2012 г. – Ватиканът спазва само половината от предписаните⁷⁰⁶ правила срещу прането на пари. През март 2012 г. Прокуратурата на Рим прави ново международно съдебно възлагане, за да се запознае с движението на паричните потоци от IOR към Дж.П. Морган във Франкфурт⁷⁰⁷. Според разследването за нарушенията на законодателството относно борбата с прането на пари, извършвано от помощник-прокурора Нело Роси и зам.-прокурора Стефано Фава, заподозрени са президентът на Института за религиозни дела Еторе Готи Тедески и генералният директор на Института Паоло Чиприани⁷⁰⁸.

Глава VIII

ВЪЗМОЖНАТА РЕВОЛЮЦИЯ

„Размирницата“ Исландия

Исландия е очарователен остров в далечния север с пейзаж, оформен от вечния контраст между полярните ледове и огъня на вулканите, вдъхновил Жул Верн да напише известния роман *Пътуване до центъра на Земята*. С настъпването на финансовата криза нейният несломим народ е главно действащо лице в революция, за която средствата за масова информация запазват скандално мълчание, за да избегнат възможна *зараза* в останалата част на Европа.

Исландия, чиято площ е равна на 1/3 от повърхността на Италия, но наброява едва 320 000 жители, преди 2008 г. е била 5-ата страна в света по доход на глава от населението, най-ниска безработица и щедро разпределение на богатата. Пословична е нейната известност като страната на *икономическото чудо* с БВП, който е нараснал с повече от 7% между 2004 и 2005 г., с 4,4% през 2006 г. и с 4,7% през 2007 г.⁷⁰⁹

В тази ситуация, със сигурност положителна, Исландия се оказва в положение, в което ѝ се налага да се изправи срещу резултата от криза, започнала през 2001 г. с процеса на приватизация на основните кредитни институции. През 2003 г. всички исландски банки са придобити от частни банкери, отпуснали лесни кредити на домакинствата и бизнеса, самофинансирайки се със счетоводни заобикаляния. Те създават фиктивни фирми на места, известни като *данъчен рай*, и после използват завишените капитали като гаранция за получаване на

Марко Пицутти

други пари, които да се реинвестират. Парите се осигуряват от чуждестранни инвеститори чрез банкови сметки онлайн, които обещават висока възвращаемост (Icesave). Става въпрос за класическата пирамидална схема, предназначена за изкуствено и драстично нарастване до достигане на колапс в икономическата система. Банкерите са много добре запознати с опасната игра, която започват, но са убедени, че накрая цялата сметка ще се плати от исландската държава.

Лешоядите от *Тройката* вече са в пълна готовност да се намесят със заем в условията на мерките за строги икономии (*austerity*), но този път развитието на нещата не се случва според очакванията. Исландците се вдигат на бунт и *преобръщат трапезата* на Международния валутен фонд, като принуждават *Тройката* да склони да преговаря.

Народният бунт срещу плащането на дълга

В началото на 2008 г. вълната на високорисковите ипотекни (*subprime*) и на отровните деривати, пуснати в обращение от престъпно безотговорните банкери на *Уолстрийт*, взривява балона и на сметките онлайн с висока доходност. В този момент финансовата система на страната рухва като пясъчна кула и исландската крона загубва повече от половината от стойността си. През октомври 2008 г. 3-те основни частни банки в страната обявяват фалит (Landsbanki, Kaupthing, Glitnir), оставяйки дълг почти 10 пъти по-голям от БВП⁷¹⁰. Всичко се случва съвсем внезапно, тъй като в продължение на години най-видните международни финансови експерти са изготвяли *брилянтни* доклади по отношение на Исландия. Бившият икономически съветник на Роналд Рейгън Артър Лафер изказва следната сентенция през 2007 г.: *Исландия представлява пример за света.*⁷¹¹ Известният

VIII. Възможната революция

колумбийски монетарист Фредерик Мишкин е поискал сумата от 124 млн. долара от исландската Търговска камара за изготвянето на доклад с красноречивото заглавие *Стабилността в Исландия*, който излиза малко преди голямата криза⁷¹².

Така, когато исландците се оказват *изправени до стената*, тогавашният министър-председател Геур Хаарге (бивш шеф на Централната банка на Исландия) се намесва с молба за първи заем от 2,1 млрд. долара за национализирането (частично) на 3-те банки, *твърде големи, за да фалират*. Става въпрос само за *буферна мярка*, тъй като Хаарге е в процес на договаряне с МВФ на втори заем от около 8 млрд., които да върне на чуждестранните инвеститори (предимно английски и холандски)⁷¹³. На 19 ноември Международният валутен фонд одобрява отпускането на първата част от помощта от 2,1 млрд. долара от общо предвидените 10 млрд. долара⁷¹⁴.

Докато капанът на дълга затваря Исландия със стоманени клещи, медиите препускат в разпространението на обичайната *мантра*, според която жертвите, които трябва да се направят от населението, са абсолютно необходими за спасяването на страната от фалит.

Въпреки това, случва се всичко онова, от което най-много се е страхувал финансовият елит: исландците се разбунтуват и открито заявяват опозицията си за плащането на банковия дълг с публични средства. Без излишни притеснения от апокалиптичните предсказания на върхушката започват масови протести чрез социалните мрежи и в първите дни на 2009 г. десетки хиляди протестиращи излизат по улиците. Обсаждат Парламента⁷¹⁵ в продължение на седмици наред с тенджери и други метални, произвеждащи шум, предмети в знак на протест.

Исканията им са основно три: разпускане на правителството, откриване на съдебно производство за раз-

Марко Пиццутти

следване на дейността на министър-председателя и преразглеждане на Конституцията.

Последната представя твърде много правомощия на изпълнителната власт, а ощетява съдебната и законодателната. Тази ситуация позволява на правителството да разпродаде държавните банки на частни компании, освобождавайки ги дори от задължението да поддържат минимален резерв като гаранция за *задължителни резерви*⁷¹⁶.

На 26 януари 2009 г. Геур Хаарде подава оставка⁷¹⁷ и на 1 февруари е сформирано временно правителство, начело на страната до предсрочните избори. Новото временно правителство на Йохана Сигурдардотир отнема мандата на тримата управители на Централната частна исландска банка, обвинени, че не са положили усилия за избягване на кризата, и поверява поста на Мар Гудмундсон (икономически съветник в Министерството на финансите на Банката за международни разплащания в Базел) като единствен управител⁷¹⁸. На 25 април 2009 г. се провеждат нови избори, които се печелят от същия министър-председател от временното правителство с ляв съюз (социалдемократи и зелени).

Сигурдардотир, макар и формално да осъжда неолибералния модел, веднага приема решението, предложено от *Тройката*, ангажирайки се да върне на Великобритания и Холандия повече от 4 млрд. долара. За да преодолее силната народна опозиция относно новия *пакет за спасяване на банките*, тя обещава да обвърже размера на сумата за възстановяването с темпа на икономическия растеж на острова⁷¹⁹.

Населението е наясно, че каквато и благоприятна клауза да бъде поставена върху условията за връщането на заема, този дълг няма суверенен произход, който да оправдае саможертвата на цялата нация.

Нехайна към народната воля, Йохана Сигурдардотир иска от Международния валутен фонд друг заем и про-

VIII. Възможната революция

карва в парламента нов закон, с който нахлузва ярем на гражданите за плащането на дълга на банките. Въпреки това, когато международната преса вече счита за погнусащо споразумението с МВФ, президентът Олафур Рагнар Гримсон отказва да ратифицира закона⁷²⁰ и призовава свикването на референдум.

Изправен пред влошаването на ситуацията, финансовият елит увеличава натиска върху исландската държава и както холандското, така и британското правителство заплашват с тежки отнемания, стигайки дори до закана за изолация на Исландия⁷²¹. Премиерът Йохана Сигурдгардотир даже приканва хората да не гласуват⁷²¹, посочвайки, че, ако референдумът бъде приет, МВФ ще блокира първия транш от 2,1 млрд. долара, одобрени за национализацията на фалиралите банки⁷²². Лондон стига дотам, че обявява намерението си за приемане на класически мерки като за борба с тероризма – замразяване на банковите сметки на исландците в чужбина.

В тази връзка исландският държавен глава Гримсон казва в интервю: *Бяхме предупредени, че ако отхвърлим условията, ще се превърнем в Куба на Севера!*⁷²³

В референдума през март 2010 г., независимо от всички лъжи и заплахи от страна на международни и национални институции, поразително голям процент – 93%, от населението гласува против плащането на чуждия външен дълг⁷²⁴. Изпратеното послание на хората към законодателите е силно и ясно: *Искаме да платим само това, което е справедливо, но не и исканите 40 000 евро на семейство*⁷²⁵ *дългове съгласно чуждестранните договори на частните банки*⁷²⁶.

На следващата година министър-председателят Йохана Сигурдгардотир провежда втори референдум, който приключва на 9 април 2011 г. с още по-съкрушително поражение за правителството.

Така година след година, въпреки мрачните прогнози

Марко Пицутти

на международните финансови експерти, исландската икономика продължава да расте, достигайки ръст от +3% от БВП през 2012 г. и равнище на постоянен спад на безработица⁷²⁷.

Банкери и политици, дадени под съд

След фалита на трите основни банки в Исландия на-родът не само че отказва да плати дълговете им, а дори успява да изправи пред съда министър-председателя си заедно с всички банкери, отговорни за финансовата ка-тастрофа.

Исландският премиер Геир Хаарде е единственият бивш гържавен глава, разследван от съдебните власти за своята небрежност, безстопанственост и неадекват-ност по отношение на глобалната икономическа криза в управляваната от него страна. Три години след оставка му Хаарде се изправя пред исландския съд затова, че не е предприел необходимите мерки, за да гарантира *пълн анализ за финансовия риск на страната в лицето на фи-нансовата криза*⁷²⁸.

С останалите подсъдими банкери и политици неща-та се развиват не толкова благоприятно, независимо че на по-голяма част от тях им се разминава по-леко и ни-кой не получава тежка присъда, каквато заслужава. Два-ма бивши ръководители на банка Вуг (първите осъдени) излежават присъда от 4 години и половина затвор. Бив-шият директор на кабинета на министъра на финансите в момента на кризата Балдур Гудлаугсон е осъден на 2 години за изнасяне на класифицирана информация. Съв-сем наскоро идва и редът на Сигурдур Ейнарсон – бивш президент на банка Kaupthing, осъден да плати 500 млн. исландски корони (3,2 млн. евро) и конфискация на цяло-то му имущество. Други случаи все още чакат да бъдат разгледани⁷²⁹.

Народът пренаписва Конституцията

Като последица от финансовото бедствие, предизвикано от банкерите със съучастието на политиците, исландският народ твърдо протестира и успява да наложи искането си за пренаписване на Конституцията и на 6 юли 2010 г. парламентът одобрява закон 90/2010⁷³⁰, с който уточнява режима за съставяне на Учредително събрание. Според предвиденото в закона на 6 ноември 2010 г. исландците избират *Национален форум*, състоящ се от 950 членове⁷³¹ (произволно избрани граждани, които не принадлежат към нито една политическа фракция)⁷³², със задачата да инициира процедурата по формирането на Учредително събрание и другите необходими органи за подготовката на новата Конституция.

На 27 ноември 2010 г. исландците избират 25 делегати на Учредителното събрание измежду 523-ма кандидати⁷³³ със системата на пропорционалното гласуване чрез прехвърляне на един глас⁷³⁴.

Дейността на Учредителното събрание приключва за 4 месеца⁷³⁵, по време на които гражданите могат да взаимодействат активно с неговите членове и да изказват мнения по направените предложения (feedback). Текстовете на новата Конституция, преди окончателното им одобрение, са публикувани онлайн и подложени на гласуване в реално време, без намесата на която и да било политическа партия⁷³⁶.

Новата исландска Конституция и сега е достъпна в интернет пространството на английски език⁷³⁷ и наред с въведените новости в сравнение с предходната версия в нея се открояват проактивната народна законодателна власт⁷³⁸ и абсолютната забрана за приватизация на природните ресурси (минни находища, рибни запаси). В текста изрично е посочено, че последните трябва да останат завинаги изключителна собственост на нацията

Марко Пиууту

и тяхното използване е допустимо само в обществен интерес⁷³⁹.

На 25 януари 2011 г. Върховният съд на Исландия обявява за недействително назначаването на 25-мата представители на Учредителното събрание, позовавайки се на основанието за предполагаеми нередности в начина на избора им⁷⁴⁰. След това становище на Върховния съд исландските депутати вземат решение да ги номинират за членове на Конституционния съвет⁷⁴¹. На 29 юли 2011 г. текстът на новата Конституция е представен в парламента и окончателното ѝ одобрение е прието с народен референдум на 20 октомври 2012 г.⁷⁴²

Незавършената революция

Досега исландският народ е единственият, който е показал такава смелост да се разбунтува срещу диктата на финансовия елит и фактът, че все още притежава своя национална валута, която не се контролира директно от *Тройката*, със сигурност е спомогнало за успеха на бунта. Все пак, това е частична и временна победа, тъй като Централната исландска банка остава под контрола на частни банкери. Икономическият стълб продължава да бъде в ръцете на финансовата аристокрация, която пречи на държавата да издава директно своя собствена валута без дълг и лихви. Следователно революцията е останала незавършена и ако исландците не изискат час по-скоро паричен суверенитет, *силите* могат да продължат играта на *котка и мишка*.

Голямата и основна заслуга на исландците е, че по всякакъв начин, даже и със сила, са защитили принципа, според който народът не е отговорен за натрупаните дългове от финансовите спекуланти. По тази причина международните информационни институции почти напълно затъмняват случилото се в Ледената земя.

VIII. Възможната революция

Единствените новини, промъкнали се извън границите на острова, са умишлено изкривени от медиите, които представят исландците като непочтени, отказващи да *уважат собствения си външен дълг*.

Това, което Исландия направи, е все още недостатъчно и малката северна страна е обречена да вдигне бялото знаме заради наивитета да остави националната си валута под контрола на финансовия елит.

Провалът на представителната демокрация

Исландската революция представлява ярък пример за автентичното народно участие в политическия живот и показва огромните предимства на една нова система от правила, управлявана на социална основа, а не от върховете.

Настоящите демокрации имат класическа пирамидална структура, където управляващата класа изключва народа от процеса на вземане на решения и контролните функции върху правилното функциониране на публичната администрация. Повече от 70 години история показват пълния провал на реда, наричан *представителна демокрация*, която вместо да представлява интересите на народа винаги е закриляла лобитата и кастата на властта. Да се смята, че е възможно делегиране на опазването на нашите права на някого, върху когото нямаме никаква реална власт за контрол, е най-голямата утопия в съвременната история. И сега плащаме последствията.

Самото право на глас не представлява никаква гаранция за демокрация и дори и най-наивните граждани знаят много добре, че която и партия да изберат, нито една от тях няма да се грижи за разрешаването на техните проблеми. Обществото ще продължава да бъде експлоатирано, докато елитът по върховете ще продължава да трупа привилегии, богатства и власт. Някои прости

Марко Пиццутти

примери от действителността са достатъчни да напомнят колко подвеждащ и измамлив е механизмът, с който олигархичната система наподобява демокрацията:

- Предизборните обещания системно се пренебрегват и депутатите, след като са избрани, имат свободата да се преместват от една парламентарна група в друга (от ляво в дясно, център и обратно) според собственото им удобство. Това е истинска измама по отношение на избирателите, известна като *политическа трансформация*, и само в Италия от 2008 г. до 2012 г. са извършени 161 такива *промени*, след като парламентаристите са въведени в длъжност⁷⁴³;

- Корупцията в политиката е на дневен ред по време на последното правителство (2012 г.) и разследваните и/или осъдените за корупция, подкупи, измама и злоупотреба със служебното положение са 90 – впечатляващ брой, като се има предвид, че става въпрос само за потвърдените случаи. Някои деяния в парламента дори са уловени от журналистите, докато депутатите излизат от столовата с пълни торби с хранителни продукти, предназначени за частните домове на *почетните народни представители*⁷⁴⁴. Тези хора явно смятат, че имат право на тази легитимна *плячка*, която трябва да бъде разделена, и случаите, когато депутатите не страдат от скрупули, за да се възползват, са много редки изключения;

- Възлагането на обществените поръчки се управлява от истински *бизнес комитети* между политици и индустриалци. Скандалът за подкупите за реконструкцията на град Акуила след земетресението от 2009 г. е скорошен пример за това⁷⁴⁵;

- Липсата на морал у кастата на политиците като цяло е пред очите на всички и лидерите на различните фракции са принудени периодично да сменят име или символ на партия, за да могат отново да се появят на избори и да изглеждат, че предлагат нещо ново;

VIII. Възможната революция

- Едва 64,6% от парламентаристите са завършили висше образование⁷⁴⁶, а много от тях дори не са в състояние да отговорят коректно на елементарни въпроси от обща култура на журналистите⁷⁴⁷;

- Търговията с гласове дава възможност да бъдат избирани хора с ниско интелектуално и морално ниво.

Състоянието на корупция в италианския парламент е най-сериозното в цяла Европа и нивото на нетърпимост сред хората към политическия свят е нараснало до такава степен, че т. нар. *партия на отрицателен вот* има абсолютно мнозинство⁷⁴⁸.

Другите западни демокрации също споделят такъв исторически провал, дори и в по-малка степен. Всички индустриализирани страни, които продължават да провеждат гласуване с представителния метод, смятат тази система за единствено възможна. В крайна сметка болшинството от тези, които не гласуват в знак на протест, и тези, които гласуват като последна надежда, не са наясно с алтернативите.

Не се знае например, че съществува демокрация на участието (пряка демокрация) – най-древната система без политически правила, която позволява на народа да участва активно в управлението, като така значително да намали правомощията на парламента. Концепцията на пряката демокрация е толкова *немила и недрага* в действащото обществено управление, че медиите и политическите партии се опитват да я дискредитират по всякакъв възможен начин, като я обвиняват в популизъм. Фактът, че от години е приета в модерни страни като Швейцария, е достатъчен да опровергае всякакви демагогски намеци.

Единствената реална и голяма утопия е да вярваме, че могат да се коригират социалните дисбаланси, корупцията и прекомерната власт на олигополите,

Марко Пиццутти

като прогължаваме да използваме инструмента на делегирането.

Пряката демокрация: произход и развитие

Единственият тип устройство, което е в състояние да гарантира правителство на народа, е *пряката демокрация*, тъй като настоящата форма на представителност е измамен сурогат. Чрез нея властта се упражнява директно от народа, точно както се е случвало в Древна Гърция, където гражданите са се събирали на *agora* (главния площад), за да вземат решения по най-важните и неотложни въпроси.

ХОРАТА НЕ ПОЗНАВАТ ИСТИНСКАТА СИ СИЛА

В непряката демокрация правителствената власт се упражнява изключително само от т. нар. *народни представители*, които са добре организирани като привилегирована и обособена каста.

Единственият инструмент на пряката демокрация, прилаган в парламентарните републики, е народният референдум. Швейцария е една от малкото страни в света, която използва модерен режим, основан на демокрацията на участието, прилаган в древна Гърция в *polis* (град-държава), в Римската република и дори в някои общини в Италия между XII и XIV век.

Грешно е да се смята, че тази система на управле-

VIII. Възможната революция

ние е неподходяща за съвременното общество, тъй като днес разполагаме с технология, която може да се приложи по-практичен, бърз и функционален начин.

Студентите по право учат основите на древното римско право. Римското общество достига своя апогей в републиканския период (510 г. пр. Хр. – 27 г. пр. Хр.), когато все още се прилага пряката демокрация. Преди появата на Римската империя реалната власт е концентрирана в ръцете на гражданите, които могат да изразяват собствената си воля за избиране на правителства (изпълнителна власт) и за одобряване на законите на държавата (законодателна власт)⁷⁴⁹.

Правната структура на Римската република е комплексна, целяща да поддържа равновесие в отношенията с всички социални слоеве. Концентрацията на власт се избягва чрез разпределяне на позициите (например цензорите могат да отстраняват сенатори за недостойно поведение, а трибуните – да блокират действията на сенаторите) и сенаторите имат властта само да предлагат закони, а одобряването им подлежи на народно съгласие⁷⁵⁰. През вековете Рим успява да създаде общество, което да се гордее със своето гражданство. Ръководителите в публичната администрация (министри, префекти, съдии, прокурори) се назначават пряко от народа, който прекарва значителна част от времето си в политическа активност, в обсъждане на приемането на закони и важните решения на съдебната власт. С течение на времето обаче появата на представителната демокрация трансформира първоначалната *res publica* (обществени отношения) в *res privata* (частни отношения) и самочувствието на гражданите отстъпва.

В днешно време държавата с повече от всяка друга правна практика, основаваща се на демократичните принципи на пряката демокрация, без съмнение е Швейцария, намерила баланс между формата на пряко

Марко Пицутти

управление и представителната демокрация. Швейцарската конфедерация има 3 вида публични консултации на национално ниво:

- *Задължителен референдум*, необходим винаги, когато парламентът възнамерява да добави, редактира или премахне някоя разпоредба в Конституцията, тъй като всяка промяна трябва да бъде одобрена с решение на народа.

- *Референдум по желание или по избор (Факултативен референдум)* – може да се отнася за новите закони, както и за обикновените нормативни поправки, одобрени от парламента. За назначаването му са достатъчни 50 000 подписа на граждани.

- Правото на инициатива на гражданите им позволява да подложат на народен референдум одобрението на всеки един закон, подписан от поне 100 000 жители. Неизменната цел е да се даде народен вот за проблеми, които парламентът избягва да обсъжда.

Референдумът е особено неприятен инструмент за парламентарните представители, тъй като ограничава властта им и е фактор за възпиране на законите от олигополен тип. От въвеждането му на федерално ниво (1874 г.) до края на 2004 г. се провеждат 150 и в 78 от тях гражданите отхвърлят предложенията на парламента (51,65% от законодателните мерки). Обсъжданите теми са най-разнообразни: от споразуменията с ЕС до мисиите на швейцарските войници в чужбина; от реформите в армията до приватизацията на енергийния пазар⁷⁵¹.

Поради факта, че Швейцария е конфедерация, в непосредствена близост с националното законодателство съжителстват множество инструменти на пряката демокрация, които се различават в кантоните и общините. С изключение на кантона Во, всички останали

VIII. Възможната революция

предвиждат и *задължителен финансов референдум*, за да се представи всеки публичен разход от извънреден характер за народно одобрение. Разходите, които не превишават 6 млн. евро, са предмет на *факултативен финансов референдум*, който може да бъде свикан от всеки, събрал подписите на 1500 граждани.

Днес в Швейцария директната и представителната демокрация съжителстват едновременно, но решенията винаги подлежат на промяна от страна на хората. Целият процес отнема средно година и е разделен на 5 отделни фази:

1) Законопроектът може да бъде придвижен директно от народа посредством гражданска инициатива или от членове на парламента, от административните сектори, от кантоните или от правителството.

2) Комитет от около 20 членове има за задача да състави първоначалната чернова на проектозакона, предоставена на 26-те кантона, на политическите партии, на синдикатите и всички други страни, на които законът дава право да предложи изменения или да изрази становища. След консултативната фаза проектът се преформулира от федералната администрация, която взема предвид направените оценки от страните. Окончателният текст се изпраща от правителството обратно на камарите на парламента.

3) В парламентарната фаза проектозаконът се дискутира от камарите, които могат да правят допълнителни промени, докато не достигнат съгласие за окончателния вот.

4) Приетият от парламента закон може да бъде подложен на факултативен референдум, ако 50 000 избиратели или 8 кантона поискат това в рамките на 100 дни от публикуването му.

5) Ако няма представени молби за референдум в допустимия срок, законът влиза в сила. В противен случай,

Марко Пицуми

за да влезе в изпълнение, трябва първо да бъде одобрен от мнозинството от участниците в референдума.

През 2004 г. Джоузеф Дайс, председател на швейцарската Конфедерация, дава отговор на тези, които сочат, че *пряката демокрацията изисква зряла и отговорна гражданска позиция: Погледнато отвън, може да предизвика съмнения фактът, че в Швейцария хората по правило се консултират за решенията, понякога изключително сложни. Причината за това е, че в Швейцария смятаме пряката демокрация за процес на колективно познание. Като част от политическия процес и с възможността за участие в публичния дебат избирателите са по-осведомени и изпълняват отговорностите си с повече внимание*⁷⁵².

Тази концепция е ясно изразена и от носителя на Нобелова награда за икономика Амартия Кумар Сен: *Страните не трябва да бъдат готови, за да имат демокрация – те стават готови, благодарение на демокрацията*⁷⁵³.

Дори в САЩ, поне на местно ниво, съществуват важни институции на пряка демокрация като Градско събрание (Town Meeting), докато аналогични инструменти на народно участие от време съществуват в Лихтенщайн, в някои немски провинции и в много други страни по света⁷⁵⁴. Това явление нараства – било заради страните, които започват да ги използват, било що се отнася до сферата им на приложение. През 1989 г. жителите на Порто Алегре (Бразилия) си спечелват правото да управляват 10% от общинските приходи (участие в бюджета), а впоследствие процентът на администрираните приходи директно от населението нараства чак до 25%⁷⁵⁵. В Румъния, Венецуела⁷⁵⁶ и в Боливия⁷⁵⁷ вместо това е въведен *отменен референдум*, който позволява директно да се отменят и най-високите институционални постове преди изтичане на мандата им.

През последните години фактори, като междунарог-

VIII. Възможната революция

ната финансова спекулация, публичния дълг, политическата корупция и арогантността на олигополите довеждат до силна тенденция към пряка демокрация. Този резултат е очакван, защото проучванията, много време преди икономическата криза, са показали, че във всички страни от Западна Европа населението е благоприятно настроено към преразпределение на правомощията за вземане на решения отгоре надолу. Благодарение на опита хората са стигнали до логическото заключение, че единственият начин да се ограничи властта във върховете е използването на инструментите за народно участие като референдума.

Много други анкети, проведени във Великобритания⁷⁵⁸, Франция⁷⁵⁹, Германия⁷⁶⁰, Холандия⁷⁶¹ и САЩ⁷⁶² показват, че по-голяма част от населението желае да участва в най-важните политически и икономически въпроси в собствената им страна. Пряката демокрация не предлага абстрактна идеология, а конкретна възможност за промяна, която да може да замени остарялото общество на представителна утопия.

Този вид решение може да се приложи под различни форми – със или без компромиси, и след като веднъж хората са изпитали ползите, за тях ще бъде невъзможно да се върнат обратно. Новите информационни технологии позволяват удобство и непосредственост при процесите за съвместно вземане на решения – нещо, което само допреди няколко години беше немислимо. Използването на онлайн гласуване не гарантира максимална сигурност срещу изборна измама, но този проблем може да се избегне с инструмента на явното гласуване или с други технически мерки.

Дори медиите да продължават да се опитват да поставят етикет на пряката демокрация като на вълна на популизъм, досега не са успели да спрат разпространението ѝ. Народите все още не са достатъчно

Марко Пицуту

информирани, но семената на политическата революция се разпространяват с голяма бързина и управляващите не разполагат с никакви средства, за да я спрат. Финансовият елит много добре знае, че масите могат да бъдат контролирани само ако останат объркани и в неведение: когато разберат как да се освободят от потисниците, може вече да е твърде късно.

Обратната връзка с гражданите

Противно на принципите на икономиката и ефективността, от които следва да се ръководи държавната машина, лошото качество на предлаганите услуги и високите разходи са се превърнали в непоносимо бремене за общността. Догрещи няколко години т. нар. *постоянно място* в публичния сектор се е считало за гарантиран доход, дори и в случаите на липса на голяма ангажираност, неприсъственост, пренебрегване на служебните ангажменти или други видове злоупотреба. За да се достигне до уволнение, е трябвало да се преминат всякакви граници и дори и тогава развръзката със сигурност невинаги е дисциплинарно уволнение.

Никой не се е интересувал да сложи рег в публичния сектор, който за политиката означава покровителство и подкупи, докато в частния големите сделки са за сметка на данъкоплатците (подправени търгове и лесна конкуренция). За финансовата аристокрация високата цена на корупцията и неефективността на публичната администрация винаги са били движеща сила за държавния дълг. Рано или късно държавите, лишени от паричен суверенитет, ще трябва да *платят сметката* на големото международно лихварство и толкова чаканият момент от банкерите настъпва.

Медиите евфемистично определят държавите, изпаднали в несъстоятелност или в процедура на ликвидация

VIII. Възможната революция

ция, в състояние на *приватизация на публични блага и услуги*. Яростната атака на властимащите срещу това, което е останало от *res publica* (публичния сектор), няма да пожали нищо – дори и основните блага като водата са предопределени да преминат в частни ръце. Безмилостните закони на пазара не познават жалост и една фалирала държава (или под заплаха от фалит) не може да диктува никакви правила.

Ако днес изразът *обществена услуга* е синоним на разхищение и неефективност, не е казано, че трябва да бъде така и за в бъдеще. Приватизацията може да се избегне с превръщането на публичния сектор в ефективен, като се приложат принципите на пряката демокрация и на *ниските етажи*. Възнаграждението и карьерното развитие на държавните служители не би трябвало да се решават от политиците и бюрократите, а от гражданите, които се ползват от техните услуги. Държавните и обществените институции следва да определят заплащането на своите служители в рамките на една минимална работна заплата с допълнителни проценти в зависимост от ефективната доходност. Преценката *feedback* (обратна връзка) – позитивна или негативна, изразена директно от гражданите-потребители след използването на услугата, може да бъде използвана като параметър за определяне на общата заплата, карьерното израстване и дисциплинарите санкции за служителите. Грубият, некомпетентен, небрежен служител не може да очаква да получи същото заплащане и израстване в кариерата като свой колега, който е любезен, винаги на разположение или просто е по-добре професионално подготвен.

Освен това, със системата за оценка на обществения сектор, базирана на обратната връзка, драстично намалява и феноменът на препоръките *отгоре* и на сервилността към по-високопоставените като средство

Марко Пиццуту

за напредък. Пътят, който следват парите на данъкоплатците, трябва да бъде видим за всеки, така че да може да се осъществява публичен контрол. Условиата и офертите за търгове и обществени поръчки и фирмите, които ги печелят (и за какви суми), трябва винаги да бъдат на разположение на гражданите.

Може да изглежда банално, но прозрачността на обществените служители (на всякакво ниво) е много ефективно средство за правилното администриране на държавата. Понякога решенията на проблемите са много прости, но го осъзнаваме, едва след като сме опитали всички други начини.

Деглобализация и самоопределение на народите

Архитектите на глобализацията упражняват огромен натиск, за да се съобият с максимална концентрация на властта във вътрешността на наднационалните органи от териториална компетентност – все по-широко разпространена и предопределена, да се превърне в неограничена. Институцията на Европейския съюз представлява крайъгълен камък в този проект и през годините най-важните функции на администрацията на всяка отделна страна постепенно ще бъдат предоставени на органи, извън съответните национални граници. От това ще последва реалната възможност народите да загубят всякакво свое самоопределение и единственият начин това да се избегне е да се обърне този процес: ще е необходима *деглобализация*.

Богатството на световното културно наследство се състои в неговото разнообразие и традиции, в обичаите, законодателствата, религиите и социалните модели, които финансовият елит иска да размие, за да улесни глобализацията. По-големите държави, насърчавани от управляващите, не гарантират изразяването на различ-

VIII. Възможната революция

ните етнически и културни порядки, присъстващи в техните предели.

От друга страна, демокрацията на участието, вдъхновена от свободно правителство на граждани, позволява зачитането на волята на народа и неговите местни различия, оставяйки на унитарната държава само задачата да изпълнява функциите от национален интерес. Неслучайно най-голям успех има Швейцарската конфедерация. Предимствата на администрацията, стояща по-близо до гражданите, са безбройни, защото властта на централизираните органи е драстично ограничена и в същото време гарантира на всеки отделен индивид възможността да си взаимодейства с местната власт. Национална икономика, която не е прекомерно зависима отвън, е най-добрата гаранция за стабилност срещу елитарните спекулации, контролиращи международните пазари.

Най-мрачният период за италианската демокрация срещу законното (и добре информирано) движение на антиглобалистите е по време на срещата на Г8 в Генуа през 2001 г., когато организирани групи на специалните, познати като *Черния блок*, проникват в редиците на мирните протестиращи и извършват актове на вандализъм в града, за да провокират полицията да упражни сила. Така в късната вечер на 21 юли сградата на училище *Диаци*, приютила младежи от антиглобалисткото движение, е шурмувана. Нахлуват около 400 агенти под претекст арестуването на членовете на *Черния блок*, но започват груба саморазправа с намиращите се вътре протестанти. За да се оправдае това безумие, което самият Микеланжело Фурни (тогава зам.-началник на I-ви мобилен отряд на римската полиция) дефинира като *мексиканска касапница*, в сградата са внесени доказателства, между които две бутилки *коктейл Молотов* (по-късно се установява, че са подхвърлени от самата полиция)⁷⁶³.

Марко Пиццутти

Един от агентите твърди, че е намушкан с нож от младеж от антиглобалисткото движение, но версията му впоследствие е отречена от Катедрата по криминология⁷⁶⁴. Много от протестиращите са нападнати и пребити още докато са спели и въпреки травмите им, са бити, арестувани и отведени в затвора *Болцането*⁷⁶⁵.

Това не е изолиран случай, тъй като срещата на Г8 в Генуа е специално организирана от службите, за да хване в капан антиглобалисткото движение и да го дискредитира пред обществото като група насилници и бандити. Журналистът Франко Фракаси разказва за това как тормозът и малтретирането не са изолиран случай в училището *Диац*, а се проявяват навсякъде с агресия и безразборни атаки: *По време на събитията протестиращите се чувстваха неуверени. Много от тях поемаха удари, без да се съпротивляват и без да избягат*⁷⁶⁶.

Като формация Г8 е неоспоримо доказателство за конфронтацията между върхушката и спонтанно възникналото движение за глобално общество с човешки облик, много по-различно от насърчаваната от банкерите глобализация. Ако *силите* не бяха упражнили натиск върху управляващите да сподавят дисидентското движение, проектите им за абсолютна доминация щяха да бъдат изложени на риск.

Паричен суверенитет

Революция за създаване на народно правителство ще остане незавършена, ако не се стигне до обществен контрол на икономическата власт, връщайки паричния суверенитет на държавата.

А хората никога не бива да се подчиняват безропотно на законите на пазарната икономика, защото тя трябва да служи на нуждите им, а не обратно. Истинският индекс за развитие на една нация не е брутният

VIII. Възможната революция

вътрешен продукт, а процентът на щастие, постигнат от цялата социална структура.

Нито една централна банка – било то публична или частна, не трябва да притежава властта за емитирането на валута в режим на секретност и в пълна автономия извън волята на народа. Националната централна банка като институционален орган в служба на обществото трябва да издава валута в максимална прозрачност и под строг обществен контрол. Основната ѝ функция се състои в това да поддържа правилния баланс на количеството пари в обращение, контролирайки явления като инфлация и дефлация по отношение на икономическата и паричната политика, приети с парламентарни решения или директно от популярни събрания.

Народът е единствен законен собственик на парите, защото те нямат никаква присъща стойност и представляват средство за разплащане на стоки и услуги само по силата на държавните закони, които им придават правна стойност. Следователно държавата има право да разпорежи емитирането на валута, от която има нужда, без да прибегва до издаването на облигации (чиято приемственост зависи от пазара) и без да заплаща лихви, които да тежат на публичните сметки. За да се държи под контрол инфлацията, е достатъчно производството на валута да е обусловено от реално съществуващите ресурси, като работна сила и суровини. В една суверенна държава – от гледна точка на паричната политика, твърде високият публичен разход в сравнение с действителните приходи се *превежда* като парична инфлация (държавата печата все повече и повече пари, за да покрие дълговете си, и така валутата губи покупателната си способност), но не и като изпадане в несъстоятелност⁷⁶⁷.

Обаче реално се случва точно обратното – когато издаващият валутата орган е действително (а не само

Марко Пиццутти

формално) публичен или поне под прекия контрол на държавата. Централните банки решават в пълна автономия и независимост колко пари да пуснат на пазара, условията на разпределение и лихвения процент, а на държавата не ѝ остава нищо друго, освен да се адаптира. Валутата – дълг, създадена от нищо (без да е обезпечена с еквивалентна стойност) представлява неоправдан кредит на централната банка по отношение на държавата, която се превръща в дължник, заедно с всички свои граждани, между които се разпределя. Сегашната парична система задължава хората да плащат осчетоводен дълг с реални ресурси – собствен труд и собствени материални блага.

Упражняваният досега контрол от *силите* върху информационния свят пречи на хората да разберат функционирането на паричната измама, която дебне зад частните централни банки, маскирани като публични органи. В последните години, благодарение на блоговете за контраинформация, малцинство (но все по-значително) започва да си задава въпроси за причината, поради която държавите трябва да бъдат оставени на *милостта на пазара* и да плащат лихви върху парите, които биха могли да създават самостоятелно само с разходите за производство им.

Поради тази причина все повече укрепва мрежата на *професионалните провокатори*, които опровергават независимата информация с подвеждащи обяснения за функционирането на централните банки. Всеки, който се опита да изобличи паричната измама чрез алтернативни информационни канали под формата на книги или блог, е наричан *мечтател, неонацист, лъв екстремист, невежа, шарлатанин*. Отбранителната стратегия на провокаторите се състои в подкрепата на тезата, че централните банки, макар и автономни и независими, са публични органи във всякакъв смисъл и че ако държавата би имала възможността да емитира пряко собствени-

VIII. Възможната революция

те си пари, няма да има никаква спирачка за публичните разходи, както се е случило в африканската държава Зимбабве – засега единичен случай⁷⁶⁸.

Опасност от хиперинфлация наистина съществува, но само когато намиращата се в криза страна няма политика на контрол върху цените и централната ѝ банка не върши правилно работата си. Исторически е доказано, че най-лошата инфлация в историята е предизвикана от паричната система по време на Ваймарската република⁷⁶⁹, докато твърдият контрол на страната върху емитирането на валута е позволил на Германия да се съживи от икономическата криза⁷⁷⁰.

Аз вярвам, че банковите институции са по-опасни за свободата ни, отколкото постоянните армии. Ако американският народ позволи на частните банки да контролират емитирането на валута – първо с инфлацията, после с дефлацията, банките и институциите, които ще се разрастват около тях, ще лишат хората от собствеността им, докато децата им един ден се събудят без покрив над главата в континента, завладян от техните бащи. Правомощията върху емитирането трябва да бъдат отнети от банките и върнати на народа, на когото по право принадлежат.

—Томас Джеферсън, 3-ти президент на САЩ⁷⁷¹.

Как да се измъкнем от кризата: от Ваймар до решението на Ялмар Шахт

След разгрома от Първата световна война Германия е принудена да приеме плащането на такива военни репарации, че публичният дълг хвърква до небето. Централната банка започва да печата пари с бясна скорост и инфлацията достига рекордни нива. В този период хората се движат с пълни чанти с пари в брой, тъй като цените

Марко Пицуми

на стоките нарастват от ден на ден, ведно с масата на банкнотите, и ако на 3 септември 1923 г. един килограм ръжен хляб струва 274 000 марки, то на 24 септември същата година цената му достига 3 млн. марки!⁷⁷²

За тези, които познават само официалната история на нацисткия период, може да изглежда абсурдно, но съзателят на революционната парична политика на Хитлер е банкерът масон Ялмар Шахт⁷⁷³. Очевидните парадокси говорят за неясна задкулисна игра зад възхода на Хитлер. Германия излиза от кризата *Ваймар* и се отправя към максимален икономически просперитет, за да понесе световна война с оръжейната индустрия на *Уолстрийт*⁷⁷⁴. Икономическото чудо става възможно благодарение на Шахт – банкер на международните финанси, експерт по валутни измами, перфектно познаващ системата, чрез която да направи немското индустриално производство финансово независимо от външни заеми.

Интервенцията му е от изключителна важност, тъй като икономическите помощи (официално предназначени за гражданското възстановяване), осигурени от елита с *Плана Доус* (1924 г.) на банковия синдикат на Дж.П.Морган⁷⁷⁵ и следващия *План Йънг* (1929 г.) на Банката за международни разплащания⁷⁷⁶ преди началото на военните действия, не са били достатъчни да подкрепят могъщата германска военна машина. Освен че е участвал в изготвянето на плановете за помощ на Германия, Шахт е бил сътрудник на фамилията на Дж.П.Морган⁷⁷⁷ и лично се е познавал с американските президенти Теодор и Франклин Делано Рузвелт⁷⁷⁸.

Приносът му се оказва фундаментален за плановете на финансовата аристокрация, защото без икономически силна и ефективно въоръжена Германия не би имало Втората световна война, нито последвалото разделение на света на два блока. Студената война е замислена като незаменима част за ускоряване на процеса на глобализацията.

VIII. Възможната революция

Немската икономическа и парична реформа

Разработената парична реформа от Шахт е послужила за национализирането на Немската централна банка и поставянето ѝ под директния контрол на господстващата политическа система. От 1935 г. до последните дни на войната емитирането на немската валута вече не е обусловено от пазара и страната се превръща в една от най-силните нации в света. Така произведената нова валута е имала особеността да бъде напълно откъсната от стойността на златото, тъй като е базирана изцяло на реални ресурси, като труд и суровини. Наследената хиперинфлация от Ваймарската криза е ликвидирана с помощта на контрола на цените, докато безработицата е преминала от над 6 млн. на едва 34 000 през 1939г.⁷⁷⁹ За справянето с проблема безработица тогавашният държавен секретар по финансите Райнхард разрешава освобождаването от данъци върху реинвестираната печалба и постановява масивното финансиране на:

- Реконструкция/модернизация на сгради (къщи), фабрики, машини и техника за индустриално оборудване;
- Строителство на пътища, магистрали и железопътни линии;
- Подкрепа на тежката промишленост;
- Кредити за сключване на брак;
- Адекватно възнаграждение на разходите за живот.

Райнхард използва формулата *данъчен кредит за виртуално работно място за бъдещо производство*, според която работодателите-индустриалци подписват т. нар. *полици за създаване на заетост*, впоследствие дисконтирани от банките като реални пари в брой⁷⁸⁰.

През 1935 г. – само две години след началото на новата икономическа експанзивна политика (противоположна на тази за строги икономии (austerity), наложена от

Марко Пицуми

Тройката), безработните намаляват с повече от 3 млн., докато обемът на производство се увеличава с 30% и частните инвестиции нарастват от 440 млн. на 1 млрд. и 70 млн. марку⁷⁸¹. Безработицата бързо и систематично намалява, достигайки един милион души през 1936 г. и почти пълно изчезва през 1939 г.⁷⁸² Междувременно немската марка не губи стойността си, тъй като обемът на парите в обращение е под контрол чрез създаването на система за обмен на стоки и услуги посредством дългови ценни книжа (менителници), гарантирани от държавата. Дълговите ценни книжа, чието управление е било възложено на гружеството MEFO (*Metallforschungs gesellschaft*)⁷⁸³, са могли да бъдат *сконтирани* от доставчика през Райхсбанк не по-рано от 3 месеца и в рамките на 5 години. В момента на конвертирането на валута от пълната сума на менителницата Райхсбанк се ангажира да заплати на предприемача и лихва от 4%. Тези полици със срок от 3 месеца са били с опция за подновяване до 5 години максимум, но при спешна нужда от пари изпълнителят е имал възможността да ги продаде на банка за една трета от стойността им⁷⁸⁴. Банките винаги са приемали менителниците MEFO, защото тяхната конвертируемост е гарантирана от Райхсбанк и следователно са имали стойност на пари в брой.

За кратък период дълговите ценни книжа MEFO заместват наличната парична маса и активизират икономическите процеси, което, от своя страна, не води до инфлация.

По този начин безработицата изчезва и немската икономика бележи ръст. Успехът на икономическата реформа изтъква слабостите на традиционната монетарна система, основавана на златото и други стоки с конвенционална стойност, и същевременно демонстрира огромната роля на работната сила като двигател на икономиката и създател на блага. Емитирането на гер-

VIII. Възможната революция

мански марки, вместо да бъде обусловено от наличието на резерв в злато (каквато е практиката по това време в другите държави), започва да се регулира от потенциала на работната сила⁷⁸⁵. Централната немска банка е поставена в подчинение на политическата власт и в същото време става изключителен купувач (т.е. при *затворен пазар*) на публичните дългови ценни книжа.

Така държавата има възможността да продължи да се самофинансира, издавайки облигации, които по никакъв начин не зависят от т. нар. *свободен пазар*. Освен това, за да се избегнат спекулации и твърде рисковани финансови операции, обикновените търговски банки нямат право да отпускат заеми, които надвишават наличните парични резерви. Законът премахва банковата тайна и установява минимално съотношение 1 към 5 между ресурсите (капитали и резерви) и заетостта⁷⁸⁶.

Цялата финансова структура на страната е реорганизирана йерархично и е под пряк политически контрол. Временно възстановява пълния паричен суверенитет и омаловажава традиционната привилегирована позиция на международните банкери. Така икономиката става дисциплинирана и регулирана според нуждите на държавата и нейния народ. Частната собственост и личната печалба продължават да съществуват, но подчинени на интереса на обществото и на *свободния пазар*. Слагайки самата държава на кормилото, присъствието на *картелите*⁷⁸⁷ и на частните *тръстове*⁷⁸⁸ вече не вреди на обществото.

Създаването на публични картели отнема правото на капиталистите да налагат правила в инвестиционния сектор, дистрибуцията, производството и покупко-продажбите. Техните бизнес инициативи винаги е трябвало да са в съответствие с обществения интерес, установен от политическата власт. Благодарение на новите закони *картелите* стават инструменти на

Марко Пицуми

държавата за регулиране на селскостопанското и индустриалното производство в зависимост от реалната необходимост⁷⁸⁹. Държавата е можела да формира обединения от фирми, да задължава предприятията да участват или да напускат, да забрани създаването на нови, както и да наложи разширяването, намаляването или затварянето на вече съществуващи⁷⁹⁰. Тя е тази, която определя и контролира цените в контекста на договорените с картелите споразумения и динамиката на промените в посока нагоре или надолу. Общественият контрол върху предприятията се осъществява най-вече върху техните печалби, защото благодарение на тях се калкулират реалните разходи и се налага справедливо ценообразуване.

Разликата между себестойността и продажната цена на крайния продукт служи на държавата да определи *дяловете от печалба* на всяко от предприятията. Картелите са натоварени със задачата да извършат анализ на пазара и да определят общи критерии по отношение на счетоводното отчитане и рационализирането на производствените процеси, като накрая да постигнат най-добри икономически резултати. По този начин е осигурено тясно сътрудничество между държавата и предприятията, което прави възможно изчисляването на продажните цени, абсолютно необходимо за задържане на инфлационния натиск, произтичащ от плана за икономическото възстановяване. Един от най-големите успехи на тази икономическа революция е намирането на правилния баланс между ефективност, рентабилност и продажни цени, наложени на пазара, за всяка категория продукти.

Икономическата и паричната *терапия*, приложена от Шахт и неговите сътрудници, е позволила на Германия да се противопостави на коалицията от всички други големи световни сили, което е в разрез с принципите на доминиращите икономически теории.

VIII. Възможната революция

И така, докато неолибералите от *Тройката* в служба на финансовия елит предричат срива на държавата и премахването на всяка социална гаранция чрез *spending review* (съкращаване на публичните разходи), Германия през 30-те години на миналия век успява да се възстанови от тежките условия на Ваймар, като прилага обратната рецепта. Тя се измъква от *лапите* на кризата, стартирайки гигантска програма за благоустройство, финансирана с държавни книжа (запис на заповед) и прилагайки строг обществен контрол над пазарната икономика.

Светът днес, за щастие, не се намира в същите драматични икономически условия на ваймарска Германия и не се налага такъв тип авторитарна намеса от страна на държавата. Въпреки това, представлява образец, върху който е необходимо да се замислим, за да се разработи икономическа и парична система, алтернативна на тази, създадена от настоящата финансова криза. Историята ни учи, че докато паричният суверенитет и пазарите се управляват безнаказано от частните картели на финансовия елит, никой народ няма да има сили да се противопостави на проектите му за господство.

Икономиката трябва да работи за благосъстоянието на човека, а не да го прави роб. Затова икономическата власт трябва да бъде в йерархична подчиненост на политическата и икономическите теории, които ни учат обратното, са просто пропаганда на *силите*, които ги използват като средство за легитимиране на тяхното надмощие над останалата част от света. Това обяснява защо решението на Ялмар Шахт е имало перфектна функция отвъд всички либерални догми и причината, поради която, независимо от огромния си успех върху опустошителната Ваймарска криза, никога не се е появило в университетските учебници по икономика.

Марко Пиццутти

Абсурдно е да се каже, че нашата страна може да издава 30 млн. в облигации, а не 30 млн. във валута. И двете са обещание за плащане; но едното угоява лихваря, а другото помага на обществото.

—Томас Алва Едисон⁷⁹¹

Глава IX

ВЪТРЕШНАТА РЕВОЛЮЦИЯ

Истинската основа на всяка социална система

Независимо от факта, че аспектът на човешкото съществуване е много недооценен, мнението ни за смисъла на живота неизбежно определя хода на съдбата ни. Всички най-важни решения се основават на скалата на ценностната ни система, зависеща от смисъла, който придаваме на живота си. Това е въпрос от решаващо значение в сферата на човешкото познание, както и за най-интересните и трудни за разрешаване загадки.

Някои търсят отговори във философията, други – в религията, а не малко очакват да ги намерят в науката. Но когато технологията (телевизия, телефония, транспорт) трайно се е настанила във всяка сфера на социалния живот, физиката и биологията логично се превръщат в най-авторитетните стълбове за изследване на мистерията на сътворението. Позициите на съвременната наука се отразяват върху университетските преподаватели, върху медиите и накрая върху цялото общество. Всичко това е и основната причина, поради която не можем да си позволим повече да игнорираме или просто да пренебрегваме огромното значение на научната информация в определянето на политическото и социалното подреждане. Дори да нямаме познания, вярата, че сме деца на случайността (както постулира доминиращото училище на мисълта на официалната наука), води до разбиране за материалния свят, в което няма място за морални ценности. Това налага взаимоотношения, подчинени на материалната изгода, и обрича светът да

Марко Пиццутти

се разпадне в хаоса, предизвикан от ожесточения култ към личните егоистични интереси.

Когато водещите социални ценности се превръщат в пари и власт, едва ли можем да очакваме, че един полицай, магистрат, лекар, учен, журналист, политик или законодател изпълнява своя *морален дълг*. Само наивник може да вярва в това. Ето защо общество като нашето не е в състояние да даде добродетелен пример, който да послужи като отправна точка за младото поколение.

Живеем в свят, който толерира идеята, че *победителите* са по-хитрите *социални катерачи* (кариеристи) без скрупули, за да натрупат големи богатства и власт. Общество, в което *най-подходящият* да се изкачи на върха на социалната стълбица е най-лошият елемент от *моралната стълбица*, няма как да не се поддаде на генерирания от народа и от политическата каста корупционен хаос, формиран по негов образ и подобие. Без етика ставате лесно предвидими и контролируеми от финансовата аристокрация, която чрез парите си може да направи от всеки човек послушен слуга

Обществото ни би могло да бъде напълно различно, ако науката беше превъзмогнала теорията на Дарвин за случайността, доказвайки че еволюцията е продукт на *интелигентен проект*, където царството на материята е зависимо. При подобна хипотеза човекът би се върнал към търсенето на духовен смисъл на по-високо ниво от материалните му нужди и неговият избор и неговите действия биха били повлияни от съвестта му, вместо от изчисляване на възможностите. Ето защо, ако изведнъж открие, че е избрал робството вместо *Бога на парите* заради някаква научна измислица, сегашната социална система, основана изключително на логиката на удобството, буквално ще се разпадне на парчета. Ако не се обърне достатъчно внимание на очевидната връзка между научното *ноу-хау* и *modus vivendi* (начина

IX. Вътрешната революция

на живот), то не е разбран смисълът на това, че който притежава монопол над знанието, може да създаде един социален ред вместо друг, просто манипулирайки основополагащите ценностни системи.

„Scientia est potentia“ („Знанието е сила“)

Вярванията за произхода на човека и живота като цяло са наложени както от религиозните институции, така и от официалните академии на науката – организации, които независимо от факта, че са в опозиция една на друга, споделят една и съща йерархична пирамидална логика – вземане на решения от върха и основа, която му се подчинява. Резултатът е налагане на всички знания отгоре: в религиозната общност по очевиден авторитарен и догматичен начин, в действащите академични среди – по привидно прозрачен и демократичен начин.

Така, от една страна, имаме креационисти с техните религиозни догми, а от друга – неогарвинисти с догмата за случайността. Традиционното противопоставяне между официална наука и религията намира основание в сравнението между разума и духовността и само едно от тези две училища на мисълта би могло да бъде властелин на истината. Църковните йерархии твърдят, че са представители на Бога и си присвояват монопола върху духовността, докато академичните йерархии твърдят, че представляват разума, приписвайки си този върху научното познание.

Но дали е така? Наистина ли не съществува алтернативно тълкуване на религиозните догми и постулатите за биологичната революция на Дарвин? Теорията за еволюцията, така както е замислена от Дарвин през XIX век, може ли все още да се счита за наистина рационална? Какви доказателства съществуват в подкрепа на нейната научна валидност?

Марко Пиццуми

Откакто навлязохме в съвременната епоха, всяка теория, за да се нарича *рационална*, трябва да произтича (независимо от важността на източника, който я поддържа) от експериментално проверими предположения според Галилеевите методи. Що се отнася до религиозната вяра, имаме ясна идея, че става въпрос за доктрина, изцяло изградена върху недоказуеми догми. Дарвинизмът е също толкова ирационална идеология, но академичният свят упорито настоява за представянето ѝ като точна наука.

Обществото продължава да не осъзнава тази *аномалия* заради безусловното доверие, с което се ползва предпологаемата демократичност и коректност на научната информация. Ако изследваме начина, по който се формира доминиращото мнение във вътрешността на академичните кръгове и как се третират учените *дисиденти*, веднага ще забележим, че доколкото се разбира от различните изследователски органи, координирани помежду си на международно ниво, системата за вземане на решения в действителност е централизирана в стройна йерархия.

Едно откритие се счита за такова на официално ниво тогава, когато е припознато за валидно от престижни изследователски центрове като Масачузетския технологичен институт (MIT). *Решенията*, в състояние да направят разлика между истинско научно откритие и *измислица*, са обект на натиск от лобитата, контролиращи технологичното и научното развитие със съображения от личен интерес. Огромна научна измама на MIT – референтен институт за високи постижения, е разкрита от негов служител – учения Юджийн Малов – пресаташе на офиса по печата, след това намерен мъртъв в дома си⁷⁹² в резултат на побой от неизвестни нападатели.

Екзистенциалната основа на нашите вярвания е сил-

IX. Вътрешната революция

но повлияна от академичните йерархически решения на база на т. нар. *официална наука*. Кратък преглед на вида на поднесеня в училищата материал за произхода на живота е достатъчен да разкрие директната връзка с духовния упадък на социалния рег.

От Британското кралско дружество до зараждането на официалната наука

През 1859 г. естествоизпитателят Чарлз Дарвин (1809-1882) публикува известната теория за еволюцията в книгата *Произходът на видовете*. В нея описва природните процеси, от които е видна съществуващата тясна връзка между генетичните промени на живите същества и условията на околната среда, в която живеят. По ясен и подробен начин излага някои завладяващи процеси, които позволяват на видовете да поддържат хранителната верига в перфектен баланс. Вниманието му се задържа по-специално върху тези процеси на естествен подбор, обясними единствено в механични условия, цитирайки като пример поведението на хищниците *чистачи*, които се хранят с най-слабите представители на видовете (възрастни, болни, ранени, такива с деформации или просто такива, които са по-малко *приспособими*), като така оцеляват силните и здравите. Въз основа на напълно логични мнения от този тип, стига до опростения извод, че еволюцията на видовете и техният капацитет на адаптиране не се нуждаят от никакъв вид интелигентен водач. Според Дарвин изключителният феномен на перфектна симбиоза на живите същества с климатичните и физическите условия, а също така и невероятният процес на биологична еволюция, които водят от едноклетъчни форми на живот до развитието им в по-сложни такива, каквито познаваме, представляват резултат от *хвърляне на зарове* от майката приро-

Марко Пицутти

да. Единственият слаб аргумент на Дарвин в подкрепа на неговите заключения от механичен тип е описанието на неоспоримата връзка между генетичните мутации и околната среда.

Нищо не доказва, че биологичните решения на екологичните изисквания са лишени от логически избор, но въпреки това, теорията му намира незабавна и безусловна подкрепа от научната общност. Не е имало никакви възражения или значителни разминавания сред учените, защото концепцията на академичните кръгове от самото начало е да гарантират еднаквостта на становищата. Видът на координация от международен мащаб и йерархичната организация, които характеризират подгребата на основните *училища на мисълта*, акредитирани от институциите, е такъв, че да предотврати появата на каквато и да е нежелана теория или откритие.

Формирането на първия *научен картел*, дал началото на *официалната наука*, датира от XVII век с основаването на Британското кралско дружество (Royal Society of London) – *научния храм* на английското масонство⁷⁹³.

Монополът върху знанието преминава през църковните съдилища до академичните сдружения, които го използват, за да наложат ново общество, изцяло основано на материализма. От този момент нататък всички учени, като Никола Тесла или Вилхем Райх, които се осмеляват да извадят на бял свят *неудобни* открития, са осъдени на забрава⁷⁹⁴. За разлика от това, теорията на Дарвин е посрещната с голям успех, тъй като гарантира прогресивното отстраняване на всички социални ценности, които до този момент не са позволявали подчиняването на човека на законите на пазара. Недобросъвестността на масонството в разпространението и подкрепата на идеологии, в които самият Орден не вярва, е видна от историческото му поведение, което може да се определи като двусмислено и видимо противоре-

IX. Вътрешната революция

чиво. Въпреки езотеричната матрица, вдъхновена от духовното съвършенство на човека, масонството подкрепя твърдението за емпиричните идеали на Просвещението⁷⁹⁵, докато приближени на Братството учени от Британското кралско дружество като Исак Нютон⁷⁹⁶ през деня са пророци на материализма, а през нощта – окулисти, посветени на древната алхимия⁷⁹⁷.

Неодарвинизмът и факторът време

Историческият период, в който Дарвин развива теорията за еволюцията от механичен тип, представлява по-скоро утвърждаване на принципите от научна гледна точка, защото тогава все още не е позната степенята на сложност и съвършеност, постигната от биологичните трансформации по време на еволюционния процес⁷⁹⁸. В днешно време да се отстоява твърдението, че точните и необходими химически комбинации за еволюцията може да са настъпили *случайно* или отгатвайки правилните измежду милиарди променливи такива, показва деликатния идеологически характер на теорията.

Неодарвинистите настояват, че това е най-очевидното нещо в света – формирането на първите форми на едноклетъчен живот, както и последващото им развитие в животински същества и по-сложни растителни видове, е извършено по абсолютно автоматичен начин. Как? Просто с течение на милиарди години, които животните същества са имали на разположение, за да се развиват, изправяйки се срещу външните заплахи? Но ако нещата са се развили по този начин, то е трябвало да открием огромно количество от деформирани изкопани, пръснати по целия свят (по едно за всяка неподходяща мутация) като материално доказателство за неуспешни случайни опити⁷⁹⁹. Къде са изчезнали следите от неправилните биологични мутации, които доказват

Марко Пицутти

биологично развитие, лишено от интелигентен водач? Как всеки един вид е отгатнал *генетичните мерки за противодействие*, правилни за оцеляването при първия опит? Как така пред очите ни са перфектните резултати от еволюционните процеси, без да има никакво доказателство за грешните генетични комбинации, които статистически би трябвало да ги предхождат? Къде са планините от деформирани изкопаеми и вкаменелости? Ясно е, че ако никога не са намерени такива, причината се крие във факта, че в природата деформацията представлява изключение, а не правило. Но ако не е имало грешки от страна на природата, как е възможно все още да се отрича интелигентността на проекта?

Изчисляване на вероятностите

Италианският физик Антонино Дзукки открито заявява, че според Галилеевия експериментален метод еволюционната доктрина няма никаква научна основа⁸⁰⁰. Професор Жорж Сале доказва чрез математически способ, че дори и да искаме да припишем на ДНК напълно *слепи* и случайни *механизми на развитие* в случайното образуване и на най-простия орган, то за този процес ще бъде необходим много дълъг период от време, който, изразен в години, е от порядъка на числото десет, последвано от стотици или хиляди нули. Някои негови по-важни изчисления по-късно доказват, че *сляпата* случайност при мутацията съвсем не предполага какъвто и да било полезен резултат. Защото и *фантазиите за случайността*, заявява Сале, *имат своите граници*⁸⁰¹.

В теорията на вероятностите тези граници се наричат *прагове на невъзможното* и са онези стойности, под които съществува *сигурност*, че случайно събитие с определена природа никога не се е осъществявало и никога няма да се осъществи. За коректен биологичен от-

IX. Вътрешната революция

говор на екологичните проблеми са нужни изключително сложни и деликатни математически процеси и верига от химически събития, чиято поява на случаен принцип по точно определен ред е категорично изключено от изчисляването на вероятностите.

Сложността на биологичното царство е окончателно установена от съвременната генетика (наречена *геномика*), тъй като наличната литература не позволява на учените да разгадаят сложния пъзел за функционирането на живота. Най-усъвършенстваните софтуери е света работят ген и ноц, за да направят компютърни изчисления, обработка и симулации на генетичните данни⁸⁰² и въпреки това, още сме твърде далеч от тайните на човешката биология или на което и да е живо същество. Всеки ген представлява код (набор от инструкции, на които се подчиняват клетките), за чието правилно жизнено функциониране трябва да взаимодейства със специфични протеини в съответствие с точен режим, избран от майката природа измежду милиарди възможни варианти. Изучаването на взаимодействието между гени и протеини е толкова комплицирано, че се заражда отделен клон на науката за молекулярна биология, наречен *протеомика*⁸⁰³. За да разберем степента на сложност на цялостните биологични процеси, протичащи по време на динамичната еволюция на видовете, е необходимо да се подчертае фактът, че човекът (най-интелигентното същество на планетата), за да може да предвиди последствията от изкуствено предизвикана генетична модификация, трябва да прибегне до многобройни експерименти, години труд на най-добрите учени на света и използването на най-напредналите технологии.

Животът, дори и в продължение на милиарди години, се е развил напълно *самостоятелно*, преминавайки през еволюционни етапи, които са го превели от най-простата до най-сложната форма, без да оставят следи от

Марко Пицутти

грешки. А това означава, че всеки път (т.е. систематично) природата е *уцелвала* еднинствената правилна комбинация сред огромния брой на неподходящи комбинации, надхвърлящи числа с 950 нули!⁸⁰⁴ И ако, от една страна, е възможно елементарни биологични същества да са произлезли от т. нар. *първичен бульон* – *пробиотик*, по някакво щастливо стечение на обстоятелствата, от друга – математически е невъзможно същите в началото да са открили начина, по който да се размножават, а после да се развият по абсолютно механично-случаен принцип. Може да се твърди научно, че природата е имала *късмет* в някой отделен случай, но не и в милиарди и милиарди пъти последователно. Майката природа е доказала, че е в състояние сама да открива най-невероятните и най-изумителните генетични решения, които факторите на околната среда са ѝ наложили.

Дори изчезването на много животински видове не е потвърждение на теорията на Дарвин, тъй като доказва, че естествените процеси на еволюция и адаптация следват собствен ритъм и понякога не успяват да бъдат в крак с внезапните промени в природата. Видовете, които се намират в по-благоприятни условия по отношение на резките климатични и териториални промени, са привилегировани спрямо другите и имат по-големи шансове за оцеляване. Следователно можем да предположим, че по всяка вероятност и образуването на първата форма на живот не е била случайна и че животът, ако изчезне напълно, отново ще се появи, щом се създадат условия за това, като започне от най-простата и еволюира до най-сложната си форма.

Според неodarвинистите всички живи същества от животинския и растителния свят, които могат да съществуват, представляват крайния резултат от механичното приспособяване към промените в околната среда. Дарвин иска да ни убеди, че от куп изоставени

IX. Вътрешната революция

строителни материали може да се самопострои къща (която между впрочем е в пъти по-лесна за изграждане от най-простата форма на живот). И то в резултат единствено на това, че вали (затова се е образувал покривът), духало е вятър (и ето че са се изградили стените) и е било студено (създава се е отоплителна система).

Изчисляването на вероятностите, напълно пренебрегнато от Дарвин, потвърждава факта, че ако хвърлим във въздуха монета, има една от две възможности – да падне като *ези* или *тура*. Твърде малко вероятно е монетата да падне на желаната от нас страна в продължение на милиарди и милиарди пъти последователно. Ако обаче хвърлим зар, вероятността да се падне случайно числото, което сме избрали, е шест пъти по-малка. Да познаем милиарди и милиарди пъти последователно желаното число е още по-невъзможно. Участвайки в лотария със 7 числа, вероятността да *уцелим* печелившата комбинация е 1 към 10 (на 7-а степен)⁸⁰⁵. Да спечелим милиарди пъти, един след друг, от лотарията, както всички знаем, е абсолютно невъзможно.

Като прилагаме математическите и статистическите изчисления в биологията, ще открием как вероятността една *проста* белтъчна молекула (съставена от 500 аминокиселини) да се образува случайно е равна на 1 на число, образувано от 950 нули⁸⁰⁶. Става въпрос за теоретична възможност само на хартия, тъй като на практика има нулева възможност за осъществяване. В математиката вероятност, по-малка от 1 към 10^{50} , статистически се счита за равна на 0 възможности за реализация. А вероятност 1 към 10^{950} е много над границите на това определение и се отнася само за случайното формиране на една протеинова молекула. Следователно не е трудно да си представим доколко е безпочвена и догматична материалистическата идея за механичната еволюция.

Марко Пиуцци

ДНК не може да изпълнява своята функция, включително и образуването на друго ДНК, без помощта на белтъчни катализатори или ензими. Накратко, протеините не могат да се образуват без ДНК, нито пък тя може да се формира без протеини⁸⁰⁷. Фактът, че човекът все още не е разбрал какво точно е всъщност и как действа невидимият интелект, който управлява еволюционния път на видовете в израстването им в пространството и времето, не може да упълномощи никой учен, който би се определил като такъв, да отрече очевидността на отражението им в тези процеси. Нещо повече – дори ученият еволюционист Уилям Торп публично признава, че *най-елементарният вид клетки са „механизъм“, невероятно по-сложен от която и да е досега изобретена от човека машина*⁸⁰⁸.

Физикът Харолд Моровиц от Йейлския университет поставя на изпитание изчисленията на вероятностите и установява, че за да се получи жива бактерия със случайни промени на математическо ниво, е необходима цифра от 1, последвана от 100 000 000 000 нули. *Това е толкова голямо число – коментира професорът по химия Робърт Шапиро, – че за да го напишеш в конвенционална форма, са нужни стотици хиляди книги с празни страници.* Шапиро по-късно заявява, че да се преструваме, че не забелязваме сложността на химическите процеси, участващи в биологичната еволюция, означава да излезем от сферата на науката и да влезем в тази на митологията⁸⁰⁹. Еволюционистът Лесли Оргел изказва твърдението: *Съществуващите клетъчни мембрани са оборудвани с канали и помпи, които регулират влизането и излизането на хранителни вещества, отпадъчни продукти, метални йони и т.н. Това специализирано оборудване изисква много специфични протеини с молекули, които няма как да са съществували в началото на еволюцията на живота*⁸¹⁰.

Още по-трудни за синтезиране са нуклеотидите –

IX. Вътрешната революция

структурните единици на ДНК, които съдържат генетичния код. Пет хистона⁸¹¹ са свързани с ДНК (смята се, че хистоните имат връзка с контрола на дейността на гените). Възможностите за случаен синтез, дори и на най-елементарните хистони, са 1 към 20^{100} : друго огромно число, което надвишава общата стойност на наличните атоми във всички звезди и видими галактики от най-мощните астрономически телескопи.

Теорията за еволюцията среща големи трудности по отношение на произхода на генетичния код, от съществено значение за възпроизвеждането на клетките. Старата загадка за кокошката и яйцето се повтаря и при протеините и ДНК.

Както посочва писателят Франсис Хитчинг: *Образуването на протеините зависи от ДНК. Но ДНК не може да се образува без вече съществуващи протеини*⁸¹². И това е истинската причина, поради която учените никога не са успели да пресъздадат живота по лабораторен път, прибягвайки до пробиотичната химия. Това е и една от основните причини, поради която не е така лесно да се осъществи генетично манипулиране с лечебни цели, без да бъдат предизвикани нежелани странични ефекти.

Изхождайки от тези обективни заключения, повече от 600 учени бунтовници от целия свят подписват документ, който изразява публичното им несъгласие с теорията на Дарвин: *Няма нито едно доказателство в подкрепа на факта, че еволюцията на животинския и растителния свят е резултат на продължителна и случайна мутация. Трябва да имаме по-сериозни потвърждения за теорията на Дарвин, дори сме длъжни да осъдим неверността ѝ*⁸¹³. Раул Легисамон – патолог и професор по медицина в университета в Гуадалахара (Мексико), казва: *Подписих Документа за научно несъгласие с дарвинизма, защото съм абсолютно убеден в липсата на истинско научно доказателство в полза на дарвиновата догма*⁸¹⁴.

Марко Пиццутти

Опозицията на дарвинизма включва изтъкнати учени, представители на най-важните академични институти по света: университета в Кеймбридж, Британския музей, държавните университети в Москва, Чехия, Хонг Конг, Финландия, Свободния университет в Гуадалахара – Мексико, *Стеленбош* в ЮАР, Хумантирания институт по палеонтология във Франция, Института за научни изследвания и технологии в Япония, университета *Бен Гурион* в Израел, Масачузетския технологичен институт, Смитсъновия институт и университета в Принстън.

Въпреки необятността на феномена, отнасящ се до научното несъгласие към неогарвинизма, медиите и институциите продължават да цензурират всяко доказателство, противоречащо на доминиращата теория. В академичните кръгове не се толерират алтернативи и учените, които не приемат това налагане, могат да протестират (на свой риск за съответните им научни кариери) изключително само под формата на частни сдружения, неакредитирани от институциите. Трайният успех на неогарвинизма не се дължи на емпирични доказателства, които очевидно да го подкрепят, а на безспорната роля на идеологическата матрица на съвременното общество.

Предполагаемите рационални основи на неогарвинизма се оказват неверни и контролът върху знанията не може да бъде упражняван завинаги *ex autoritate* (по силата на авторитета).

Някои съвременни открития на биологията и квантовата физика провокират смяната на религиозната концепция за духовността като антитеза на рационализма и пълноправното ѝ навлизане в научната сфера. Църковната, както и академичната йерархия ще се окажат лице в лице с една нова наука без догми, способна да обедини най-накрая законите на материята и тези на *духа*.

Разкритията от изучаването на клетката

Допреди около 20 години се вярваше, че гените определят всеки фактор на индивидуалния живот (здраве, външен вид и характер), защото съдържат информация, потенциално определяща бъдещето на всеки от нас (болести и предразположения към тях, дълголетие и т.н.).

Най-новите открития рушат това вкоренено убеждение, бележейки залеза на т. нар. *генетичен детерминизъм* и разширявайки границите на биологията, която навлиза в квантовата физика. Новият клон на биологията, известен като *епигенетика*, хвърля светлина върху истинските механизми за регулиране на генната експресия. Кратко резюме на комплекса от елементи, които формират клетката, ще ни помогне да разберем как функционира кодът на живота.

Еукариотните клетки (снабдени с ядро) имат почти огледална структура с тази на организма, на който принадлежат. Всяка една от тях притежава истински органи в миниатюра, наричани *органели*, които се намират във вътрешността на гелообразната цитоплазма, и са функционални еквиваленти на човешките органи и системи: нервна, храносмилателна, дихателна, отделителна, ендокринна, скелетно-мускулна, репродуктивна, кръвообращение, кожа. Във вътрешността е налице и примитивна имунна система, състояща се от протеин, наречен *убиквитин*, който изпълнява аналогична функция на антителата⁸¹⁵. Клетката има собствен *интелект*, който ѝ позволява да оцелява, като избира най-подходящата среда, и притежава памет, предаваща се на дъщерните клетки⁸¹⁶.

В миналото генетиката е идентифицирала *мозъка* на клетката със свое ядро или с частта, където има ДНК, докато по-скорошните експерименти показват, че дори и махайки го, клетката продължава да живее

Марко Пиццутти

нормално още 2 или 3 месеца⁸¹⁷. Следователно е очевидно, че не ядрото регулира жизнените функции – в противен случай ще се провокира незабавната смърт на клетката. Истинският *мозък* се оказва мембрана, която взаимодейства с външната информация, позволявайки на организма бързо да се адаптира във вечно променящата се среда. Благодарение на епигенетиката знаем, че всеки организъм е свързан със своя хабитат с незабележима и дълбока симбиоза, осигурена от постоянния обмен на информация⁸¹⁸.

Най-интересното откритие и досега касае *информациите-пътеводител*, които, изглежда, идват директно от микрокосмоса, населен с всички видове частици и енергия на вакуума. В биологията също се прилагат принципите на модерната квантова физика по отношение на факта, че всеки елемент, който физиката възприема като отделен и обособен, в действителност винаги е взаимосвързан на субатомно ниво с другите елементи.

Изследвайки безкрайно малкото в търсенето на едничната първична *тухла*, от която е съставен светът, учените откриват само *пакети от енергия* (кванти), които взаимодействат със съзнанието на наблюдателя, и се държат като част от едно-единствено цяло. Някои експерименти дори показват, че частиците могат да комуникират помежду си на всякакво разстояние, без да използват известни ни физически методи⁸¹⁹. Сливането на тези нови познания от физиката и епигенетиката полага основата на духовното възраждане на човека, разбирано като научно откритие на интелигентна космическа матрица.

Биологичните антени

Когато се извади ядрото, клетката остава активна и участва в процесите на поглъщане и обмяна на вещества-

IX. Вътрешната революция

та, продължава да координира операциите на физиологичната си система (дишане, храносмилане, отделяне и т.н.) и запазва способността за комуникация с другите клетки, реагирайки на стимулите на околната среда⁸²⁰.

Макар и да не засяга жизнените функции, енуклеацията не е лишена от странични ефекти: без гените клетката не е в състояние да се дели, за да се възпроизвежда, нито пък да възпроизведе своите протеинови компоненти по време на обичайния процес на разрушаване на цитоплазмата. С груги гуги, губи естествена си способност за самовъзстановяване и търпи щети, които прогресивно определят нейната смърт.

Енуклеацията е позната от дълго време, тъй като ембриолозите я използват за доказателство, че единичната енуклеирана яйцеклетка продължава да се развива до определен етап (бластула). Епигенетиката изяснява най-важното значение на тези експерименти – че ДНК на ядрото изпълнява само регенеративни и репродуктивни функции. Регулиращите информации се управляват от тънка полупропусклива мембрана с три слоя, която обвива цитоплазмата. Тъй като дебелината ѝ е само 7 милионни части от милиметъра, е открита едва след 50-те години на миналия век с помощта на електронния микроскоп. Състои се от IMP (интегрални мембранни протеини)⁸²¹ с различни наименования, но като цяло се делят на *рецептори* и *ефектори*.

Рецепторите съставляват сетивните органи на клетката (отговарящи на нашите очи, уши, нос, вкусови рецептори)⁸²² и функционират като истински антени, настроени на канали със специфични честота (вътрешноклетъчни и извънклетъчни). Когато протешн-рецептор се свърже със сигнал от околната среда, той моментално променя разпределението и формата на собствената си енергия, активирайки различни функции на клетката. Тези *антени-приемници* вибрират в един диапазон

Марко Пиццуту

и са в състояние да декодират също и информационните енергийни полета, присъстващи в околната среда, включително светлината и звука⁸²³.

Разкриването на сложните функции, изпълнявани от клетъчната мембрана, днес позволява да се преоценят спорните експерименти върху биологичната реакция на растенията към музиката и дори някои тайни, които се отнасят до произхода и еволюцията на живота въобще. Многобройни академични изследвания потвърждават ефективната връзка между увеличаването на нивото на растежа на растенията при подлагането им на звукови вълни от определен тип⁸²⁴. По време на съвместна програма на университетите във Флоренция и Пиза (2008-2010 г.)⁸²⁵ италианският изследовател Стефано Манкузо от Международната лаборатория по растителна невробиология във Факултета по земеделие във Флоренция съобщава за същите. Той документира биологичните реакции на растенията, подложени на звукови вълни, и неочакваното им интелигентно поведение⁸²⁶ – явление, което се проявява независимо от присъствието на това, което е общоприето като мозък, и естествено се намира във всяко живо същество. От изследването на клетките и експериментите върху растенията се потвърждава, че биологичното поведение реагира на съдържащата се информация в химичните вещества, но се управлява пряко от сигналите, присъстващи в околната среда.

Ефекторите превръщат в действие отговора на получената информация от рецепторните протеини. Тези протеини могат да бъдат сравнени със сетивните нерви на човешкото тяло. Взети заедно, ефекторните и рецепторните протеини действат като *командно табло*, което декодира получените сигнали и ги конвертира в поведение на клетките. По време на фазите на *трансдукция на информацията* промяната на електричния заряд на протеините играе решаваща роля, тъй като прочита-

IX. Вътрешната революция

нето на генетичните кодове се извършва изключително само от мембранните протеини⁸²⁷.

Революцията на Коперник, въведена в епигенетиката, не отрича важността на гените и на ДНК, а просто прави преоценка на функциите на мозъка в базата данни. Подобно йерархично пренареждане изглежда повече от логично, тъй като една напълно програмирана биология не би се адаптирала по ефективен начин в постоянно променяща се среда. Природата е дарила клетките с голяма интерактивна база данни (гените) в непрекъснато обновяване, която могат да използват, за да изпълняват своите функции, приемайки обаче информацията от околната среда по интелигентен начин – как и кои гени да се активират според необходимостта (мембраната е само приемник). Унищожавайки мембраната или значима част от нейните протеини, клетката остава лишена от посока, влиза в състояние на *кома* и умира⁸²⁸.

ДНК – само база данни?

Първоначално генетиците смятали, че на всеки протеин от човешкото тяло съответства определен ген съгласно принципа *един ген/един протеин*⁸²⁹, т.е. предвиждали наличието на 140 000 гени. Международната научноизследователска програма *Human Genome Project* (*Проект за човешкия геном*) обаче показва, че човешката ДНК съдържа по-малко от 25 000 гени⁸³⁰, или едва 5000 повече от един най-обикновен червей *Caenorhabditis elegans*, съставен от едва 1200 клетки. Опитната лабораторна мишка има същия брой гени като на човека⁸³¹, докато растението има само няколко хиляди по-малко⁸³². При всички бозайници – от прилепа до слона, гените не надвишават 20 000 – 25 000⁸³³.

Тогава откъде идва огромната хетерогенност на видовете?

Марко Пицуми

Епигенетиката разрешава загадката: един-единствен ген може да създаде хиляди различни протеини⁸³⁴, благодарение на различното разчитане на информацията, произтичаща от околната среда. Генетичният материал може да има съвсем различно поведение според информацията, която получава мембраната. Сигналите от околната среда (между които химичния състав на храната, стреса и емоциите) влияят върху разчитането на гените, без да променят ДНК. Това означава, че биологичното поведение не е предопределено от момента на раждането, както твърдят генетиците, а от съвкупността от информации, която контролира мембраната. Активирането на някои гени в сравнение с други от същата генетична база данни зависи от съвкупността на информациите, приемани от клетъчната мембрана. Епигенетиката разкрива как традиционната концепция за *интелигентност* на природата, вдъхновяла религии и философии, не е импровизирана, защото животът следва точни инструкции, някои от които идват от невидими за нас източници и чиято възхитителна сложност надхвърля ограничения интелектуален човешки капацитет.

Клетъчните мембрани на всяко същество – от най-простото до най-сложното, получават *заповеди* от информацията, присъстваща в околната среда, и така демонстрират съществуването на интелигентна *програма*. Източникът на по-голямата част на тази информация все още остава загадка, но веднъж разкрита функцията на мембраната-приемник, можем основателно да заключим, че невидимият предавател, определящ реда, е хармонията, която характеризира природата. Следователно биологичният свят може да се счита за *огледална реалност* на невидимото царство, от което идват всички инструкции в хода на еволюцията. Факт, който напълно обяснява естествените генетични мутации на

IX. Вътрешната революция

видовете според много по-сложни процеси от тези, описани от Дарвин през XIX век.

**„Nosce te ipsum“ („Познай себе си“)
и интерактивния свят**

Откакто щателните лабораторни експерименти са показали взаимодействието между психиката и поведението на субатомните частици⁸³⁵, ерата на материализма приключва. Малцина знаят, че квантовата механика подкрепя принципа, според който зрителят допринася значително за изграждането на наблюдаваната реалност⁸³⁶.

Приведено в ежедневието, това означава, че противно на понятията на класическата физика, човекът, както всяка друга форма на живот, не е пасивен наблюдател на реалността, която го заобикаля, а активен участник в процеса на своето творение. Това явление обаче се случва само в микрокосмоса на субатомните частици и следователно, освен в изключителни случаи, които не са признати от официалната наука⁸³⁷, не предизвиква незабавни и видими ефекти в нашия *макрокосмос*.

Съществуването му продължава да бъде пренебрегвано от по-голямата част от хората, които продължават да живеят по мракобесническите закони на материализма, докато академичните учени омаловажават откритието като нещо, което касае само безкрайно малкото.

Поради липсата на достатъчна информация за най-важните открития (и най-непопуляризираните) на физиката светилата на съвременната официална наука могат да подкрепят *ex cathedra* (авторитетно), че няма никаква връзка между материята и нейните съставни елементи.

На практика това наподобява твърдение на инженер,

Марко Пиццуми

според когото няма директна връзка между сградата и тухлите, от които е построена. Разбирането на тази концепция е от съществено значение, тъй като приписва на всеки от нас *психическа отговорност* за света, в който живеем. Така откриваме, че имаме скрита сила, непозната за нас, но която винаги сме притежавали, и че по всяка вероятност е изиграла важна роля в определянето на еволюционния процес на *човешкото семейство* във физически план.

При тези условия дори Вселената не е вече само хаотично цяло от елементи, а продукт на нематериален ум, постоянно променяща се от режим на *демокрация на участието*, където всяко същество, проектирано от нея, активно допринася за резултата без посредничеството на нито една *свещеническа каста*.

За традиционната наука тези заключения са ненужни философски спекулации (или псевдонаучни), докато за Църквата представляват богохулство. Но ако логиката не е мнение и психиката взаимодейства с частичите, можем лесно да реконструираме света, в който живеем, независимо от възприетата от авторитарните власти позиция. Съвременната физика показва, че на субатомно ниво не съществува никакво реално разделение между един физически обект и друг, тъй като компонентите на материята и основните явления, в които те участват, са взаимосвързани и взаимозависими. Следователно не могат да бъдат възприемани като изолирани субекти, а само като неразделни части, които физикът Фритъф Капра описва: *В обикновения живот не осъзнаваме това единство на всички неща, а разделяме света на отделни и разделени обекти и събития и дори това разделение да е необходимо, за да се движим в нашата ежедневна среда, не представлява фундаментален аспект на реалността*⁸³⁸.

Относителната реалност, която възприемаме като

IX. Вътрешната революция

абсолютна, е само илюзия на сетивата, на начина, по който електрическите импулси на мозъка ни преработват много ограничена част от вселената.

Всяко човешко същество трябва да си дава сметка, че светът, описан от нашите сетива във физически смисъл, е съставен от винаги вибриращи атоми, които не са образувани от материя, а от заключена енергия в *черупките*, създадени от силите на ядреното взаимодействие – силно и слабо⁸³⁹. Цялата вселена представлява вечен рояк от енергия в различен диапазон на честоти, които могат да бъдат идентифицирани в различни физически светове според сетива и умствените ни класификации, но които съществуват и комуникират независимо от него. Енергията, на свой ред, се състои от нематериална информация, която си взаимодейства с психиката на всяко живо същество посредством отношения на реципрочност, намираща отражение в перфектната симбиоза между животинското царство и неговата среда.

Високото културно ниво, достигнато от народите в класическата епоха, може да бъде разпознато във фразата *Nosce te ipsum* (*Опознай себе си*), която древните римляни, посветени в тайните, са заимствали от Делфийския оракул (Гърция). В разширената си форма гласи: *В теб се крие Съкровището на Боговете. О, човеко, опознай себе си и ще опознаеш Вселената на Боговете!* Откритията на квантовата физика и досега остават привилегия на *лабораторни пълхове* и въпросът доколко съвременният човек материалист познава себе си и вселената в сравнение с тези, измислили пряката демокрация преди повече от 2000 години, стои отворен.

„Mens sana in corpore sano“ („Здрав дух в здраво тяло“) и чудесата на психиката

Латинската поговорка *Mens sana in corpore sano* (Здрав дух в здраво тяло) посочва неразривната връзка между здравето на духа и това на тялото. Много е любопитно защо съвременната медицина намалява или почти изключва ролята на психиката върху човешкото здраве. От една страна, има цял обособен клон, който се занимава със заболявания от психосоматичен произход, а от друга – официалната наука не признава реалния терапевтичен потенциал на ума. Единственото частично изключение е *ефектът плацебо*, допуснат в клиничното експериментирание, тъй като всяко ново лекарство, за да бъде считано за ефективно, трябва да окаже върху болния по-голямо подобрение от това, предизвикано от психическото убеждение, че е приел правилното.

Въпреки че е неразделна част от пробните тестове, *ефектът плацебо* е обяснен от официалната медицина като *очевидна* полза и като образуван от освобождаването на аналгетичен ендорфин от нервната система, без да влияе върху болестта (сметчавайки само симптомите ѝ). Това негативно тълкуване за потенциала на психиката представлява явен парадокс: официалната медицина признава силата на ума да причини увреждане на организма (психосоматични заболявания), но не и способността да ги лекува. Отказва да приеме и всяко ново познание, придобито от епигенетиката и от квантовата физика, противоречащо на нейните догми. Много проучвания показват, че психиката в състояние на хипноза може да предизвика появата на мехури и други кожни реакции⁸⁴⁰. Връзката между психическото благосъстояние и ефективността на имунния отговор също вече е установена. Действието на психиката върху биологичните процеси е доказано дори при тестване на лекарства за

IX. Вътрешната революция

плешиност, при които *плацебо групата* е предизвикала забавяне на косопادا, необяснимо с официалната теория за освобождаване на ендорфини⁸⁴¹.

Това са реални и *измерими* явления според Галилеевия метод – ето защо експериментирането с плацебо е ускорило на емпирично ниво това, което е открито по-късно от епигенетиката. Светилата на генетичния детерминизъм също са изключили всякаква възможна връзка между психиката и функцията на гените, но епигенетиката показва, че гените се подчиняват на уловената информация от *антените* на клетъчната мембрана, които произлизат и от околната среда, и от нашия ум⁸⁴².

Най-способно да повлияе на биологията е подсъзнанието, което контролира 95% от живота ни. То изпълнява функциите на истински *автомилот* и се активира всеки път, когато съзнанието е ангажирано с рутинни дейности (ходене, каране на кола, работа), при които не е необходимо внимание на съзнателно ниво. Ако можем да изпълняваме повече действия едновременно, като например да разговаряме, докато шофираме, ние го дължим на компонента подсъзнание, който, освен това, е много по-силен, тъй като може да обработва 20 млн. информации на секунда срещу едва 40 на ума в съзнателен статус⁸⁴³. Разликата между двете функции е огромна, защото подсъзнанието се ограничава в избора на правилен автоматичен отговор за най-често повтарящите се действия, докато съзнанието трябва да взема решения в лицето на новостите.

Поради тази причина, когато се учим да управляваме автомобил, обръщаме особено внимание на операциите, които трябва да следваме (превключване на скорост, ускоряване, спиране, въртене на волана), но веднага щом подсъзнанието регистрира правилната последователност, почти забравяме, че сме зад волана. Важно е да разберем тази разлика, защото господството на под-

Марко Пиццуту

съзнанието се проявява и на биологично ниво, без да го осъзнаваме. Образователната академична програма на официалната наука в продължение на години е програмираше умовете ни да вярват, че не можем да оказваме и минимално въздействие на функционирането на гените и ако ни се каже да опитаме да подобрим здравословното си състояние чрез концентрация, няма да получим никакъв значим резултат. Съзнателният ум ще приеме, че епигенетиката е открила, че това може да се случи, но в същото време доминиращото подсъзнание ще запази обратното убеждение и ще предприеме съответните действия.

Ако обаче имаме главоболие и ни се предложи лекарство плацебо, към което сме изградили максимално доверие още от детството си, със сигурност ще постигнем резултат. Ако искаме да тестваме силата на психиката върху организма, трябва отново изцяло да програмираме подсъзнанието. Пряк път към това е *хипнотерапията*, която се използва за манипулиране на подсъзнанието на пациента, използвайки го като подтик към оздравяването. В Далечния Изток силата на ума над тялото е позната от хиляди години, а днес е в основата на бойните изкуства и на йога медитацията.

Изключителен пример за това какво може да направи психиката в областта на медитацията е случаят с монаха будист Даша-Доржо Итигелов, погребан през 1927 г. и есхумиран през 2002 г., като тялото не показва никакви признаци на разлагане. Официалната наука не може да намери обяснение за запазеното състояние на нетленното му тяло, което дори и да не е било мумифицирано или замразено, е напълно непокътнато⁸⁴⁴. През 1927 г. Лама обявява желанието си да премине в мистично състояние и влиза в медитация, след като сяда със скръстени крака в традиционната *поза лотос*. Малко след това спира да диша, оставяйки тялото си в състояние на хиберна-

IX. Вътрешната революция

ция (зимен сън). В завещанието си е посочил, че иска то да бъде есхумирано 75 години след неговата кончина, за да докаже *чудото*. Руските учени, които го изследват, признават: *Тъканите изглеждат така, като да принадлежат на жив или наскоро починал човек. Има следи от действащи физиологични процеси, сякаш са спрели в момента.*⁸⁴⁵ Мозъкът на монаха изпраща електрически импулси, докато ноктите растат и очите са непокътнати под клепачите. Сърцето изглежда готово да забие отново и вените, и артериите са пълни с кръв с гелообразна консистенция⁸⁴⁶.

Факт като този показва, че волята на един аскет, възпитан от самото си детство (т.е. на подсъзнателно ниво) да вярва в силата на психиката, може да предизвика ефекти, които медицинската наука не може да обясни. Случаите на спонтанно изцеление, настъпили в свещени места по света и независимо от изповядваната религия, могат да намерят своето научно обяснение в една нова физика, освободена от догми. *Чудесата на вярата* в действителност представляват пример за оздравяване, определено от психическата воля на обекта, благодарение на дълбоката вяра в Божията намеса.

От материалната до духовната еволюция

В продължение на хиляди години огромната енергия на атома е останала затворена в безкрайно малкото, без никой да забележи присъствието ѝ.

Тя винаги е била във всяка част от нас и във всяко нещо, което можем да видим и да докоснем, но никой не е вярвал в нейното съществуване, докато *група безумци* я изваждат оттам и я показват на света. Днес всеки от нас я познава и се бои от нея, но *довчера* за това са говорили само някои *единични индивиди*, прекарвали дните си във формулиране на ексцентрични хипотези и безполезни

Марко Пуцуну

сметки за ежедневна употреба. И все пак, всеки може да почувства, че има нещо изключително мощно, скрито в привидното състояние на вечна тишина, винаги, когато наблюдава пламъците, които *поглъщат* звездите, или просто възхищавайки се на слънчевата енергия.

Доказателствата за нейното съществуване винаги са били пред очите ни, но единствените, които са успели да разбулят тайната, са тези, които не са се доверявали на привидното: *най-големите безумци* на планетата, прекарали живота си в безполезна дискусии.

Сега се намираме в подобна историческа ситуация: имаме доказателства за нематериална същност, която управлява еволюцията като *призрак*, задвижващ биологичната машина към съвършенството, но да обявят съществуването ѝ отново се налага да са те – *най-чудатите индивиди* на Земята.

Така, както енергията на атома може да остане инертна завинаги или да се прояви внезапно с цялата си мощ, така и спящото съзнание на един-единствен човек може да стигне дотам, че да избухне и да предизвика неконтролируема верижна реакция сред цялото човечество. Галилео Галилей – безспорният баща на съвременната наука, в своето време е бил еретик, но това не е попречило на решимостта му да промени света. Днешните *еретици* знаят, че пътят на човека към духовната еволюция е прекъснат заради тези, които поради една или друга догма са наложили разделението между материалното и нематериалното, между разума и духа, изграждайки църкви срещу академии и обратно.

Съвременният човек е окован в окови не от стомана, а от фалшиви идеологии, които могат да бъдат разбити само от разкритията за истинския смисъл на живота. Веднъж възстановена загубената свобода на мисълта, човекът ще намери своята духовна идентичност и това ще се случи тогава, когато избухне истинската революция.

IX. Вътрешната революция

Ние не сме човешки същества, които живеят с духовен опит. Ние сме духовни същества, които живеят с човешки опит.

— Пиер Теяр дьо Шарден

БЕЛЕЖКИ

Прегговор

1. Jean Ziegler, *La privatizzazione del mondo*, Il Saggiatore, Milano, 2005.

Глава I

2. Marco Pizzuti, *Rivelazioni non autorizzate*, Edizioni Il Punto d'Incontro, Vicenza, 2009.

3. Пак там.

4. Антитръст законодателството е комплекс от норми, които регламентират и ограничават концентрацията на икономическа власт, за да защитят свободната конкуренция. Ефективността на нормативната система за регулиране твърде често касае напредналите капиталистически икономики, където се налага да се отговори на нуждите на предприятията да се конкурират на международния пазар. Антитръстовите закони са приети първо в Съединените щати (Sherman Act, 1890; Clayton Act, 1913) и впоследствие в Западна Европа. В някои законодателства – английското например, се дава емпирично определение за монопол: този характер е признат от дружествата (индивидуални или свързани), които са в състояние да контролират 25% от националното производство или от износа. На териториите на страните – членки на Европейския съюз, освен тези на отделните държави, се прилагат и антитръстовите правила от Договора за създаване на Европейска икономическа общност. Той забранява до степен, до която може да се причини вреда на търговския обмен между държавите членки, злоупотребата от страна на едно или повече предприятия с доминираща позиция на общия пазар или значителна част от него (чл. 86). Също така са заб-

ранени всички споразумения между предприятията, решения и съгласувани практики, които биха засегнали търговията между страните членки и които имат за цел да предотвратят, ограничат или нарушат конкуренцията на общия пазар (чл. 85).

5. Noam Chomsky, *Capire il potere*, Marco Tropea Editore, Milano, 2002.

6. Noam Chomsky, Edward S. Herman, *La fabbrica del consenso*, Il Saggiatore, Milano, 2008.

7. Повечето от събраните данни са от 2010 г.

8. Daniel Estulin, *Il Club Bilderberg*, Arianna Editrice, Bologna, 2009.

9. Giovanna Baer, *Tre gradi di separazione*, Paginauno, 18 юни-септември 2010.

10. Mario Guarino, *Fratello P2 1816, L'epopea piduista di Silvio Berlusconi*, Kaos, Milano, 2001.

11. *Il Club Bilderberg*, op. cit.

12. Пак там.

13. *Sanita, arrestato Angelucci*, Corriere della Sera, 4 февруари 2009: http://www.corriere.it/cronache/09_febbraio_04/arresto_angelucci_domiciliari_18c849e4-f2a1-11d1-dd-8878-00144f02aabc.shtml.

14. La Repubblica, 20 май 2008: <http://www.repubblica.it/2008/05/sezioni/economia/soru-unita/soru-unita/soru-unita.html>.

15. Giovanna Baer, *Tre gradi di separazione*, op. cit.

16. *Sequestrati 3 milioni di euro a Soru per una presunta evasione fiscale*, Il Fatto Quotidiano, 13 октомври 2011: <http://www.ilfattoquotidiano.it/2011/10/13/sequestrati-tre-milioni-di-euro-a-soru-per-una-presunta-evasione-fiscale/163533>.

17. *Monteverdi* е гружескво, чийто капитал се контролира изцяло от Сорю със залог на Banca Intesa Spa, Сардиния, Каляри, р. 6, 4 юли 2012: http://www.regione.sardegna.it/documenti/1_146_20120704091527.pdf.

18. Извадка от официалния списък на участниците

Марко Пуццуму

през юли 2012 г. om Banca d'Italia: <http://www.bancaditalia.it/bancaditalia/funzgov/gov/partecipanti/Partecipanti.pdf>.

19. Официален сайт на *Aspen Institute*: <http://www.aspeninstitute.it/istituto/comunita-aspen/comitato-esecutivo>.

20. Данни за 2012 г.

21. *Rai, ecco le nomine del governo: Tarantola presidente, Gubitosi direttore generale*, Adnkronos, 9 юни 2012: http://www.adnkronos.com/IGN/News/Politica/Anna-Maria-Tarantola-verso-presidenza-della-Rai-Gubitosidg_313387506714.html.

22. Тарантола е приет повече от добре – 31 гласа и нито един против. Целият политически фарс се изчерпва с вота на някои от партните с една нулева и две бели бюлетини. Необходимият кворум е 27 гласа. *Rai, Tarantola nominata presidente „Equilibrio, indipendenza, trasparenza“*, La Repubblica, 12 юли 2012: http://www.repubblica.it/politica/2012/07/12/news/rai_via_libera_vigilanza_a_tarantola_presidente-38942033.

23. Името на Франко Бернабе се появява в официалния списък на Club Bilderberg: <http://www.bilderbergmeetings.org/governance.html>.

24. Историята с облигациите на *Cirio* става публично достояние през ноември 2002 г., когато вече е било твърде късно за спасяването на гребните инвеститори. *Cirio Finance Luxemburg* – дружество, учредено по холандското законодателство от групата на предприемача Серджо Краньоти, декларира, че не е в състояние да изплати 150 млн. евро на инвеститорите. Английският *trustee Law Debenture* обявява състоянието си на фалит.

25. Провалът на *Parmalat*, в който са замесени много банки, е най-големият скандал за банкрут и манипулиране на пазара в Европа от частна фирма. Официално проблемът се разкрива в края на 2003 г., но впоследствие става ясно, че финансовите затруднения на компанията са възникнали в началото на 90-те години. Винаги за това е стоварена върху изкупителната жертв-

ва – Калистро Танци; големите банки (Morgan Stanley, Bank of America, CitiGroup и Deutsche Bank) са оправдани от обвиненията и 30 000 души изгубват правото си на обезщетение. *Parmalat, assolte le banche estere accusate di agiotaggio*, La Repubblica, 18 април 2011.

26. Олигополът е пазарна структура, при която пазарът се контролира от малко на брой фирми, предлагащи хомогенен и диференциран продукт.

27. Giovanna Baer, *Tre gradi di separazione*, Paginauno, op. cit.

28. Пак там.

29. Jean Ziegler, *La privatizzazione del mondo*, op. cit.

30. Georgette Wang, Jan Servaes & Anura Goonasekera, *The new communications landscapes, Demystifying media globalization*, Routledge, Londra, 2000.

31. Robert W. McChesney, *Rich Media, Poor Democracy: Communication Politics in Dubious Times*, The New Press New York, 2000; Georgette Wang, Jan Servaes & Anura Goonasekera, *The new communications landscapes*, op. cit.

32. Noam Chomsky, Herman Edward, *La fabbrica del consenso*, op. cit.

33. Интервю – жалба, излъчено през април 2009 г. от режисьора Серджо Колабона по радиотелевизионната мрежа Napoli TV: <http://www.youtube.com/watch?v=yAYnDj6Vfzk>.

34. Компанията е собственост на инвестиционната банка Goldman Sachs, на Cyrte и на фондове, сред които можем да споменем Apollo, Centerbridge, Rbs, Lamco (бивша Lehman). Daniele Lepido, *Mediaset esce da Endemol*, *Il Sole 24 ore*, 3 април 2012: <http://www.ilsole24ore.com/art/finanza-e-mercati/2012-04-03/mediaset-esce-endemol-incasso-082636.shtml?uud=Abd5yFIF>.

35. Richard O. Boyer, Herbert M. Morais, *Labor's untold story*, United Electrical, Radio & Machine Workers of America, New York, 1955/1979.

Марко Пуцунти

36. Статията на Ноам Чомски можете да прочетете в оригинал на: <http://parisis.files.wordpress.com/2011/01/noam-chomsky.pdf>.

37. Интервю на журналиста Енцо гу Френа от 2009 г. Записано на видео и достъпно онлайн на: <http://www.youtube.com/watch?v=k18vGOqP1oo>.

38. Sara Bianchi, *Patto segreto nel duopolio: Mediaset querela, RAI indaga, Il Sole 24 ore*, 21 ноември 2007: <http://www.ilsole24ore.com/art/SoleOnline4/Italia/2007/11/RaiMediaset.shtml?uuiid=8bbef9da-984c-11dc-9200-00000e251029&DocRulesView=Libero>; Emilio Randacio, Walter Galbiati, *La rete segreta del cavaliere che pilotava RAI e Mediaset*, La Repubblica, 21 ноември 2007: <http://www.repubblica.it/2007/11/sezioni/cronaca/media-rai/mediarai/media-rai.html>.

39. Разследване на Джузепе г'Аванцо, *RAI, lo scandalo della Struttura Delta*, La Repubblica, 7 юли 2011: http://inchieste.repubblica.it/it/repubblica/rep-it/2011/07/07/news/rai_cos_agiva_la_struttura_delta_lo_scandalo_della_struttura_delta_condizionare_l_opinione_pubblica_e_controllare_tutta_-18777977/?inchiesta=%2Fit%2Frepubblica%2Frep-it%2F2011%2F06%2F29%2Fnews%2Fla_struttura_delta_in_rai-17637869%2F.

40. Пак там.

41. Интервю от 2009 г. на журналиста Енцо гу Френа с г-р Лаура Кутука, специализирана в хипноза и НЛП, достъпно на: <http://www.youtube.com/watch?v=CRADIU1gezA&list=UUiKiq5QJx60ZORbwIX-rgk&index=9&feature=plcp>.

42. Пак там.

43. Jean Ziegler, *La privatizzazione del mondo*, op. cit.

44. Anthony Sampson, *The Seven Sisters: The Great Oil Companies and the World They Shaped*, Viking Press, New York, 1975. По времето на Енрико Матеи *Знакът на Седемте сестри* е формиран от следните корпорации: 1)

Standard Oil от Ню Джърси, след това Esso, Еххон и ЕххонMobil; 2) Англо-холандската Royal Dutch Shell; 3) Англо-персийската Oil Company, впоследствие трансформирана в British Petroleum, известна сега като BP; 4) Standard Oil of New York, впоследствие трансформирана в Mobil, сляла се по-късно с Еххон и превърнала се в ЕххонMobil; 5) Техасо, сляла се впоследствие с Chevron и известна сега като ChevronТехасо; 6) Standard Oil of California (Socal), трансформирана по-късно в Chevron, сега ChevronТехасо; 7) Gulf Oil, сляла се до голяма степен с Chevron.

45. Giorgio Galli, *Enrico Mattei, petrolio e complotto italiano*, Dalai Editore, Milano, 2005.

46. Доказателството за наличие на експлозиви се намира в доклада на експертите Firrao и Delogu и в записките на разследването *Calia*. Giuseppe Lo Bianco, Sandra Rizza, *Profondo Nero*, Chiarelettere, Milano, 2009, pp. 97-103; виж също Francesco La Licata, Guido Ruotolo, *Mattei, un complotto italiano*, *La Stampa*, 6 март 2003.

47. Stefania Vitali, James B. Glattfelder, Stefano Battiston, *The network of global corporate control*, Istituto Tecnologico di Zurigo, 19 септември 2011.

48. Проучването *The network of global corporate control* е обсъдено и в авторитетното издание *New Scientist*. Andy Coghlan, Debora Mackenzie, *Revealed, the capitalist network that runs the world*, *New Scientist*, 24 октомври 2011: <http://www.newscientist.com/article/mg21228354.500-revealed—the-capitalist-network-that-runs-the-world.html%20/%20bx283545B1>.

49. Базата данни *Orbis* е налична на: <http://www.bvdinfo.com/Products/Company-Information/International/Orbis>.

50. Jean Peyrelevade, *Le Capitalisme total*, Seuil, La Republique des Idees, Paris, 2005, pp. 37, 91.

51. Andy Coghlan, Debora Mackenzie, *Revealed, the capitalist network that runs the world*, *New Scientist*.

Марко Пучути

52. Законът за пълни правомощия (*Ermächtigungsgesetz*) е одобрен от немския парламент на 23 март 1933 г. По неговата сила се разследва пожарът на Райхстага, извършен от нацистката партия с цел налагането на диктатура чрез легални средства, предоставени от Ваймарската република. Този закон позволява на Адолф Хитлер и кабинета му да обнародва закони без одобрението на Райхстага, концентрирайки така законодателната и изпълнителната власт в свои ръце.

53. Nico Jassies, *Berlino brucia. Marinus Van der Lubbe e l'incendio del Reichstag*, Zero in condotta, Milano, 2007.

54. Patriot Act H.R.3162.E.N.R. е одобрен от 107-ия Конгрес на САЩ (2001-2002). Текстът на мярката е на разположение на следния сайт на правителството: <http://thomas.loc.gov/cgi-bin/query/z?c107:H.R.3162.ENR>.

55. Noam Chomsky, *11 settembre. Dieci anni dopo*, Il Saggiatore, Milano, 2011; Massimo Mazzucco, *Inganno globale*, Macro Edizioni, Diegaro di Cesena, 2006; Roberto Quaglia, *Il mito dell'11 settembre*, Edizioni Pon Sin Mor, Gassino Torinese, 2007; Marco Pizzuti, *Rivelazioni non autorizzate*, op. cit.; Giulietto Chiesa, Roberto Vignoli, *Zero, Inchiesta sull'11 settembre*, Piemme, 2008.

56. Пак там.

57. Пак там.

58. Пак там.

59. Пак там.

60. Пак там.

61. Michael Moore, *11/9 Fahrenheit*, Dog eat dog films, New York, USA, 2004.

62. Robin Cook, *The struggle against terrorism cannot be won by military means*, The Guardian, 8 юли 2005.

63. James Bamford, *Body of Secrets*, Arrow (Random House), New York, 2002.

64. Свидетелството на Питър Пауър (консултант на Британските служби за управление на извънредни си-

туации) прег камерите на ITV, излъчено на 7 юли 2005 г. Интернетното може да се гледа в YouTube (търсене „Peter Power 2005“) на следния линк (ползван на 18 юли 2012): <http://www.youtube.com/watch?v=JKvkhe3rqtc>.

65. Giulietto Chiesa, Roberto Vignoli, Zero, op. cit.: <http://www.zerofilm.info/Contenuti/Articolo.aspx?IDContenuto=479>.

66. Известният разследващ журналист Джовани Миноли осъди крехкостта на официалната версия за събитията от 11 септември 2001 г. в епизод от програмата си *La storia siamo noi*, излъчен на 25 август 2011 г. по RAI2: <http://www.rai.tv/dl/RaiTV/programmi/media/ContentItem-94474c30-dab6-4447-b3a3-81025aa4fa83.html>.

67. Sheryl Gay Stolberg, *Obama is said to consider preventive detention plan*, The New York Times, 20 май 2009: <http://www.nytimes.com/2009/05/21/us/politics/21obama.html>.

68. John Coleman, *One World Order*, Bridger House Publishers, 2002.

69. Paolo Viola, *Storia Moderna e contemporanea, L'Ottocento*, Piccola biblioteca Einaudi, Torino, 2000, p. 264.

70. *The Fabian Society: a brief of history*, The Guardian, 13 август 2001: <http://www.guardian.co.uk/politics/2001/aug/13/thinktanks.uk>.

71. Пак там.

72. *Encyclopedia of World Biography*, Thomson Gale Corporation: <http://www.bookrags.com/biography/david-rockefeller>.

73. Open Society Foundation *George Soros*: <http://www.soros.org/people/george-soros>.

Глава II

74. Rene Dubail, *L'ordinamento economico nazional-socialista*, Edizioni all'insegna del Veltro, Parma, 1991.

Марко Пуууму

75. Gunther Mai, *La Repubblica di Weimar*, Il Mulino, Bologna, 2011.

76. Rene Dubail, *L'ordinamento economico*, op. cit.

77. The Jewish Encyclopedia, Volume X, 1905, p. 494.

78. Michael W. Kauffman, *American Brutus: John Wilkes Booth and the Lincoln Conspiracies*, Random House, New York, 2004, pp. 81-82.

79. David Herbert Donald, *Lincoln Reconsidered: Essays on the Civil War Era*, Vintage Books, New York, 2001.

80. Джон Уилкс Бут е бил член на масонската ложа *Pike's Knights del Golden Circle* (KGC), цит. Izola Forrester, *This one mad act*, Hale Cushman & Flint, Boston (Massachusetts), 1937.

81. *McGeer 4 point plan: 1 National Bank, 2 Credit control by tax, 3 International trade dept, 4 Foreign Exchange Office*, Vancouver Sun, 2 май 1934, Vancouver (Canada); *McGeer sticks to Lincoln Charge*, Vancouver Sun, 4 май 1934, Ottawa (Canada). Доказателствата, че международните банкери са организирали убийството на Линкълн, се появяват през 1934 г., благодарение на разследванията, извършени от Джералд Г. Макгийър (6.01.1888 – 11.08.1947) – уважаван член на канадското Законодателно събрание и парламентарист. По време на заседание в Камарата на общините разкрива, че американските тайни служби са укрили явни доказателства, от които е видно, че Джон Уилкс Бут е наемник на банкерите Ротшилд.

82. Prentiss Ingraham, *Pursuit and Death of John Wilkes Booth*, януари 1890, забележка 6: http://www.pddoc.com/skedaddle/articles/Pursuit_and_Death_of_John_Wilkes_Booth.htm.

83. Финис Бейтс твърди, че се е срещнал с Джон Уилкс Бут след като вече официално е била обявена неговата смърт в Тексас и така удостоверява, че човекът, убит от полковник Евертън Конгър, всъщност е друг. Впоследствие и много други независими изследо-

ватели потвърждават версията на Бейтс, реконструирайки фактите подробно в книга като *The Curse of Cain: The Untold Story of John Wilkes Booth*, публикувана през 1998 г. от Theodore J. Nottingham: В телевизионния сериал *Разкрити тайни*, продукт на *History Channel*, е излъчен документален филм за убийството на Линкълн, в който екипът от изследователи, ръководен от Брайан Мелцер, установява, че аутопсията на тялото на убиеца Джон Уилкс Бут е извършена при пълна секретност на кораб на Военния флот на САЩ. Най-смуцаващият факт в тази история е, че на семейството му не е разрешено да види трупа за неговото разпознаване.

84. R. E. Search, *Lincoln Money Martyred*, Lincoln Publishing Company, Seattle, USA, 1935, p. 55.

85. Пак там, p. 47.

86. Писмо на Ейбрахам Линкълн до полковник Дик Тейлър, *New York Tribune*, 6 декември 1891.

87. Изпълнителна заповед No 11110 на Дж.Ф. Кенеди – изменение на Изпълнителна заповед No 10289. Относителна промяна за прилагането на някои функции, които се отнасят до Министерството на финансите. По силата на властта, поверена ми от раздел 301, дял 3 от Кодекса на САЩ, се нарежда, както следва: Раздел 1 от Изпълнителна заповед No 10289 от 19 септември 1951 г., според изменението, следва ново изменение чрез добавяне в края на параграф 1, по-горе, следната алинея (j): (j) Органите, от които е назначен на длъжност Президентът от параграф (b), раздел 43 от Закона от 12 май 1933 г., като изменение (31 U.S.C. 821(b)), да издава сребърни сертификати срещу всеки сребърен депозит, сребро или нормални сребърни долари на Държавната хазна, необвързани с връщането на всякакви президентски сребърни сертификати, да предписва деноминацията на тези сребърни сертификати и да издава нормални сребърни монети и допълнителна валута в сребро, която може да бъде

Марко Пиццутти

изкупена чрез отмяна на подточки (b) и (c) от параграф 2 по-горе. Раздел 2 – Промените, направени от настоящото Постановление, не трябва да засягат действия или придобити права, или която и да причина, или процес в действие, или започнал такъв по граждански или наказателни дела преди датата на влизане в сила на този закон, но всички тези отговорности ще продължат да бъдат такива, все едно направеното изменение не е било направено. – Дж.Ф.Кенеди, Белия дом, 4 юни 1963 г.

88. Peter Kross, *Oswald, the CIA and the Warren Commission*, Bridger House Publisher, Carson City, Nevada (USA), 2011; Alan J. Weberman, Michael Canfield, *Coup d'etat in America: The CIA and the Assassination of John F. Kennedy*, Quick American Archives, San Francisco, USA, 1992.

89. Seth Kantor, *Who Was Jack Ruby?*, Everest House Publishers, New York, 1978.

90. Линдън Б. Джонсън е посветен в масонството на 30 октомври 1937 г. в *Johnson City Lodge No. 561*, Johnson City. Цит. архиви на Великата ложа на Пенсилвания: <http://www.pagrandlodge.org/mlam/presidents/index.html>.

91. Джон Едгар Хувър е избран за Велик майстор на масоните на 9 ноември 1920 г. в *Lodgi Federal* n.1 във Вашингтон. Цит. Бюлетин на масоните от Тексас: <http://www.masonsoftexas.com/educationliterature/14364-j-edgar-hoover.html>.

92. До навършване на 49-годишната си възраст упражнява дейност като адвокат, финансист, посредник в покупко-продажбата на оръжия и банкер. Като адвокат е бил защитник на известни убийци на мафията, като Лъки Лучано и Майер Лански. В ролята си на финансист Алън Дълес става съдружник в *Sullivan & Cromwell* – агресивна инвестиционна компания на *Уолстриийт*. Освен това е в тесни бизнес отношения с масона Ялмар Шахт – банкера на Хитлер. Участва в Управителния съвет на

Consolidated Silesian Steel Company заедно с Преском Буш (по-късно американски президент) и неговия тъст Джордж Уокър. По време на Втората световна война споразуменията на компанията с нацисткия режим излизат наяве и всички акции са конфискувани. Дълес си сътрудничи с *Brown Brothers Harriman & Co.* – компанията, която предоставя парите за касата на нацистката партия, издигайки Адолф Хитлер на власт. Впоследствие разследванията показват, че *Brown Brothers Harriman & Co.* е изпратила на Германия милиони долари в злато, стомана, горива, възлища и американски държавни ценни книжа в услуга на военната машина на Хитлер. Leonard Mosley, *Dulles: A Biography of Eleanor, Allen, and John Foster Dulles and their Family Network*, Dial Press, New York, 1978; Antony C. Sutton, *Wall Street And The Rise Of Hitler*, Arlington House Publishers, New Rochelle, New York (USA).

93. Kai Bird, *The chairman: John J. McCloy & making of the american establishment*, Simon & Schuster, New York, 1992.

94. Claudio Accogli, *JFK: Oswald non pote uccidere Kennedy da solo*, Ansa, 29 юни 2007: http://www.ansa.it/opencms/export/site/notizie/rubriche/daassociare/visualizza_new.html_155520250.html.

95. Пак там.

96. Chip Selby, *Reasonable doubt: The single bullet theory*, документален филм, Kultur Video, West Long Branch, New Jersey, 1995.

97. Neil Genzlinger, *Kennedy's death revisited*, New York Times, 18 ноември 2011.

98. Pamela J. Ray, James E. Files, *Interview with History: The JFK Assassination*, AuthorHouse, Bloomington (USA), 2009.

99. Книгата-разследване *Falcone Borsellino mistero di Stato* (*Фалконе, Борселино – мистерия на държавата*), написана от Енрико Белавия и Салво Палацоло, публику-

Марко Пиццуту

вана през 2002 г. от Adelphi editore (Milano), показва, че т. нар. *отклонени* тайни служби са участвали и в най-известните атентати срещу двамата италиански съдии Джовани Фалконе и Паоло Борселино. Престъпленията официално са приписани на мафията и фактически са извършени от нея, но по всяка вероятност са организирани от горните ешелони на Държавата. Красноречивата статия на Атилио Болцони, публикувана в *Corriere della Sera* на 17 юли 2009 г. със заглавие *Фалконе и Борселино, възобновени разследвания. Издирванията на един таен агент помрачени*, заключава така реконструкцията на процеса за капанницата в Капачи: *Един скрининг с фрагменти от истина. Тайни агенти и набези в Сицилия. Пагнали полицаи, убийства по необяснима матрица. Босове и шпиони, които се разхождат под ръка. Извън атентати, един след друг: първо Фалконе и 54 дни след това Борселино. Неца, извън всякаква мафиотска логика.*

100. Реч, произнесена от Салвадор Алленде по време на срещата на ООН на 4 декември 1972.

101. Patricia Verdugo, *Salvador Allende. Anatomia di un complotto organizzato dalla CIA*, Dalai Editore, Milano, 2005.

102. Официално случаят е затворен като самоубийство, но много независими изследователи твърдят обратното. Robinson Rojas Sandford, *Murder of Allende: And the end of Chilean way to socialism*, Joanna Cotler Books, New York, 1977.

103. Правителствата на Моро оторизират емисия от държавни банкноти в купюри (с номинална стойност) от 500 лири от серията *Аретуза* и *Меркурий*. Първото серийно производство на серията *Аретуза* е регулирана с Указ на президента на републиката от 20 юни 1966 г. и на 20 октомври 1967 г. от президента Джузепе Сарагат (31 май 1966 г.). Втората емисия от серията *Меркурий* е наложена с Указ от 14 февруари 1974 г. на президента Джовани Леоне (2 април 1979 г.).

104. Rosario Priore, Silvano De Prosopo, *Chi manovrava le Brigate Rosse?*, Ponte alle Grazie, Milano, 2011.

105. Sergio Flamigni, *La tela del ragno. Il delitto Moro*, Kaos Edizioni, 2003, pp. 207-210.

106. Vincenzo Tessandori, *Qui Brigate Rosse*, Baldini Castoldi, Milano, 2009, p. 37.

107. Sergio Flamigni, *Il covo di Stato*, Kaos edizioni, Milano, 1999.

108. Sergio Flamigni, *Le idi di marzo*, Kaos edizioni, Milano, 2006.

109. Pace Mary, *Mino Pecorelli, il delitto irrisolto*, Curcio, Roma, 2004.

110. Gianni Barbacetto, *Il grande vecchio*, Rizzoli, Milano, 2009.

111. Масонството е езотеричен орган с претенции, че има за единствена цел *вътрешното съвършенство на човека*. Независимо че практически е слабо познат на обществото, имената на неговите членове са сред най-видните личности в историята – от президенти на САЩ като Джордж Вашингтон до *герои* от Възраждането на Италия като Джузепе Гарибалди. Масонството, чието официално съществуване започва през 1717 г., включва в своята структура органи с различни ритуали (Великия Ориент, Древния и Приет Шотландски Ритуал и пр.), разделени в Ложи. На върха им винаги има Велик Магистър и неговите последователи се кълнат в братство. От много учени масонството винаги е сочено като една от водещите окултни организации в служба на *великите сили*. В Италия например още се помни известният скандал с Ложата П2 на Личо Джели за поддривна дейност, установена сред членовете ѝ – ръководители на тайни служби, десетки депутати и много други видни членове на обществото, като министри, политици, банкери, журналисти, издатели, предприемачи и др.

112. Стратегия за игра на карти.

Марко Пиццуми

113. Интервю на Андреа Вианело с Марко Пицо по програма *Agora, Meglio solo che male accantonato*, Rai3, 10 октомври 2011. Текстът е съкратен от автора, без това да повлияе по никакъв начин на смисъла на изявленията. Може да се види на: <http://www.rai.tv/dl/RaiTV/programmi/media/ContentItem-b89b1bad-4f68-4e0e-8e40-0f3aac5bf0c4.html>.

114. Изразът е измислен от Алдо Моро по време на Конгреса на християндемократите във Флоренция през 1959 г.

115. Сред теоретиците на т. нар. *стратегия на напрежението*, които виждат тайните служби и други държавни органи зад терористичните организации, е видният журналист Серджо Дзаволи (президент на RAI през 1981 г.), който е посветил на този аргумент серия от документални филми, озаглавена *Нощта на Републиката* (излъчена по държавната телевизия през 1989 г.).

116. Daniele Ganser, *Gli eserciti segreti della Nato*, Fazi editore, Roma, 2005.

117. Giovanni Fasanella, Rosario Priore, *Intrigo internazionale*, Chiarelettere, Milano, 2010; Cereghino Fasanella, *Il Golpe inglese*, Chiarelettere, Milano, 2011.

118. Giuseppe Mammarella, *Storia d'Europa dal 1945 a oggi*, Laterza, Roma-Bari, 2006, pp. 3-4.

119. Anthony C. Sutton, *Wall Street and the Rise of Hitler*, op. cit.; Marco Pizzuti, *Rivelazioni non autorizzate*, op. cit.

120. Carroll Quigley, *Tragedy and Hope*, The MacMillan Company, New York, 1966.

121. James Pool, *Who financed Hitler: The secret funding of Hitler's rise to power*, Pocket Books, New York, 1997.

122. Anthony C. Sutton, *Wall Street and the Rise of Hitler*, op. cit.; David Rockefeller, *Memoirs*, Random House, New York, 2002. pp. 124-25.

123. Sidney Warburg, *Hitler secret backer's*, CPA Books, Boring (Oregon), USA, 1999.

124. Union Bank е тясно свързана с финансовата и индустриална империя на германския стоманен магнат Thyssen и се управлява от Преском Буш – дялото на бившия президент на САЩ Джордж Буш. Webster Griffin Tarpley, Anton Chaitkin, Marianna Wertz, *George Bush: The Unauthorized Biography*, Executive Intelligence Review, Washington, 1991, глава 2, *The Hitler Project*. Текстът е на разположение на: <http://www.tarpley.net/bush2.htm>.

125. Stewart Martin, *All honorable man*, Little Brown and Company, Boston, 1950.

126. Rene Dubail, *L'ordinamento economico Nazionalsocialista*, op. cit.

127. John Weitz, *Hitler's banker: Hjalmar Horace Greley Schacht*, Little Brown & Co., New York, 1997.

128. Liaquat Ahamed, *Lord of finance*, Penguin Press, New York, 2009.

129. Пак там.

130. Ken Silverstein, *Ford and the Fuhrer*, The Nation, 24 януари 2000, pp. 11-6; Michael Dobbs, *Ford and GM Scrutinized for Alleged Nazi Collaboration* (разследване на Ford и GM за сътрудничество с нацистите), The Washington Post, 12 декември 1998.

131. Взето от: Bradford C. Snell, *American Ground Transport: A Proposal for Restructuring the Automobile, Truck, Bus and Rail Industries*. Доклад, представен на Комисията по съдебната власт, Подкомисията по антitrustът и монополи, Сената на САЩ, 26 февруари 1974, United States Government Printing Office, Washington, 1974, pp. 16-24.

132. Edwin Black, *l'IBM e l'Olocausto*, Rizzoli, Milano, 2001.

133. Walter Graziano, *Hitler ha vinto la guerra*, Arcana, Roma, 2005.

134. *General Electric* в Германия контролираха *Allgemeine Elektrizitats Gesellschaft* (A.E.G.) и *Osrnm*. Цит.

Марко Пицуму

Anthony C. Sutton, *Wall Street and the Rise of Hitler*, op. cit.

135. През 1928 г. *Opel A.G.* е водещ производител на немски автомобили и на 17 март 1929 г. Вилхелм фон Опел и брат му Фридрих продават 80% от акциите на американската *General Motors*, която през 1931 г. купува и останалите 20%. Когато Хитлер идва на власт през 1933 г., немският филиал на американската компания забогатява, благодарение на нацистката програма за превъоръжаване и през 1935 г. *Opel* вече контролира 50% от производството на автомобили в Германия. През 1938 г. *Opel A.G.* има печалба от 35 млн. марку (почти 14 млн. американски долара) и продължава да прави *златен бизнес* с Хитлер по време на войната. Цит. Stephan H. Lindner, *Das Reichskommissariat für die Behandlung feindliches Vermögens im Zweiten Weltkrieg: Eine Studie zur Verwaltungs-, Rechts- and Wirtschaftsgeschichte des nationalsozialistischen Deutschlands* (Комисариатът на Райха за управлението на наследството на врага по време на Втората световна война: Комисия за въпроси от административен, правен и икономически характер в нацистка Германия), Stoccarda, 1991, p. 121.

136. I.T.T. е имала дял от почти 30% от авиационната индустрия *Focke-Wolfe* и повечето от германския военновъздушен флот през Втората световна война. Цит. Anthony C. Sutton, *Wall Street and the rise of Hitler*, op. cit.

137. Herbert R. Reginbogin, *Faces of neutrality*, Working Group Lived History, Berna (Svizzera), 2006, p. 185; John S. Friedman, *Kodak's Nazi connections*, *The Nation Magazine*, 26 март 2001, USA, p. 7.

138. Glen Yeadon, John Hawkins, *The Nazi Hydra in America: suppressed history of a century*, Progressive Press, Joshua Tree, (California) USA, 2008.

139. Anthony C. Sutton, *Wall Street and the Rise of Hitler*, op. cit.

140. Пак там.

141. New York Times, 6 октомври 1936; Antony C. Sutton, *Wall Street and FDR*, Arlington House Publishers, New York, 1975.

142. Пак там, p. 135.

143. Andreas Kilian, *Standortwahl Auschwitz: Die Rolle des KL Auschwitz im Entscheidungsfindungsprozess der IG-Farben für die Standortfrage des Buna-Werks IV*, Grin Verlag, Monaco, Germania, 2009; *Die Kooperation der Privatwirtschaft mit dem nationalsozialistischen Regime: Am Beispiel der IG-Farben in Auschwitz*.

144. Joseph Borkin, *The Crime and Punishment of I.G. Farben*, Pocket Books, New York, 1979.

145. Съществуването на споразуменията относно бомбардирането на *Фарбен* е документирано в книгата *I.G. Farben*, написана непосредствено след войната от американския офицер Richard Sasuly и публикувана от Boni & Gaer Publ. в Ню Йорк през 1947 г.

146. Данните са потвърдени от US Strategic Bombing Survey, от изследователи като Джон К. Гълбрайт и бизнесмени от *Уолстрийт* – Джордж Бол и Пол Нюц. German Electrical Equipment Industry Report (Доклад за немското електрооборудване) от януари 1947 г. декларира: *Индустрията никога не е била системно атакувана като цел. Само няколко сгради на „Brown Boveri“ в Майнхайм, на „Bosch“ в Щутгарт и на „Siemens“ в Берлин са били обект на целенасочени нападения; много други са претърпели щети, тъй като са се намирали в зоната на бомбардировките. По време на войната нацисткото производство остава адекватно до ноември 1944 г. и според мнението на асистента на Алберт Шпеер и други офицери немските военни сили никога не са били възпрепятствани значително от липса на електрически доставки. Трудностите възникнаха само в края на войната, когато цялата икономика беше близо до колапс. Заключението на доклада е: Цялото най-важно електрическо оборудване е*

Марко Пиццутти

доставено до 1944 г. – от момента, в който прогнозите бяха оптимистични.

147. Robert Stinnett, *Il Giorno dell'inganno, Pearl Harbor: un disastro da non evitare*, Il Saggiatore, Milano, 2001; на разположение на: http://en.wikisource.org/wiki/McCollum_memorandum.

148. Пак там.

149. Пак там.

150. Mark Emerson Willey, *Pearl Harbor; Mother of all conspiracies*, Xlibris Corp., Bloomington, USA, 2000; Marco Pizzuti, *Rivelazioni non autorizzate*, op. cit.

151. James Grant, *Bernard M. Baruch: The adventures of a Wall Street legend*, Wiley, Hoboken, New Jersey (USA), 1997.

152. George Victor, *The Pearl Harbor myth: rethinking the unthinkable*, Potomac Books, Dulles, Virginia (USA), 2007.

153. Edgar B. Nixon, ed. Franklin D. Roosevelt and foreign affairs, Belknap Press, Cambridge, 1969, volume III, септември 1935 – януари 1937, p. 456.

154. В реч на Франклин Делано Рузвелт през ноември 1941 г. и в документалния филм *Двойната война* на Dieter Schroder и Joachim Schroeder, режактор Sergio Leszczynski, италианско издание на Giuliana Varone. Филмът е представен от RAI Educational през 2011 г. в рамките на поредицата *La storia siamo noi (Историята сме ние)* на Джовани Миноли. Видеозаписът изчезна от архива на RAI, но все още е достъпен онлайн (посетен на 20 юни 2012 г.) в YouTube на: <http://www.youtube.com/watch?v=Lq6-J5kAb4k>.

155. Взето от: Bradford C. Snell, *American Ground Transport: A Proposal for Restructuring the Automobile, Truck, Bus and Rail Industries*. Доклад, представен на Комисията по съдебната власт, Подкомисията по антитръст и монополи, Сената на САЩ, 26 февруари 1974, United States Government Printing Office, Washington, 1974, pp. 16-24.

Joseph E. Stiglitz, *Making globalization work*, W. W. Norton & Company, New York, 2007, p. 341.

156. През 1924 г. *Планът Доус* отпуска на Германия заем от 132 млрд. златни марки при лихвен процент от 6%, за да ѝ помогне да излезе от икономическата криза и да ѝ даде възможност да изплати сумите, определени от Версайския договор за възстановяване от Първата световна война.

157. *Планът Йънг*, разработен от Оуен Йънг, е приет от Германия през 1930 г. и заменя предишния заем, намалявайки сумата на вноската от дължимото плащане.

158. Anthony C. Sutton, *Wall Street and the Rise of Hitler*, op. cit.

159. Henry H. Schloss, *The Bank for International Settlement*, North Holland Publishing Company, Amsterdam, 1958.

160. Документален филм *Двойната война*.

161. Yann Moncomble, *Les vrais responsables*, Faits et documents, Paris, 1982, pp. 128-129.

162. Randeep Ramesh, *Reports condemns swine flu experts ties to Big Pharma*, The Guardian, 4 юни 2010: <http://www.guardian.co.uk/business/2010/jun/04/swine-flu-experts-big-pharmaceutical>.

163. Пак там.

164. *Febbre suina: OMS alza livello allarme a 6, e pandemia*, Radiocorriere Sole24ore, 11 юни 2009: <http://archivio-radiocor.ilssole24ore.com/articolo-712188/febbre-suina-oms-alza-livello-allarme>.

Глава III

165. Anthony C. Sutton, *Wall Street and the Bolshevik revolution*, Buccaneer Books, New York (USA), 1993.

166. Epiphanius, *Massoneria e sette segrete*, Controcorrente, Napoli, 2008, p. 285.

167. Интервю на Кристиан Нукърбокър с Джон Шиф,

Марко Пичуцу

Внук на Якоб, за New York American Journal от 3 февруари 1949.

168. Anthony C. Sutton, *Wall Street and the Bolshevik revolution*, op. cit.

169. Пак там, p. 286.

170. Пак там.

171. Пак там.

172. Jacques Bordiot, *Le gouvernement invisible*, Publications Henry Coston, Parig, 1983.

173. Harvey O'Connor, *The empire of Oil*, Monthly Review Press, New York, 1955, p. 270.

174. Nikolai Svitkov, *About Freemasonry in Russian Exile*, Parig, 1932; британският министър-председател Уинстън Чърчил потвърждава масонската принадлежност на Ленин и Троцки в Illustrated Sunday Herald от 8 февруари 1920; Karl Steinhauser, *EG, die Super-UdSSR von morgen* (L'Unione Europea. La super Unione Sovietica di domani), S. Gruber, Vienna, 1992, p. 192.

175. Gyeorgos C. Hatonn, *Rape of The Constitution; Death of Freedom*, America West Publisher, Las Vegas (USA), 1990.

176. Пак там.

177. Пак там.

178. Morris L. Ghezzi, *Il segno del compasso*, Mimesis, Milano, 2005, p. 151. Включването на Угроу Уилсън към масонството също се оповестява публично във *Вестник на масоните* в броя от 30 април-31 май 1917.

179. Jennings C. Wise, in *Woodrow Wilson: Disciple of Revolution*, The Paisley Press, New York, 1938, p. 647; U.S. State Dept. Decimal File, 316-85-1002.

180. Доклад, представен на Сената на САЩ, *Brewing and Liquor Interests and German and Bolshevik Propaganda* (Погкомисия по правосъдие), p. 28, 65th Cong., 19 февруари 1919.

181. John Daniel, *Scarlet and the Beast vol. I, Two Faces*

of *Freemasonry*, Day Publishing, Longview (Texas), USA, 2007, p. 449.

182. Пақ мам, pp. 22-25.

183. Richard Wurmbrand, *Marx and Satan*, Living Sacrifice Book, Bartlesville, USA, 1986.

184. AA.VV., *La Libera Muratoria*, Sugarco, Milano, 1978, p. 219.

185. Luigi Sessa, *I simboli massonici. Storia ed evoluzione*, Bastogi, Foggia, 2001.

186. Сумкуме са ом кнузата на John Daniel, *Scarlet and the beast*, op. cit.

187. Nikolai Svitkov's, *About Freemasonry in Russian Exile*, op. cit.; Karl Steinhauser, *EG, die Super-UdSSR von morgen*, op. cit., p. 192; Viktor Kuznetsov, *The Secret of the October Coup*, San Pietroburgo, 2001, p. 42; Franz Weissin, *Der Weg zum Sozialismus*, Ludendorffs, Monaco, 1930, p. 9.

188. Gennaro Sangiuliano, *La dolce vita di Lenin al Sole di Capri*, Il Giornale, 30 октомври 2009: http://www.ilgiornale.it/cultura/la_dolce_vita_lenin_sole_capri/30-10-2009/articolo-id=394961-page=0-comments=1. Dino Messina; *Il faccendiere di Lenin*, Il Corriere della Sera, 14 октомври 1996: http://archiviostorico.corriere.it/1996/ottobre/14/FACCENDIERE_LENIN_co_0_9610143722.shtml.

189. Пақ мам.

190. Sergio Lambiase, *Scacco allo Zar*, Corriere del Mezzogiorno, 24 февруари 2012: http://corrieredelmezzogiorno.corriere.it/napoli/notizie/arte_e_cultura/2012/24-febbraio-2012/amori-complotti-intrighi-comunisti-lenincapri-raccontato-sangiuliano-1903422441594.shtml.

191. Пақ мам.

192. Carter Elwood, *The non-geometric Lenin*, Anthem Press, New York, 2011, p. 142; Филмът, реализиран от B&B Film, е публикуван на 3 септември 2010 от La Repubblica в онлайн изданието *Radio e Tv*: <http://video>.

Mapko Пiuуyму

repubblica.it/edizione/napoli/gorky-e-lenin-a-capril-altra-storia/52551/51837.

193. Gennaro Sangiuliano, *Scacco allo zar. 1908-1910. Lenin a Capri: genesi della Rivoluzione*, Milano, Mondadori, 2012, p. 141.

194. Gennaro Sangiuliano, *Scacco allo zar*, op. cit.; Gennaro Sangiuliano, *La dolce vita di Lenin al Sole di Capri*, art. cit.

195. Gennaro Sangiuliano, *La dolce vita di Lenin al Sole di Capri*, art. cit.

196. The Times, 10 mapm 1920.

197. John Daniel, *Scarlet and the Beast*, op. cit., p. 454.

198. Dino Messina, *Il faccendiere di Lenin*, art. cit.

199. Edwards Jay Epstein, *Dossier: The secret life of Armand Hammer*, Da Capo Press, Cambridge (MA), USA, 1999.

200. Dino Messina, *Il faccendiere di Lenin*, art. cit.

201. Antonella Randazzo, *Dittature. La storia occulta*, Il nuovo mondo, Padova, 2007, p. 87.

202. Rosa Luxemburg, *La Rivoluzione Russa, scritti scelti*, под редакцията на Luciano Amodio, Einaudi, Torino, 1975, p. 601.

203. Antonella Randazzo, *Dittature*, op. cit., p. 91.

204. Паk мам, p. 94.

205. Паk мам, p. 90.

206. Bella V. Dodd, *School of darkness*, P. J. Kennedy, New York (USA), 1954.

207. Pierre Faillant de Villemarest, *Les sources financieres du communisme*, C.E.I., Parigi, 1984, p. 194.

208. Паk мам.

209. Паk мам, p. 192.

210. Gary Allen e Larry Abraham, *None dare call it conspiracy*, Buccaneer Books, New York (USA), 1976.

211. Juri Lina, *Under the sign of the Scorpion. The rise and fall of the Soviet Empire*, Referent Publishing, Stoccolma

(Svezia), 1998; Oleg Platonov, *Russia's Crown of Thorns - Secret History of Freemasonry 1731-1996*, Mosca, 1996. Американската агенция EIR (Executive Intelligence Review) във Вашингтон разкри, че Михаил Горбачов е член на теософския *Lucis Trust* (сдружение, свързано с езотеричния култ на масонството), в който се определя като *Майстора, който стои. New age und satanism*, Wiesbaden, EIRNA, 1989, p. 29. И още: според Le Monde, изгаден в Москва на 19 май 1989, от мнозина Горбачов се приема като масон.

212. ПРАВГА, 19 март 1988; цит. n.10/10988 от *Московские новости*.

213. Eriphanius, *Massoneria e sette segrete*, op. cit., p. 299.

214. Juri Lina, *Under the sign of the Scorpion*, op. cit.; John Daniel, *Scarlet and the Beast*, op. cit., p. 600.

215. През юли 1987 г., след въвеждането на *Перестройката*, Върховният съвет на СССР приема нов закон за държавните предприятия, оставяйки ги свободно да определят производствените си квоти в съответствие с търсенето на пазара. Те е трябвало преди всичко да се съобразят с волята на държавата, но в същото време са можели свободно да се разпореждат със свръхпроизводството. Обмяната на суровини между дружествата се извършва на пазарни цени. За прозрачността на цените и за улесняване на сделките в Москва е създадена стокова борса по инициатива на частни лица. Котирането на търговския обмен във вътрешността на страната е използвано за спекулации в износа на суровини и полуготови продукти и за установяването на капитали в чужбина. Държавните предприятия също е следвало да се самофинансират, покривайки разходите чрез продажби, а не чрез държавни трансфери. Законът отнема контрола на предприятията от министерствата и го предоставя на съветските дружества, оставяйки на ГосПлан (Държав-

Марко Пиццуми

ния комитет по планиране) само да предоставя общи насоки и приоритети в инвестиционните проекти, без да навлиза в подробности за производството.

216. Anthony C. Sutton, *Wall Street and the bolshevik revolution*, op. cit.

217. Alessandro Lattanzio, *Atomo Rosso, la storia della forza strategica sovietica*, Fuoco Edizioni, Roma, 2009, p. 14.

218. Пак там.

219. Пак там.

220. Пак там, p. 10.

221. Пак там, p. 13.

222. През юли 1934 г. *Henry Disston & Sons Inc.* е поискала от американския военен департамент разрешение за обучението на съветски техници в изграждането на брони за танкове, които да имат същото качество като тези, произведени за отбраната на САЩ. Първите стоманени брони за Т-34 са реализирани, благодарение на изпратения материал от Съединените щати. Щаб на руската армия 400.114, цит. Anthony C. Sutton, *The best enemy money can buy*, Liberty House Press, Billings (Montana), USA, 1986.

223. Пак там.

224. Alessandro Lattanzio, *Atomo Rosso*, op. cit., p. 14.

225. Полина Семъоновна Жемчужина, чието истинско име от еврейски произход е Пърл Карповская, е била ревностен активист на руската революция и освен че се е омъжила за Молотов, е имала близко приятелство с втората съпруга на Сталин – Надежда Алилуева.

226. Zhores Medvedev, *Stalin i evreiskaia problema: novyi analiz* (Stalin and the Jewish Question: A New Analysis), Mosca, Prava cheloveka, 2003.

227. Donald C. Watt, *Stalin first bid for sea power 1933-1941*, Naval Institute proceedings, юни 1964, Annapolis, USA, n.90, pp. 88-96; Malcolm Muir jr., *American warship construction for Stalin's navi prior to world war II*, Diplomatic

History, consultabile presso The Society for Historians of American Foreign Relations (SHAHR), University of Colorado, Colorado (USA), октомври 1981, vol. 5, pp. 337-351.

228. Докладът T.I.D.C. No. 12, озаглавен *Study by Interagency Committee on the Treatment of the German Automotive industry the standpoint of national security*, е публикуван на 14 юли 1945 от Департамента по външна икономика на САЩ.

229. Пак там.

230. *Ford-Gorky* включва предприятията на УАЗ в Уляновск, в Одеса – на ОАЗ и в Павлово – на PAZ. Групата ВВН-ZIL включва фабрикуте в Маймиши (MMZ), Миас (или УРАЛ Zis), Днепронетровск (DAZ), Кутаиси (KAZ) и Лвов (LAZ). Заг тези основни картели стоят по-малки *независими* предприятия: в Минск (MAZ), получило помощ от Германия; *Херкулес-Ярослав* (YaAz), построено от *Hercules Motor Company*, и MZMA в Москва, реализирано от *Ford Motor Company*.

231. Anthony C. Sutton, *The best enemy money can buy*, op. cit.

232. Alessandro Lattanzio, *Atomo Rosso*, op. cit., p. 15.

233. Anthony C. Sutton, *The best enemy money can buy*, op. cit.

234. Alessandro Lattanzio, *Atomo Rosso*, op. cit., p. 13.

235. Bryton Barron, *Inside the State Department*, Comet Press, New York, 1956.

236. House of Representatives, *To amend the export-import Bank Act of 1945*, Washington DC, 1968, p. 64.

237. Целта на организации, като *Клуб Билдербург*, CFR, *Тристранната комисия* и други мозъчни *тръстове*, финансирани от известни банкери като Рокфелер, е създаването на едно-единствено световно правителство, управлявано от големите международни финанси.

238. Alessandro Lattanzio, *Atomo Rosso*, op. cit., p. 20.

239. Charles Levinson, *Vodka-Cola*, Vallecchi, Firenze,

Марко Пуцуми

1978.

240. Паk мам.

241. Anthony C. Sutton, *The best enemy money can buy*, op. cit.

242. Сенат на САЩ, Съдебна комисия, *Proposed Shipment of ball bearing machines to the U.S.S.R.* (Washington, 1961).

243. Anthony C. Sutton, *The best enemy money can buy*, op. cit.

244. Сенат на САЩ, *Transfer of United States high technology to the Soviet Union and Soviet Bloc Nations*, Подкомисия за разследване, 97 Конгрес, Втора сесия, май 1982, Washington D.C., p. 55.

245. Амаката, която никога не се е случвала, ще остане в историята като *Инцидентът в залива Тонкин*: основната причина за войната, продължила 10 000 дни (най-дългата война в историята на САЩ), струвала 200 млрд. долара, живота на 58 000 американци и 3 млн. вьетнамци, опустошението на Виетнам, върху чиято територия са изсипани 7 млн. тона бомби (три пъти повече отколкото във Втората световна война) и призрака на поражението, за който на Америка са били нужни 30 години да го прогони. Разузнаването на Вашингтон познава много добре тази случка и не желае да я разказва. Затворена е, плътно покрита от булото на тайната, в 400 страници досие, съставено през 2001 г. от Робърт Ханиок – историк от Агенцията за национална сигурност (занимаваща се с прихващането на комуникации и дешифриране на кодове). Реконструирането на безпощадната верига от грешки и фалшиви следи според агент Матю Ейд, интервюиран от *New York Times*, следи отблизо изопачаването, направено от Белия дом, за да *prograde* на Америка и на света войната в Ирак. Какво се е случило през нощта на 4 август в залива Тонкин е разкрито – или по-точно потвърдено – от тези, кои-

то са прочели стотиците записи в секретните досиета, озаглавени *Spartans in Darkness* (*Спартаци в мрака*). Неслучайно! Онази нощ двата американски разрушителя *Магокс* и *К. Търнър Джой* са на нелегална мисия в подкрепа на съвместна офанзива на флота на Южен Виетнам и авиацията на Лаос срещу Северен Виетнам. Сенките приличат на призраци, ревът на винтата обърква сонара, насочван от *странни атмосферни ефекти* и особени промени във времето. В този твърде реален кошмар екипажите на двата разрушителя започват стрелба напосоки във въздуха. *Стреляли са по мишени-фантоми* – разказва още преди 10 години Джеймс Стокгейл, командир на ескортиращата ескадрила на самолетоносачите на Военноморските сили. – *Аз ги виждах добре отгоре: там долу нямаше РТ-логки, торпедни лодки... имаше само вода с цвят на риба и огън от американските оръжия*. Грешката бързо е призната, но според тези, които са чели секретните документи, усърдни служители са направили всичко възможно с не по-малка бързина и са покрили цялата афера, фалшифицирайки документите, за да представят доказателства за атаката. Взето от *Alix Van Buren, USA, resta il segreto sul Tonchino. La miccia del Vietnam ricorda l'Iraq*, *La Repubblica*, 1 ноември 2005, р. 6: <http://ricerca.repubblica.it/repubblica/archivio/repubblica/2005/11/01/usaresta-il-segreto-sul-tonchino-la.html>.

246. Anthony C. Sutton, *The best enemy money can buy*, op. cit.

247. Пак там.

248. Декларация за произхода на съветската технология от 1963 г., издадена от правителството на САЩ. Цит. Anthony C. Sutton, *Western Technology and Soviet economic development*, Stanford University, USA, vol. I-II-III, 1968-1973.

249. Anthony C. Sutton, *The best enemy money can buy*, op. cit.

Марко Пиуууму

250. Сенат на САШ, *Transfer of United States high technology to the Soviet Union*, cit. p. 263.

251. Пак мам.

252. Пак мам, pp. 267-268.

253. *Al Qaeda origins and links*, BBC News, 20 юли 2004: http://news.bbc.co.uk/2/hi/middle_east/1670089.stm; *Who is Osama Bin Laden?*, CBC News, 19 януари 2006: <http://www.cbc.ca/news/background/osamabinladen>; Robin Cook, *The struggle against terrorism cannot be won by military means*, The Guardian, 8 юли 2005: <http://www.guardian.co.uk/uk/2005/jul/08/july7.development>.

254. Michel Moore, *Fahrenheit 9/11*, Marco Pizzuti, *Rivelazioni non autorizzate*, op. cit.

255. Пак мам.

256. Kurt Eichenwald, *Bin Laden family liquidates holdings with Carlyle Group*, The New York Times, 26 октомври 2001: <http://www.nytimes.com/2001/10/26/business/bin-laden-family-liquidates-holdings-with-carlyle-group.html>.

257. Gordon Duff, *Bury Bin Laden at Arlington?*, Veterans Today, 13 януари 2012: <http://www.veteranstoday.com/2012/01/13/bury-bin-laden-at-arlington>.

258. Anthony C. Sutton, *The best enemy money can buy*, op. cit.

259. Оригинална снимка, сканирана от New York Village Voice. Кадър от акредитираната Sygma/Corbis Agency в Париж.

260. Сенат на САШ, *Transfer of United States high technology to the Soviet Union*, cit.

261. Пак мам.

262. Пак мам.

263. Пак мам; John Kendall, *Techno Bandit, guilty on 15 counts*, Los Angeles Times, 21 февруари 1987: http://articles.latimes.com/1987-02-21/local/me-4861_1_illegal-export; Kim Murphy, *20 years prison term for Techno-bandit*

urged, Ongoing exports to soviet cited, Los Angeles Times, 3 април 1987: http://articles.latimes.com/1987-04-03/local/me-2478_1_20-year-prison-term; Joshua Hammer, *The untouchables*, Los Angeles Times, 10 април 1988: http://articles.latimes.com/1988-04-10/magazine/tm-1152_1_illegal-export.

264. Anthony C. Sutton, *The best enemy money can buy*, op. cit.

Глава IV

265. *Ловците на духове* твърдят, че са решили спонтанно и безплатно да изпълняват гражданския си дълг да защитават обществото от *глупостите* на шарлатаните. Така поднесено, би трябвало да бъде частно хоби, което да се упражнява в режим на почти пълен работен ден, и да предоставя максимална власт на институционалните източници, за да се присмиват на интелектуалците, които правят проучвания за независима информация. Всяка алтернативна на официалната хипотеза е дискредитирана като продукт на перверзна фантазия на *мечтатели*, пренебрежително етикетирани като *заговорници* на режима. Често, за да се разкрие самоличността на обичайните герои от тази *сфера на услуги*, е достатъчно да установим наличието на някои типични характеристики: 1) става въпрос за лица, професионално ангажирани (най-вече в блогове и интернет форуми) в тази област; 2) винаги стават защитници на всяка официална версия; 3) пропагандират идеи, според които нито едно лоби с власт не може да контролира обществото като цяло и че няма как разследванията на съдебната власт да бъдат прикрити отгоре; 4) обвиняват в лудост или в невежество всеки, който се осмели да отрече официалните информационни източници.

266. Фалшивите дисиденти представляват най-ефикасният и коварен инструмент за контрол. Това

Марко Пиццутти

са харизматични персони, инфилтрирани от службите, или още по-лесно – корумпирани, които, след като са спечелили публична известност, подкрепяйки правилните каузи, започват да се объркват, да изпращат *в глуха линия* или да дискредитират някои от най-важните медийни битки за контраинформация (11 септември, масонството, *силните на геня* и т.н.).

267. Marco Della Luna, Antonio Miclavez, *Euroschiavi*, Arianna Edizioni, Casalecchio (BO), 2007, p. 210.

268. Европейската централна банка може да купува държавни облигации от вторичния финансов пазар, както се очаква от SMP (Security Market Program). Isabella Vufacchi, *Le cartucce di Draghi*, Il Sole 24 ore, 27 юли 2012.

269. Цитат на понятието за публичен дълг от правния речник *Симон*. Обикновено търговските банки управляват инвестиционни фондове, в които се сливат част от държавни облигации, поставени на пазара.

270. По данни на Централната банка на Италия, отнасящи се за 2012 г.

271. В националното счетоводство първичното saldo е разликата между публичните административни приходи и техните разходи след приспагане на лихвите по държавния дълг. Ако тази разлика е отрицателна или разходите (с изключение на тези за лихви) надвишават приходите, става въпрос за първичен дефицит; в противен случай имаме първичен излишък.

272. Mario Sensini, *Privatizzazioni si parte con gli immobili*, Il Corriere della Sera, 8 август 2012: http://www.corriere.it/economia/12_agosto_08/vendita-immobili-debito-wsj_c844c500-e15e-11e1-9040-4b74873c03cd.shtml.

273. Giorgio Arfaras (дукектор на *Lettera economica*), *Il debito pubblico, quando e chi lo ha formato*, Linkiesta S.p.A., 30 юли 2011: <http://www.linkiesta.it/debito-pubblico-italiano>.

274. Andrea Franceschi, *Giappone, debito maxi tassi minimi*, Il Sole 24 ore, 5 юни 2012: <http://www.ilsole24ore>.

com/art/finanza-e-mercati/2012-06-05/giappone-debito-maxi-tassi-064022.shtml?uuiid=Ab11uSnF.

275. Пак там.

276. Marco Della Luna, Antonio Miclavez, *Euroschiavi*, op. cit.

277. Данните са от официалния сайт на Министерството на финансите: *Le aste dei Titoli di Stato*, http://www.dt.tesoro.it/export/sites/sitodt/modules/documenti_it/debito_pubblico/normativa_spalla_destra/Modalitx_di_svolgimento_delle_aste.pdf.

278. Що се отнася до Европейската централна банка, прякото закупуване на държавни облигации е **забранено** от параграф 1, чл.101, глава 1, дял VII, Политическа и парична политика, Договор от Маастрихт: ***Забранено е отпускането на овърдрафти или всякакъв друг вид кредитни улеснения от страна ЕЦБ или от страна на централните банки на страните членки на институции или органи на Общността, на държавната администрация, местни органи или други публични органи, управлявани от публично право или публични предприятия на страните членки, както и прякото закупуване от тях на дългови ценни книжа от ЕЦБ или от централни национални банки.*** Официален вестник на Европейската общност от 24 декември 2002: http://eur-lex.europa.eu/it/treaties/dat/12002E/pdf/12002E_IT.pdf.

279. Isabella Bufacchi, *Le cartucce di Draghi*, MicroMega, II Sole 24 ore, 27 юли 2012: <http://temi.repubblica.it/micromega-online/le-cartucce-didraghi/?printpage=undefined>.

280. Agustino Fontevicchia, *Draghi readies ECB firepower: Central Bank may buy Spanish Italian bond*, Forbes, 1 август 2012: <http://www.forbes.com/sites/afontevicchia/2012/07/30/draghi-to-unsheath-ecb-bazooka-smp-bondbuying-with-efsfesm-support>.

281. Прякото закупуване на държавни облигации на вторичния пазар от ЕЦБ е позволено от SMP (Security

Марко Пиццуми

Market Program): <http://www.ecb.int/home/glossary/html/act4s.en.html>.

282. Имотът не се отпуска на конкретно име, а на приносител (титуляр).

283. Част от тях се закупуват от търговските банки и в крайна сметка се озовават във фондове, организирани от други дружества от техните групи.

284. Сред италианските държавни облигации могат да бъдат споменати: съкровищните бонове (BOT), многогодишните съкровищни облигации (BTP), съкровищните сертификати с опция (CTO), кредитните съкровищни сертификати (CCT), Нулевите съкровищни купонни сертификати (CTZ).

285. Официалният сконтов процент (TUS) е изискваният лихвен процент от Централната банка за предоставяне на заеми на търговските кредитни институти и представлява важен *регулиращ вентил* за финансовия пазар, защото въз основа на него се определя както лихвеният процент, наложен от банките на техните клиенти, така и междубанковият процент (процент, който се прилага върху заемите между банките). Обикновено когато TUS се покачи, увеличението на стойността на парите причинява свиване на кредитирането. Когато обаче централната банка намали официалния дисконтов процент, насърчава увеличаването на инвестициите и потреблението, благодарение на по-ниската цена на парите.

286. Взаимните инвестиционни фондове са финансови инструменти, събиращи парите на спестителите, които доверяват управлението на своите спестявания на компания за управление на активи със статут на юридическо лице и капитали, различни от тези на фонда.

287. Carlo Manzo, Paolo Stefanini, *Chi ha in tasca il debito pubblico italiano?* (по данни на Италианската централна банка и от международните и бюлетини), Linkiesta

S.p.A., 9 август 2011: <http://www.linkiesta.it/chi-detiene-debitopubblico-italiano>.

288. Финансовият гигант *Goldman Sachs* прогава 92% от своите италиански държавни облигации само за 3 месеца. *BCE allarme debolezza crescita. Goldman Sachs: fuga dai Btp*, Investireoggi, 10 август 2012: <http://www.investireoggi.it/economia/bce-allarme-debolezza-crescita-goldman-sachs-fuga-daibtp>.

289. *E intanto la Germania cresce speculando sui partner UE*, Il Tempo, 3 май 2012: <http://www.iltempo.it/2012/05/03/1338143-marlowe.shtml>.

290. Кралски указ-закон от 12 март 1936 г., No 375, преобразуван с изменение на закона от 7 март 1938 г., No 141, и последващи изменения и допълнения. Първата част (все още в сила) от закона определя Централната банка на Италия като *публична институция* и ѝ поверява окончателно функцията да емитура. Частните акционери са лишени от акциите си, които се запазват за финансовите институции с обществено значение. На банката е наложена забрана за директна отстъпка при небанкови операции, подчертавайки така нейната функция на *банка на банките*; http://www.bancaditalia.it/bancaditalia/storia/1936/la_depressione.

291. *Famiglia Cristiana*, n.1, 4 януари 2004.

292. *Ricerche e Studi* di Mediobanca, 2003, p. 1149.

293. Rosanna Cafaro, *Come difendersi dalle banche*, Maggioli, Santarcangelo di Romagna (RN), 2011, глава 3, p. 284.

294. Новият статут на Централната банка на Италия, приет с Указ на 12.12.2006 г. от президента на Републиката Джорджо Наполитано и от министър-председателя Романо Проди, е изменил предходния чл. 3: *Капиталът на Централната банка на Италия е 156 000 евро и е разделен на дялови акции на участие от 0,52 евро всяка една, чиято собственост е регламентирана от закона. Прехвърлянето*

Марко Пиццутти

на акциите се извършва по предложение на Изпълнителния съвет само със съгласието на Висшия съвет, зачитайки автономността и независимостта на Института и на балансираното разпределение на акциите.

295. Член 1 от италианската Конституция гласи следното: *Италия е демократична република, основана върху труда. Суверенитетът принадлежи на народа и се упражнява по начин и в рамките на Конституцията.* Тази концепция за суверенитет очевидно засяга също и правото на държавата да отпечатва собствени пари.

296. *Monte Titoli* е компания за публични и частни ценни книжа, различна от дериватните инструменти, и предоставя компенсационен фонд и гаранция за земеделците (клирингова къща).

297. По-специално на пазара на едро за държавни ценни книжа (MTS) и на пазара на междубанковите фондове и деривати (MID).

298. Цифрите, посочени в списъка с участниците, могат да се видят на официалния сайт на Централната банка на Италия: <http://www.bancaditalia.it/bancaditalia/funzgov/gov/partecipanti/Partecipanti.pdf>.

299. Il Tempo, 22 октомври 2000.

300. Кралски декрет от 12 март 1936 г., No 375, с изменения се преобразува в Закон от 7 март 1938, No 141, с последващи изменения и допълнения.

301. Указ на Президента на Републиката от 12 декември 2006, публикуван в Държавен вестник, No 291, от 15 декември 2006.

302. Устав на Централната банка на Италия, член 6: <http://www.bancaditalia.it/bancaditalia/funzgov/gov/statuto/statuto.pdf>.

303. Пак там, чл. 9.

304. Пак там, чл. 7.

305. Пак там, чл. 13.

306. Пак там, чл. 7.

307. Пак там.

308. Пак там, чл. 18. Указ на Президента на Републиката от 12 декември 2006 за одобряване на новия Устав на Централната банка на Италия, публикуван в Държавен вестник, No 291, от 15 декември 2006..

309. Нов Устав на Централната банка на Италия (2006), чл.18.

310. Пак там, чл.18.

311. Пак там.

312. Пак там, чл.19.

313. Пак там.

314. Пак там, чл. 16.

315. Пак там, чл. 17.

316. Пак там, чл. 24.

317. Пак там.

318. Пак там, чл. 16.

319. Пак там.

320. Пак там, чл. 15.

321. Robert Bruner, Sean Carr, *The Panic of 1907: lessons learned from the market's Perfect Storm*, John Wiley & Sons, New York, 2007.

322. Tania Cariina Hsu, *Economia USA, il collasso dell'impero*, Nexus New Times, n.77, декември 2007 – януари 2008.

323. Robert Bruner, Sean Carr, *The Panic of 1907*, op. cit.

324. Ron Paul, *End the FED*, Grand Central Publishing, New York, 2009.

325. Robert C. Effros, *Current legal issues affecting central banks*, International Monetary Found, Washington, 1992.

326. Томазо Пагоа-Скиона (Белуно, 23 юли 1940 г. – Рим, 18 декември 2010 г.) е икономист и италиански политик. Деен участник в най-важните италиански (Централната банка на Италия) и европейски финансови институции (член на първия Управителен съвет на

Марко Пиццутти

Европейската централна Банка). Част е от Комисията *Делор*, която чертае пътя за създаването на единна валута. Министър на икономиката и финансите по време на правителството на Проди и ръководител на Международния валутен фонд.

327. Chiara Zilioli, Martin Selmayr, *La Banca centrale europea*, Giuffrè, 2007 (обърнете внимание на представянето на Томазо Пагоа-Скиона).

328. Alan Greenspan, *The age of turbulence*, Penguin Press, New York, 2007.

329. Alain Parguez, *Relazione economica del 24 febbraio 2012*, 105 Stadium, Rimini.

330. Според официалната дефиниция на ЕЦБ *Европейската система се състои от ЕЦБ и централните национални банки на страните, които са приели единната валута. Евросистемата и Европейската система на централните банки (ЕСЦБ) ще съществуват съвместно, докато има държави – членки на ЕС, извън еврозоната:* <http://www.ecb.int/ecb/orga/escb/html/index.it.html>.

331. Отговорът на г-н Марио Боргезио е даден на 16 юни 2011 от европейския комисар Оли Рен.

332. Текстът на питането, внесено от Марко Скуриа: *В отговор на писмен въпрос по същата тема, отправен от г-н Боргезио на 16 юни 2011 г., Комисията информира колегата, че „към момента на издаване на евро-банкноти, принадлежащи на Евросистемата, веднъж издадени както банкноти, така и монети в евро, принадлежат на титуляра на сметката, по която се заплащат такси“. Може ли Комисията да разясни правната основа на това твърдение?*

333. Решение на Европейската комисия No E-000302/2012, подписано от Оли Рен на 12 март 2012.

334. Giacinto Auriti, *Il paese dell'utopia. La risposta alle cinque domande di Ezra Pound*, Tabula Fati, Chieti, 2002.

335. Интервю на журналиста от TG1 Джани Руота

от 6 март 2009 г. с тогавашния министър на икономиката и финансите Джулио Тремонти.

336. Alain Parguez, *Relazione economica del 24 febbraio 2012*, cit.

337. Silvester C. W. Eijffinger, Jakob De Haan, *The political economy of Central – Bank indipendance*, Special papers in international politics, Факултет по икономика на университета в Принстън, New Jersey (USA), 19 май 1966; http://www.princeton.edu/~ies/IES_Special_Papers/SP19.pdf.

338. Нов Устав на Централната банка на Италия, Указ на Президента на Републиката от 12 декември 2006, Устав и капитал на Централната банка на Италия, Част I, Статия 1: <http://www.bancaditalia.it/bancaditalia/funzgov/gov/statuto/statuto.pdf>.

339. Giacinto Auriti, *Il paese dell'utopia*, op. cit.

340. Телевизионно интервю на журналиста Джим Лерер с Алън Грийнспан, излъчено на 18 септември 2007 г. от американския канал PBS (Public Broadcasting Service). Текстът в оригинал на английски:

Jim Lehrer: What is the proper relationship, what should be the proper relationship between a chairman of the Fed and a president of the United States?

Alan Greenspan: Well, first of all, the Federal Reserve is an independent agency, and that means, basically, that there is no other agency of government which can overrule actions that we take. So long as that is in place and there is no evidence that the administration or the Congress or anybody else is requesting that we do things other than what we think is the appropriate thing, then what the relationships are don't, frankly, matter.

http://www.pbs.org/newshour/bb/business/july-dec07/greenspan_09-18.html; <http://www.youtube.com/watch?v=ol3mEe8TH7w>.

341. Eustace Mullins, *The secret of Federal Reserve Act*,

Марко Пиццутти

Bankers Research Institute, Staunton (Virginia), USA, 1985; Chiara Zilioli, Martin Selmayr, *La Banca centrale europea*, op. cit.

342. Пак там.

343. Пак там.

344. Преди изобретяването на съвременните хартиени банкноти парите са били основно от благороден метал и всеки, който е разполагал със злато или сребро, е имал възможността да се обърне към Монетния двор и да ги превърне в пари. По време на тази операция на монетосечене суверенът отпечатва своя лик върху монетите, запазвайки по закон една част от благородните метали. От този древен обичай датира историческият произход на *правото на сеньораж*.

345. Marco Della Luna, Antonio Miclavez, *Euroschivi*, op. cit., pp. 112-122.

346. Georges Soros, *Europe's future is not up to the Bundesbank*, The Financial Times, 11 април 2012: <http://www.ft.com/intl/cms/s/0/f7ac05c8-82fa-11e1-ab78-00144feab49a.html#axzz24S1R67sU>.

347. Пак там.

348. Така наречените *пилотни дружества* имат за единствена цел осъществяването на една или повече операции по секюритизация (заместване на банковите кредити с ценни книжа) и в този контекст стават концесионер на активите, които да бъдат секюритизирани и/или да емитуират корелирани ценни книжа.

349. Georges Soros, *Europe's future is not up to the Bundesbank*, op.cit.

350. Mario Sensini, *Privatizzazioni si parte con gli immobili*, art. cit.

351. Marco Pizzuti, *Rivelazioni non autorizzate*, op. cit.; Marco Pizzuti, *Scoperte archeologiche non autorizzate*, Edizioni Il Punto d'Incontro, Vicenza, 2010.

352. Marco Pizzuti, *Scoperte scientifiche non autorizzate*, Edizioni Il Punto d'incontro, Vicenza, 2011.

353. Marco Pizzuti, *I mercanti della salute*, Sperling&Kupfer, Milano, 2012.

354. Magdi Cristiano Allam, *BCE, la fabbrica del debito che sta rovinando l'Europa*, Il Giornale, 23 юли 2012: <http://www.ilgiornale.it/news/interni/bcefabbrica-debito-che-sta-rovinando-leuropa.html>.

355. Chicago Federal Reserve, *Modern Money Mechanics*, Chicago, Illinois, 1963; Patrick Carmack, Bill Still, *The Money Masters: How International Bankers Gained Control of America*, video, 1998.

356. В зависимост от действително отпуснатите суми законът задължава обикновената банка да поддържа минимален депозит като гаранция (задължителна резерва средно под 5%) към Централната банка и още един доброволен резерв в собствената си хазна.

357. Marco Della Luna, Antonio Miclavez, *Euroschivi*, op. cit., pp. 265-285.

358. Salvatore Tamburro, *Non u crisi u truffa*, Edizioni Si, Citta di Castello, 2012, p. 47.

359. Nicola Borzi, *I derivati dei comuni, un identikit che cambia*, Il Sole24ore, 27 октомври 2007: <http://www.ilsole24ore.com/art/SoleOnline4/Finanza%20e%20Mercati/2007/10/derivati-dei-Comuni.shtml?uuid=78e3bb56-8461-11dc-87a8-00000e251>.

360. Salvatore Tamburro, *Non u crisi u truffa*, op. cit.

361. Daniela Carcea, *La giostra dei derivati*, Notizie Radicali, 21 май 2012.

362. Marco Della Luna, Antonio Miclavez, *Euroschivi*, op. cit.

363. *Credit Default Swap, cosa sono e come funzionano*, Intermarket&more, 29 ноември 2011: <http://intermarketandmore.finanza.com/credit-default-swapcds-cosa-sono-e-come-funzionano-37302.html>.

Марко Пууцму

364. Salvatore Tamburro, *Non u crisi u truffa*, op. cit., p. 49.

365. Пак мам, p. 48.

366. Пак мам.

367. Morya Longo, *Enti locali e derivati, 30 miliardi „appesi“ al Consiglio di Stato*, Il Sole 24 ore, 1 юни 2011: <http://www.ilsole24ore.com/art/finanza-e-mercati/2011-06-01/enti-locali-derivati-miliardi-064133.shtml?uuid=AaYkrHcD>.

368. Fabio Pavesi, *Moody's, Standard & Poor's e Fitch, Ecco chi comanda nelle agenzie di rating*, Il Sole 24 ore, 7 маї 2005: <http://www.ilsole24ore.com/art/SoleOnline4/Finanza%20e%20Mercati/2010/05/ecco-chi-comanda-moody.shtml>.

369. Пак мам.

370. Пак мам.

371. Salvatore Tamburro, *Non u crisi u truffa*, op. cit.

372. Сред основните акционери на *Fitch* са френската група *Fimalac* (60%) и издателската група *Hearst* (40%). В *S&P* едн от главните акционери е *McGraw-Hill* (от своя страна контролирана в рамките на 12,31% от *Capital World Investor*, *State Street Corporation* 4,34%, *Vanguard Group inc.* 4,17%). В структурата на *Moody's* на-големите са съответно *Berkshire Hathaway inc.* (Уорън Бъфет) 12,47%, *Capital World Investors* 12,38%, *Price associates inc.* (Т. Роув) 5,95%. Останалата част от акционерските дялове на *S&P* и *Moody's* са предмет на покупко-продажба между различни финансови групи. Данни от 2011 г., източник Fabrizio Goria, *Chi controlla chi da i voti al mondo?* Linkiesta S.p.A., 10 август 2011: <http://www.linkiesta.it/agenzie-di-rating-chi-controlla-chi-da-i-votial-mondo>.

373. Fabio Pavesi, *Moody's, Standard & Poor's e Fitch*, art. cit.

374. Giorgio Ferrari, *Agenzie di rating: ecco chi muove i mercati*, *l'Avvenire*, 7 маї 2010.

375. Пак мам.

376. Jessica Silver Greenberg e Nelson D. Schwartz, *Living wills for too big to fail banks are released*, New York Times, 3 юли 2012: <http://www.nytimes.com/2012/07/04/business/living-wills-of-how-to-unwind-big-banks-are-released.html>.

377. Salvatore Tamburro, *Non u crisi u truffa*, op. cit., p. 18.

378. *Downgrade di Standard & Poor's all'Italia. La Procura di Trani chiede il rinvio a giudizio*, La Repubblica, 31 май 2012.

379. Интервю с г-р Франк Партной, професор по право и финанси в университета в Сан Диего, Калифорния. Записът може да се види онлайн на: <http://www.youtube.com/watch?v=Wtnt4Y0Md5U>.

380. Белгия, Германия, Естония, Ирландия, Гърция, Испания, Франция, Италия, Кипър, Люксембург, Малта, Холандия, Австрия, Португалия, Словения, Словакия, Финландия: <http://european-council.europa.eu/media/582889/08-tesm2.it12.pdf>.

381. На 17 декември 2010 г. Европейският съвет създава орган за стабилност – Европейски механизъм за стабилност (MES). На 25 март 2011 г. Европейският съвет приема решение 2011/199/ЕС, което изменя чл. 13б от Договора за функционирането на ЕС в страните от еврозоната. На 9 декември държавните глави вземат решение да дадат повече правомощия на ЕС.

382. Бивш чл. 34 от Договора за професионална тайна.

383. Чл. 37 от Договора.

384. Глава 2, чл. 4: <http://european-council.europa.eu/media/582889/08-tesm2.it12.pdf>.

385. Глава 3, чл. 8, параграф 4.

386. Договор MES, приложение II: <http://european-council.europa.eu/media/582889/08-tesm2.it12.pdf>.

387. Пълният текст на Договора може да бъде намерен на официалната страница на ЕС: <http://www.european-council.europa.eu/media/582889/08-tesm2.it12.pdf>.

Марко Пиццутти

388. Фискалният пакт е подписан на 2 март 2012 г. от 25-те страни от Европейския съюз и предвижда спазването на редица задължения, наричани *златни правила*. Всички страни – членки на ЕС, го подписват, с изключение на Обединеното кралство и Чешката република. Предвидено е Договорът да влезе в сила на 1 януари 2013 г., ако към този момент поне 12 държави – членки на еврозоната, са го ратифицирали.

389. Magdi Cristiano Allam, *BCE, la fabbrica del debito che sta rovinando l'Europa*, art. cit.

Глава V

390. Типологията на финансовите продукти *subprime* включва широка гама от кредитни инструменти, ипотеки *subprime*, кредити *subprime* и кредитни карти *subprime*. Дейността *subprime* (високорисковите ипотечни кредити) като дефиниция е заем, предоставен на физическо лице, което няма възможност за по-благоприятен лихвен процент на кредитния пазар. Кредитополучателите *subprime* обикновено имат нисък кредитен рейтинг и кредитна история от неизпълнения, нарушения, възбрани, фалити и закъснения.

391. Федералният резерв (Американската централна банка) в изявление, публикувано след срещата с FOMC (Federal Open Market Committee) на 28 юни 2007 г., продължава да сочи инфлацията като основен проблем за САЩ. Опасенията за развитието на пазара на недвижими имоти са поставени на второ място и се отнасят най-вече до отрицателното въздействие на този сектор върху икономическия растеж, но възможната му роля в отприщването на финансовата криза не е взета под внимание. Преценките на видни икономисти, като Y. Demyank, O. Van Hemerer и R.J. Shiller са главно в тази посока. Цит. Daniele Casone, *Le cause alla base della crisi dei mercati finanziari individuate dall'autorità monetaria*

americana, Professione Finanza, 19 януари 2010: <http://www.professionefinanza.com/scheda.php?id=1339>.

392. Glauco Maggi, *Bolla immobiliare e mutui supprime: le colpe delle banche*, La Stampa, 15 октомври 2007: http://www.lastampa.it/_web/cmstp/tmplrubiche/economia/grubrica.asp?ID_blog=67&ID_articolo=360&ID_sezione=132.

393. Kathleen C. Engel, Patricia A. McCoy, *The subprime virus*, Oxford University Press, USA, 2011.

394. *I subprime*, Borsa Italiana, 15 януари 2010: <http://www.borsaitaliana.it/notizie/speciali/crisi-mercati-2008/crisideimercati/subprime.htm>.

395. Пак там.

396. Пак там.

397. *Usa, parcheggi aperti ai senzatetto*, Tgcom24, 10 юли 2008; *I subprime*, art. cit.

398. Секюритизацията се състои в прехвърлянето на дейности или активи на дружество, технически определено като *ипотечен брокер*, чрез издаване и пласиране на ценни книжа. Кредитът се прехвърля на трети лица и издължаването му трябва да гарантира възвращаемостта на капитала и лихвените полици, посочени в облигацията. Ако дългът стане несъбираем, който е закупил секюритизирани активи, губи лихвите, както и платената главница. Обикновено преотстъпените активи представляват кредити, но могат да бъдат също така и недвижими имоти, секюритизирани деривати или други.

399. Domenico Gelonese, *Due crisi economiche a confronto: 1929 - 2008*, университет Луис Гууго Карли в Рим, Катедра Международна икономическа политика, академична година 2008/2009, р. 3: <http://tesi.eprints.luiss.it/117/1/gelonesetesi.pdf>.

400. Пак там.

401. Ferri Speranza, Lacitignola Punziana, *Le agenzie di rating*, Il Mulino, Bologna, 2009.

Марко Пуууму

402. *Bank of America acquista Merrill Lynch ma Lewis tagliera 35.000 posti di lavoro*, La Repubblica, 2 януари 2009: <http://ricerca.repubblica.it/repubblica/archivio/repubblica/2009/01/02/bank-of-america-acquista-merrill-lynch-ma.html>.

403. Stefano Elli, *Sui rimborsi delle obbligazioni il contenzioso u in pareggio*, Il Sole 24 ore, 18 септември 2010.

404. Официалното искане на *Lehman Brothers* да се възползват от административната система (Глава 11 от Американския кодекс за фалит) е представено пред Районния съд на Ню Йорк на 15 септември 2008; http://www.lehman.com/press/pdf_2008/091508_lbhi_chapter11_announce.pdf.

405. Louise Story, Erich Dash, *Lehman channeled risks through „Alter Ego“ firm*, The New York Times, 12 април 2010: <http://www.nytimes.com/2010/04/13/business/13lehman.html?pagewanted=all>.

406. Jeannine Aversa, *Poll: Majority of people believe recession underway*, USA Today, 15 февруари 2008: http://www.usatoday.com/money/economy/2008-02-10-economypoll_N.htm; *Recession in US „has arrived“*, BBC News, 8 януари 2008: <http://news.bbc.co.uk/2/hi/business/7176255.stm>.

407. *Banche USA, vicino piano di salvataggio*, Finanza&Borse, Trilud S.p.A.: <http://www.finanzeborse.it/articolo/banche-usa-vicino-accordo-sul-pianodi-salvataggio/2366>.

408. Maria di Saverio, Maurizio Mosca, *Crisi. Misure e strategie nazionali a confronto. Unione europea*, Focus Isfol, 1/2009, ISSN: 1974-4986: http://archivio.isfol.it/DocEditor/test/File/2009/Focus_Isfol/Focus_Isfol_2009_1_Ue%281%29.pdf.

409. *Disoccupazione record tra i giovani*, Il Mattino, 31 август 2012; *Lavoratori precari: sono tre milioni. E la disoccupazione giovanile sale 35,3%*, Oggi, Mediagroup Spa,

31 аҗыым 2012; Daniele Cirioli, *La riforma Fornero non aiuterà le imprese a creare nuovo lavoro*, L'Occidentale, 4 юлу 2012; Tommaso Della Longa, *Irlanda, nell'isola verde u emergenza poverta*, Panorama, 14 април 2012.

410. Официални данни на ирландската National Treasury Management Agency (NTMA): Treasury Building, Grand Canal Street n.2, Dublin, Irlanda: <http://www.ntma.ie/home.php>; Nicola Pegoraro, *L'Irlanda e il suo debito pubblico*, Soldionline, финансиов и икономическу вестник, 17 юлу 2009: <http://www.soldionline.it/notizie/obbligazioni-italia/l-irlanda-e-il-suo-debito-pubblico>.

411. *Europa: Lussemburgo con Pil pro capite piu alto. Italia sedicesima*, Търговска палата на Салерно, 23 юну 2010: <http://www.sa.camcom.it/P26U1863T26/Europa—Lussemburgo-con-Pil-pro-capite-piu--alto--Italiasedicesima.htm>.

412. Danilo Taino, *E l'Irlanda vota sul patto di bilancio: un test per il rigore*, Corriere della Sera, 31 мау 2012: http://archiviostorico.corriere.it/2012/maggio/31/Irlanda_vota_sul_patto_bilancio_co_9_120531015.shtml.

413. Ian Guider, Fergal O'Brien, *Ireland loses AAA rating at S&P on deficit*, Bloomberg, 30 март 2009: http://www.bloomberg.com/apps/news?pid=newsarchive&sid=a69.9_yL6P.w; *Irlanda, la scure di Moody's -5 punti di rating*, L'Unita, 17 гекември 2010: <http://www.unita.it/mondo/irlanda-lascure-di-moody-s-br-5-punti-di-rating-1.261069>.

414. Vittorio Puledda, *Irlanda declassata, Ungheria nel mirino*, La Repubblica, 20 юлу 2010: <http://ricerca.repubblica.it/repubblica/archivio/repubblica/2010/07/20/irlanda-declassata-ungheria-nel-mirino.html>.

415. Fabio Cavallera, *In Irlanda la commedia u all'ultimo atto*, Corriere della Sera, Sette, 8 юну 2012: http://www.corriere.it/sette/12_giugno_08/2012-23-cavallera-irlanda-commedia-ultimo-atto_cff2cbce-b168-11e1-ba93-c93b078addf8.shtml.

416. Пақ мам.

417. *Moody's taglia il rating dell'Irlanda a „junk“*,

Марко Пиуцуму

spazzatura, Il Sole 24 ore, 12 юли 2011: <http://www.ilsole24ore.com/art/notizie/2011-07-12/moodystaglia-rating-irlanda-214204.shtml?uuid=AazKydnD>.

418. Fabio Cavalera, *In Irlanda la commedia u all'ultimo atto*, art. cit.

419. Пресконференция в Дъблин, на която като делегат на ЕЦБ присъства Клаус Мазух, 19 януари 2010. Намесята в регистрацията на Винсънт Браун може да се гледа онлайн на: <http://www.youtube.com/watch?v=3H6tuf859H4>.

420. Данните са взети от официалния сайт на Италианската фондова борса, *Northern Rock*, 15 януари 2010: <http://www.borsaitaliana.it/notizie/speciali/crisi-mercata-2008/crisiunioneeeuropea/northern-rock.htm>.

421. Пак там.

422. Marco Niada, *Nazionalizzazione temporanea per Northern Rock*, Il Sole 24 ore, 18 февруари 2008: <http://www.ilsole24ore.com/art/SoleOnLine4/Finanza%20e%20Mercati/2008/02/northern-rock-nazionalizzazione.shtml?uuid=72560848-ddf3-11dc-b730-00000e251029&DocRulesView=Libero>.

423. Guido Santavecchi, *Northern Rock, salvataggio col trucco*, Corriere della Sera, 22 февруари 2008: http://archiviostorico.corriere.it/2008/febbraio/22/Northern_Rock_salvataggio_col_trucco_co_9_080222026.shtml.

424. Пак там.

425. Министерство на икономиката и финансите, *Relazione Generale sulla Situazione Economica del Paese*, RGE Anno, 2009 vol. I, pp. 20-21: <http://www.tesoro.it/doc-finanza-pubblica/dfp.rgse.asp>.

426. Giuseppe Sarcina, *La lunga deriva dell'economia greca dal boom al crollo del PIL del 12%*, Il Corriere della Sera, 13 февруари 2012.

427. Пак там.

428. Fabrizio Goria, *La crisi greca compie due anni ed u diventata europea*, L'inkiesta S.p.A., 1 февруари 2012:

<http://www.linkiesta.it/la-crisi-greca-compiedue-anni-ed-e-diventata-europea>.

429. *Tutte le tappe della crisi*, Il Sole 24 ore, 11 ануа 2010: <http://www.ilsole24ore.com/art/SoleOnLine4/Mondo/2010/04/grecia-tappe-crisi.shtml?uuiid=AbbrBWWF>.

430. Andrea Franceschi, *Giappone: debito maxi, tassi minimi*, Il Sole 24 ore, 5 юну 2012: <http://www.ilsole24ore.com/art/finanza-e-mercati/2012-06-05/giappone-debito-maxi-tassi-064022.shtml?uuiid=Ab11uSnF>.

431. *Grecia, le tappe della crisi*, La Repubblica, 21 феврыу 2012: http://www.repubblica.it/economia/2012/02/21/news/grecia_le_tappe_della_crisi-30241276.

432. Anna Mazzone, *Grecia: il governo conferma il referendum e cambia vertici militari*, Panorama, 2 ноемвру 2011: <http://mondo.panorama.it/world-news/Grecia-il-governo-conferma-il-referendum-e-cambia-i-vertici-militari>.

433. Paul Taylor, Janet McBride, *France, Germany give Greece Ultimatum on euro*, Reuters, 2 ноемвру 2011: <http://www.reuters.com/article/2011/11/02/usgreece-referendum-idUSTRE79U5PQ20111102>.

434. Паk мам.

435. Anna Mazzone, *Grecia: il governo conferma il referendum*, art. cit.

436. Giuseppe Sarcina, *La lunga deriva dell'economia greca*, op. cit.

437. *Grecia, le tappe della crisi*, art. cit.

438. Francesco Perfetti, *L'asse franco-tedesco mina l'Europa*, Il Tempo, 2 ноемвру 2011: http://www.iltempo.it/politica/2011/11/02/1297967-asse_franco_tedesco_mina_europa.shtml; *Frattini: no all'asse franco-tedesco*, Corriere della Sera, 10 октомвру 2011.

439. Federico Rampini, *Wall Street ha aiutato Atene a truccare i conti pubblici*, La Repubblica, 15 феврыу 2010: http://www.repubblica.it/economia/2010/02/15/news/rampini_grecia-2302829.

Марко Пицуму

440. Пак там.

441. Най-скорошните открития са от проучване, направено за агенция *Bloomberg* от Никълъс Дънбар – един от най-агресивните журналисти по отношение на т. нар. *финанси-боклук*, и от Елиза Мартинуци. Те събират първите тайни на Христофорос Саргелис и Спирос Паниколау – ръководители на гръцка агенция, занимаваща се с публичния дълг, първият от 1999 г. до 2004 г. и вторият до 2010 г.

442. Leonardo Martinelli, *Quando Goldman Sachs truccava i conti della Grecia per farla entrare nell'euro*, *Il Fatto Quotidiano*, 26 март 2012: <http://www.ilfattoquotidiano.it/2012/03/26/prestiti-goldman-sachs-dietro-conti-truccatidella-grecia/199893>.

443. Пак там.

444. Пак там.

445. Пак там.

446. Stefania Russo, *Crisi Portogallo*, *Piazzaffari*, 28 април 2010: <http://www.piazzaffari.info/economia-europea/crisi-portogallo.html>.

447. Vittorio Da Rold, *Tre crisi diverse in Europa: Grecia conti truccati, Irlanda crisi bancaria, Portogallo non competitivo*, *Il Sole 24 ore*, 7 април 2011: <http://www.ilsole24ore.com/art/economia/2011-04-07/portogallo-grecia-irlandacris-171138.shtml>.

448. *Il Portogallo vuole aiuti per 80 miliardi*, *Il Sole24ore*, 7 април 2011: <http://www.ilsole24ore.com/art/notizie/2011-04-07/portogallo-chiede-miliardiecofin-181459.shtml?uuid=Aaqeb6NE>.

449. Еврогрупата е координационен център, който обединява министрите на икономиката и финансите на държавите членки, приели евроето, или по-точно в еврозоната. Става въпрос за неформална среща, която се провежда в навечерието на заседанието на Съвета за икономика и финанси, наречен

Екофин. Обсъжда въпроси, свързани с икономическия и паричния съюз.

450. Vittorio Da Rold, *Dall'Europa si condizionato al salvataggio del Portogallo*, Il Sole24ore, 8 април 2011: <http://www.ilsole24ore.com/art/finanza-e-mercati/2011-04-08/eurogruppo-aiuti-portogallo-piano-132935.shtml>.

451. *Moody's declassa il Portogallo „Spazzatura“, come la Grecia*, La Repubblica, 5 юли 2011: http://www.repubblica.it/economia/2011/07/05/news/moody_s_declassa_il_portogallo_come_la_grecia_spazzatura-18720291.

452. *Mercato dei deputati, la procura indaga Berlusconi: molti finiani si asterranno*, Il Mattino, 10 септември 2010: <http://www.ilmattino.it/articolo.php?id=130188&sez=ITALIA>.

453. Isabella Bufacchi, *In un anno costo del debito in aumento fino al 2%*, Il Sole24ore, 10 юли 2011: <http://www.ilsole24ore.com/art/finanza-e-mercati/2011-07-10/anno-costo-debito-aumento-142843.shtml?uuid=AaTf1mD&fromSearch>.

454. *Monti ha giurato di fronte a Napolitano*, La Repubblica, 16 ноември 2011: http://www.repubblica.it/politica/2011/11/16/dirette/nasce_il_governo_monti_via_libera_dalle_parti_sociali-25078460.

455. *Goldman Sachs accusata di frode. I subprime tornano a far paura in Borsa*, Corriere della Sera, 16 април 2010: http://www.corriere.it/economia/10_aprile_16/goldman-sachs-frode_4d5d658a-496d-11df-839c-00144f02aabe.shtml; Federico Rampini, *I banchieri Gangster restano impuniti*, La Repubblica, 11 август 2012: <http://ricerca.repubblica.it/repubblica/archivio/repubblica/2012/08/11/banchieri-gangster-restano-impuniti.html>.

456. Марио Монти заема позицията на президент на *Тристранната комисия* за Европа за периода 2010-2012 г. В официалния сайт на институцията (www.trilateral.org) може да се види мотивационното писмо, подписано от Марио Монти (председател за Европа), от Джоузеф Най (председател за Северна Америка) и от Йонас Кобая-

Марко Пиццутти

ши (председател за тихоокеанските азиатски страни), придружено със снимков материал. Официално става въпрос за think-tank (мозъчен тръст), основан през 1973 г. от Дейвид Рокфелер със силен глобалистичен характер, който проф. Пиерджорджо Огифреду дефинира по следния начин: *Вид американско, европейско и японско ултралиберално масонство, вдъхновено от Дейвид Рокфелер и Хенри Кисинджър*. Цит. Piergiorgio Odifreddi, *Mario Monti*, La Repubblica, 9 ноември 2011.

457. *Mario Monti, un mondialista alla guida dell'Italia*, Il Foglio, 24 ноември 2011: <http://www.ilfoglio.it/soloqui/11312>.

458. Пак там.

459. Данни от 2 септември 2012 г. от официалната страница на Института *Аспен*: <http://www.aspeninstitute.it/istituto/comunita-aspen/comitatoesecutivo>. Институтът *Аспен* е частна международна институция с нестопанска цел, основана през 1950 г. Финансира се от банкери и индустриални групи от елита (*Carnegie Corporation, Rockefeller Brothers Fund, Ford Foundation* и др.). Членовете ѝ са интелектуалци, професори, политически лидери, представители на индустрията на преден план, които работят заедно за насърчаването на глобалното управление.

460. Giampiero Martinotti, *Le mani di Goldman Sachs sulla crisi europea*, La Repubblica, 15 ноември 2011: http://www.repubblica.it/economia/finanza/2011/11/15/news/goldman_sachs-25058681.

461. Оспорваният документ от ирландския евродепутат Пол Мърфи – представител на Социалистическата партия, от декември 2011 г. е свързан с предписанията на Европейската централна банка за Италия. Нотата на ЕЦБ налага орязване на социалните разходи в Италия посредством публичния дълг като инструмент за изнудване (по-специално, да не се купуват италиански държавни ценни книжа, необходими за поддържане на

публичните разходи): <http://www.youtube.com/watch?v=тС1JPicUDrM&feature=related>.

462. Изказване на сенатор Масимо Гараваля по време на конгреса в Сант'Амброгжо от 21 септември 2012. Изявленията му могат да се видят онлайн на: http://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=vKJMmZP4p3.

463. *Mario Monti, un mondialista alla guida dell'Italia*, art. cit.

464. От 1954 г. *Клуб Билдерберг* организира тайни срещи всяка година в холандски замък, за да решава бъдещето на човечеството. Това са около 150 човека, избрани измежду най-влиятелните и мощни хора в света, които се събират все в същия хотел, докато въоръжената охрана на службите гържи далеч любопитните погледи. През повече от 50 години събрания присъствието на преса е забранявано, никога не са обявявани решенията от заседанията и не е обявяван дневният ред. Независимо от това, което се случва при тази строга конфиденциалност, самият начин на провеждане и статутът на участниците озадачава достатъчно и със сигурност не отговаря на логиката на демокрация и прозрачност. До последният момент мястото на срещите остава в пълна тайна и само с изрична покана, която не е публично оповестена.

465. Caroline Moorehead, *An exclusive club, perhaps without power, but certainly with influence: The Bilderberg group*, London Times, 18 април 1977.

466. *Mario Monti, un mondialista alla guida dell'Italia*, art. cit.

467. David Rockefeller, *Memoirs*, op. cit.

468. *Napolitano nomina Mario Monti senatore a vita*, Il Sole24ore, 9 ноември 2011: <http://www.ilsole24ore.com/art/notizie/2011-11-09/napolitano-nomina-mario-monti-192206.shtml?uuid=Aa6emCKE>.

Марко Пуууму

469. Massimo Lagana, *Mario Monti ottiene la fiducia anche alla Camera: „Ci saranno decisioni sgradevoli“*, 21 ноември 2011: <http://www.oggi.it/attualita/politica/2011/11/18/mario-monti-alla-camera-per-la-fiducia>.

470. Sonia Sarno, *Monti, un governo di unita nazionale o falliremo*, Tg1 om 20.00 ч, RAIUNO, 17 ноември 2011: <http://www.tg1.rai.it/dl/tg1/2010/articoli/ContentItem-9382f5ded759-4bc4-b583-669a6e9a2ba4.html>.

471. Pierluigi Giordano Cardone, *Accademici, banchieri e cattolici. Nasce il governo di Mario Monti*, Il Fatto Quotidiano, 16 ноември 2011: <http://www.ilfattoquotidiano.it/2011/11/16/accademici-banchieri-cattolici-nasce-governomario-monti/> 171 159.

472. Данните са от официалната интернет страница на Централната банка на Италия: <http://www.bancaditalia.it/bancaditalia/funzgov/gov/partecipanti/Partecipanti.pdf>.

473. *Debito Italia vola al 124% del PIL*, Wallstreetitalia, 13 август 2012: <http://www.wallstreetitalia.com/article/1421170/economia/debito-italia-vola-al-124-del-pil.aspx>.

474. *Disoccupazione giovanile al 29,3% Ocse: „Essenziale varare riforme strutturali*, Il Fatto Quotidiano, 31 октомври 2011: <http://www.ilfattoquotidiano.it/2011/10/31/disoccupazione-giovanile-al-293-mai-cosialtadal-2004/167513>.

475. *Lavoratori precari: sono tre milioni. E la disoccupazione giovanile sale al 35,3%*, Oggi, Mediagroup Spa, 31 август 2012.

476. *PIL Italia +0,4% nel 2011*, Il Sole 24 ore, 2 март 2012: <http://www.ilsole24ore.com/art/notizie/2012-03-02/2011-rapporto-debito-sale-111324.shtml?uuid=Aa9Xf10E>.

477. Sergio Rame, *Moody's rivede ancora le stime del PIL italiano: crollo del 2% nel 2012*, Il Giornale, 30 август 2012: <http://www.ilgiornale.it/news/economia/moodys-rivede-ancora-stime-pil-italiano-crollo-2-nel-2012-833355.html>.

478. Luca Spoldi, *Prestiti/crollo dei mutui: dimezzati nel 2012*, Affaritaliani, 9 юли 2012.

479. *Lavoro, parte la riforma, In vigore il nuovo articolo 18*, L'Unita, 17 юли 2012: <http://www.unita.it/italia/lavoro-domani-scatta-riforma-br-in-vigoreil-nuovo-articolo-18-1.430510>.

480. *Italia declassata da Moody's*, Repubblica, 13 юли 2012: http://www.repubblica.it/economia/2012/07/13/news/moody_s_squinzi_italia_molto_pi_forte_di_valutazione-38979520.

481. Dati AGI (Agenzia Giornalistica Italiana), 9 маю 2012: http://www.agi.it/dalla-redazione/notizie/201205091548-cro-rt10173-crisi_i_suicidi_per_motivi_economici_in_europa_in_italia_52.

482. *Mario Monti, un mondialista alla guida dell'Italia*, art. cit.

483. *Il disastro spagnolo*, Micromega, La Repubblica, 30 август 2012: <http://temi.repubblica.it/micromega-online/il-disastro-spagnolo/?printpage=undefined>.

484. Пақ мам.

485. Официални данни на Министерството на външните работи на Испания, Съвместен доклад на посолството ENIT 2012, р. 3: http://www.esteri.it/MAE/pdf_paesi/EUROPA/Spagna.pdf.

486. *Il disastro spagnolo*, art. cit..

487. Fabio Pavesi, *Moody's: la Spagna vince la classifica della „miseria“*, Il Sole-24ore, 26 гекември 2009: <http://www.ilsole24ore.com/art/SoleOnLine4/Economia%20e%20Lavoro/2009/12/moodys-indice-altra-miseria.shtml?uuid=82bcb4fc-f241-11de-a47c-99d76ded039&DocRul esView=Libero/>.

488. Ettore Livini, *Spagna, la fiesta u finita*, La Repubblica, 28 гекември 2009: <http://ricerca.repubblica.it/repubblica/archivio/repubblica/2009/12/28/spagna-la-fiesta-finita.html>.

489. *Tensioni su Madrid, il debito pubblico spagnolo sale al 57,7% del PIL*, Il Sole24ore, 17 гекември 2010:- <http://www.ilsole24ore.com/art/economia/2010-12-17/tensioni-madrid-debito-pubblico-142702.shtml>.

Mapko Плуууму

490. *Allarme Spagna: il debito pubblico tocca il record storico*, Wallstreetitalia, 16 маpm 2012: <http://www.wallstreetitalia.com/article/1343335/europa/allarme-spagna-il-debito-pubblico-tocca-il-record-storico.aspx>.

491. *Crisi, sale debito pubblico eurozona*, Il Fatto Quotidiano, 23 юлу 2012: <http://www.ilfattoquotidiano.it/2012/07/23/crisi-sale-debito-pubblico-eurozona-italia-a-1233-seconda-solo-alla-grecia/302348/>.

492. Lucio di Marzio, *Spagna, Rajoy presenta il piano di austerità da 65 miliardi*, Il Giornale, 11 юлу 2012: <http://www.ilgiornale.it/news/esteri/spagna-rajoypresenta-piano-austerità-65-miliardi.html>.

493. *Dopo la Grecia Moody's declassa anche la Spagna*, Il Sole24ore, 10 маpm 2011: <http://www.ilsole24ore.com/art/finanza-e-mercati/2011-03-10/dopo-greciamoodys-declassa-083916.shtml>.

494. *Fitch declassa la Spagna da A a BBB*, Il Fatto Quotidiano, 7 юну 2012: <http://www.ilfattoquotidiano.it/2012/06/07/spagna-declassata-di-tre-puntida-fitch-passada-a-a-bbb/256218/>.

495. *Aiuti per banche, Spagna formalizza richiesta all'UE*, Lettera 43, 25 юну 2012: http://www.lettera43.it/economia/macro/aiuti-per-banche-spagnaformalizza-richiesta-all-ue_4367555603.htm.

496. Carroll Quigley (професор по история в универсумема в Джорджтаун), *Tragedy & hope*, Gsc and associates, 1975.

497. Joseph Stiglitz, *La globalizzazione e i suoi oppositori*, Einaudi, Torino, 2002.

498. Пак мам.

499. Пак мам.

500. Liliana Cardile, Stefano Mordini, *L'allievo modello*, разследващ документарен филм, Kamera Film & Axis Consulenti Associati, Argentina, 2002.

501. Интервю с журналиста Наому Клайн в гръцкия

документален филм *Catastroika*, 2012: <http://www.youtube.com/watch?v=KoalSWGHhnM>.

502. Интервю с г-р Александър Базгалин (професор по икономика в Московския университет) в гръцкия документален филм *Catastroika*.

503. Пак там.

504. Jacques Giri, *Africa in crisi, trent'anni di non-sviluppo*, Societa Editrice Internazionale, Torino, 1991, Глава 3, р. 90.

505. Студията *Доходи, конкуренция, растеж* е от 20 октомври 2011, написана от Дитер Браунингер, икономист в Deutsche Bank (през 1987), в момента – старши икономист в Deutsche Bank Research.

506. Камарата на депутатите, документи за комисиони, обобщаващи бележки, N.34/I, 28 март 2012, A.C. 5052, *La disciplina della Golden Share in Francia e Germania*: <http://documenti.camera.it/leg16/dossier/Testi/NIS16034I.htm>.

507. Херберт Клар, журналист в немската телевизия ZDF. Интервюто е в документалния филм *Catastroika*.

508. Пак там.

509. Dieter Brauningер, *Guadagni, concorrenza, crescita*, Deutsche Bank, 20 октомври 2011.

510. Salvatore Cannavo, *La Deutsche Bank e il piano di dismissione per i governi UE*, Il Fatto Quotidiano, 19 юни 2012: <http://www.ilfattoquotidiano.it/2012/06/19/la-deutsche-bank-e-il-piano-di-dismissioni-per-i-governiue/267410/>.

511. Augustin Barruel, *Gli Illuminati di Baviera*, Oscar Mondadori, Milano, 2004; Rene Le Forestier, *Les illumines de Baviere et la Franc-maconnerie allemande*, Edizioni Arche, Milano, 2001.

512. Jan van Helsing, *Le societa segrete e il loro potere nel Ventesimo secolo*, Andromeda, Granaglione (BO), 2011; Pat Robertson, *The New World Order*, Word Publishing, Dallas, 1991.

Марко Пуцуму

513. John Daniel, *Scarlet and the Beast*, op. cit., vol.III, 1995.

514. Jan van Helsing, *Le societa segrete e il loro potere nel Ventesimo secolo*, Andromeda, Granaglione (BO), 2011; Pat Robertson, *The New World Order*, Word Publishing, Dallas, 1991.

515. Gideon Rachman, *And now for a world government*, Financial Time, 8 гекември 2008: <http://www.ft.com/cms/s/0/7a03e5b6-c541-11dd-b516-000077b07658.html#axzz1oVqG4d00>.

516. Luca Gemelli, *Al meeting di Stresa ieri u arrivato anche il ministro Tremonti*, La Stampa, 5 юни 2004: http://archivio.lastampa.it/LaStampaArchivio/main/History/tmpl_viewObj.jsp?objid=5301768.

517. Хенри Кусинджър – един от най-усърдните служители на финансовия елит (Рокфелер), е заемал престижната позиция на гържабен секретар по времето на президентите Никсън и Форд.

518. Интервю на Хенри Кусинджър от 1 май 2009 по американския канал CNBC: http://www.youtube.com/watch?v=mbyEW_Jdj-U&feature=related.

519. Видеозаписите са достъпни онлайн чрез търсачката Youtube, като се изпишат ключовите думи *Нов Световен Ред* и името на търсеното лице. Филмът с няколко епизода е достъпен на: <http://www.youtube.com/watch?v=oqf1ixAMsLg>.

520. Реч на Джордж Буш от 16 януари 1991: <http://www.youtube.com/watch?v=vvrLu2MRy9U>.

521. Alberto Orioli, *Padoa-Schioppa: „Il sogno di una moneta mondiale“*, Il Sole24ore, 10 август 2009: <http://www.ilsole24ore.com/art/SoleOnLine4/dossier/Economia%20e%20Lavoro/2009/lezioni-per-il-futuro/10-giugno/padoa-schioppa-moneta-mondiale.shtml>.

522. Luca Gemelli, *Al meeting di Stresa*, art. cit.; Daniel Estulin, *Il Club Bilderberg*, op. cit., p. 300.

523. Alberto Orioli, *Padoa-Schioppa: Il sogno di una moneta mondiale*, Il Sole24ore, 10 юни 2009: <http://www.ilsole24ore.com/art/SoleOnline4/dossier/Economia%20e%20Lavoro/2009/lezioni-per-il-futuro/10-giugno/padoa-schioppa-moneta-mondiale.shtml>.

524. Пак мам.

525. Mario Sensini, *E Tremonti adotta „l'idea“ di Pechino: una moneta globale*, Corriere della Sera, 1 мај 2009: http://archivistorico.corriere.it/2009/maggio/01/Tremonti_adotta_idea_Pechino_una_co_9_090501051.shtml.

526. Кутајската централна банка възнамерява да използва т. нар. *разчетна единица* на Международния валутен фонд – виртуална валута, чиято стойност се определя от *претеглената кошница* на националните валути.

527. Mario Sensini, *E Tremonti adotta „l'idea“ di Pechino*, art. cit.

528. Giovanni Ruggeri, Mario Guarino, *Berlusconi. Inchiesta sul signor Tv*, Kaos, Milano, 1994.

529. G8, *Medvedev scherza sulla valuta unica*, „*ce l'ho in tasca*“, AGI (Италианска информационна агенция), 10 юли 2009: http://www.agi.it/dossier/speciale-g8/rubrica-notizie/200907101831-eco-r012709-g8_medvedev_scherza_sulla_valuta_unica_ce_l_ho_in_tasca.

530. Daniel Estulin, *Il club Bilderberg*, op. cit., ново издание, 2012.

531. Romano Prodi, *La sfida di una moneta unica mondiale*, Il Messaggero, 16 юли 2009: http://www.romanoprodi.it/articoli/italia/la-sfida-di-una-monetaunica-mondiale_924.html.

532. Национален бюлетин на TG1 (RAI UNO) от 31 октомври 2010: <http://www.youtube.com/watch?v=tCZav5iWPo&feature=fvst>.

533. Национален бюлетин на TG2 (RAI DUE) от 20 септември 2011: <http://www.rai.tv/dl/RaiTV/programmi/med-ia/ContentItem-983e2120-05f7-4541-b592-b0ae37347fc3.html>.

Марко Пуцуму

534. Edmund Conway, *UN, wants new global currency to replace dollar*, The Telegraph, 7 септември 2009: <http://www.telegraph.co.uk/finance/currency/6152204/UN-wants-new-global-currency-to-replace-dollar.html#>.

535. Една от официалните причини, поради която Китай подкрепя единната валута, се крие в това, че резервът ѝ е в чуждестранна валута – повече от 1150 млрд. долара в американски облигации. В случай на сруване на американската валута поради default (неспособност да се изпълнят условията на задължението за предоставяне на заем или невъзможност да се изплати заема) всичките нейни кредити в долари изведнъж ще се превърнат в отпадна хартия. Източник: Tonia Mastroboni, *Cina la marcia dello yuan per diventare moneta mondiale*, La Stampa, 16 април 2012: <http://www3.lastampa.it/economia/sezioni/articolo/1stp/450324/>.

536. Andrew Batson, *China takes aim at dollar*, The Wall Street Journal, 24 март 2009: <http://online.wsj.com/article/SB123780272456212885.html>; Federico Rampini, *Alla Cina non piace il dollaro*, La Repubblica, 23 март 2009: <http://www.repubblica.it/2008/06/rubriche/piazza-asiatica/post-dollaro/post-dollaro.html?ref=hprub>; Ira Iosebashvili, *At G20Kremlin to pitch new currency*, Московские новости, 17 март 2009: <http://www.themoscowtimes.com/business/article/at-g20-kremlin-to-pitch-new-currency/375364.html>.

537. Edmund Conway, *UN wants new global currency to replace dollar*, art. cit.

538. Heather Stewart, *IMF boss calls for global currency*, The Guardian (UK), 10 февруари 2011: <http://www.guardian.co.uk/business/2011/feb/10/imf-bosscalls-for-world-currency?intcmp=239>.

539. Световната банка включва две международни институции: Международната банка за възстановяване и развитие (BIRS) и Международната агенция за развитие (AID или IDA), създадени да се борят срещу бедността и да организират помощи и финансиране на

държави в затруднение. Седалището ѝ е във Вашингтон, окръг Колумбия, и президентът се избира от Борда на директорите на същата банка. Представлява част от специализираните институти на Организацията на обединените нации.

540. John Perkins, *Confessioni di un sicario dell'economia*, Minimum Fax, Roma, 2005.

541. Пак там.

542. Пак там.

543. Интервю на журналиста Ейми Гудман за популярната американска телевизионна програма *Democracy Now!*, излъчено на 5 юни 2007. На разположение онлайн на оригиналния език на: <http://www.democracynow.org/article.pl?sid=07/06/05149254>.

544. Полиграфът е апарат, използван в кардиологията за едновременен запис на електрокардиограма и фонокардиограма. Разузнавателните служби го използват като *детектор на лъжата*, правейки връзка между неверните твърдения и промените в сърдечния ритъм.

545. Корпусът на мира е американска асоциация на доброволци, управлявана от правителството. Статутът му определя 3 основни цели: техническа помощ, подпомагане на народите в разбирането на културата на САЩ и помощ на американците да опознаят културата на други страни.

546. Компания, основана през 1893 г. от инженер Чарлз Т. Мейн. През 1949 г. започва да работи в сътрудничество с Комисията за атомна енергетика на САЩ във връзка с проектирането на ядрени реактори от плутоний. Впоследствие разширява пазара, предоставяйки услуги и техническа помощ на корпорациите. През 1980 г. компанията е закупена от *Parsons Corporation* в Пасадена, приемайки новото име *Parsons Main inc.*

547. John Perkins, *Confessioni di un sicario dell'economia*, op. cit.

Глава VI

548. Joseph C. Wilson, *What I didn't find in Africa*, The New York Times, 6 юли 2003: <http://www.nytimes.com/2003/07/06/opinion/what-i-didn-t-find-in-africa.html?pagewanted=all&src=pm>.

549. *Saddam e le armi di distruzione di massa, otto anni di sangue in Iraq*, Il Fatto Quotidiano, 21 октомври 2011: <http://www.ilfattoquotidiano.it/2011/10/21/saddam-e-le-armi-di-distruzione-di-massa-otto-anni-di-sangue-iniraq/165511/>.

550. В интервю за FOX държавният секретар на САЩ Хилъри Клинтън публично призна, че *Ал-Каида* е създадена от ЦРУ: http://www.youtube.com/watch?v=buyGeBAs_j4; Marco Pizzuti, *Rivelazioni non autorizzate*, op. cit.

551. Giulietto Chiesa, Roberto Vignoli, *Zero*, op. cit.

552. Joseph C. Wilson, *What I didn't find in Africa*, art. cit.

553. *Saddam e le armi di distruzione di massa*, art. cit.

554. *E Bush scherzava sull'Iraq: „Dove sono quelle armi?“*, La RepubblicaTV, 31 март 2012: <http://video.repubblica.it/mondo/e-bush-scherzava-sull-iraqdove-sono-quelle-armi/91703/90096>.

555. Pak мам.

556. Pak мам.

557. *In Iraq 600.000 civili morti da inizio guerra*, Corriere della Sera, 11 октомври 2006: http://www.corriere.it/Primo_Piano/Esteri/2006/10_Ottobre/11/iraq.shtml.

558. Joseph E. Stiglitz, Linda J. Bilmes, *The true cost of the Iraq war: \$3 trillion and beyond*, The Washington Post, 5 септември 2010: <http://www.washingtonpost.com/wp-dyn/content/article/2010/09/03/AR2010090302200.html>.

559. Ennio Caretto, *Bush „disgustato“ dalle torture agli iracheni*, Corriere della Sera, 1 май 2004: http://archiviostorico.corriere.it/2004/maggio/01/Bush_disgustato_dalle_torture_agli_co_9_040501020.shtml.

560. Maria Gravidovic, *Obama meets with Clinton, his*

campaign Dupes press, CBS News, 6 юни 2008: http://www.cbsnews.com/8301-502443_162-4158647-502443.html. Проместимите на журналистите са заснети от Алекс Джоунс и са включени в авторския му документален филм *The Obama Deception: the mask come off*, 2009.

561. Пак там.

562. Maria Gravitovic, *Obama meets with Clinton, his campaign Dupes press*, cit.

563. Пак там.

564. Пак там.

565. Edoardo Capuano, *Bilderberg: Gli oligarchi (tra i quali Draghi e Monti) giocano a rimpiattino sui destini dei popoli*, ADUSBEF (Асоциация на потребителите на банкови и финансови услуги), 6 юни 2008.

566. Пак там.

567. Имената на Барак Обама и на Хилъри Клинтън не са в официалния списък на поканените, но дните на тяхното обществено отсъствие съвпадат с откриването на заседанието на групата. Алекс Джоунс е успял да заснеме само автомобили със затъмнени стъкла.

568. *Annual Minutes*, 19 юни, 1991, *Lectures Francaises*, юли/август 1991, *Hilaire du Berrier Report*, септември 1991.

569. CBS New /New York Times Poll, 16 септември 2011: http://www.cbsnews.com/htdocs/pdf/CBSNYTPoll_Congress_091611.pdf.

570. Andrew Clark, *Bankers and academics at top donors list*, The Guardian, 8 ноември 2008: <http://www.guardian.co.uk/world/2008/nov/08/barackobama-wallstreet-bankers-campaign-donations-goldmansachs>.

571. Jonathan D. Salant, *J. P. Morgan employees join Goldman Sachs among top Obama donors*, Bloomberg, 21 март 2012: <http://www.bloomberg.com/news/2012-03-20/jpmorgan-employees-join-goldman-sachs-among-top-obama-donors.html>.

Марко Пуууму

572. Brad Sherman, реч прег Конгреса на 2 октомври 2008; Michael Kranish, Bryan Bender, *A wait to see if tax breaks will swing bailout vote*, The Boston Globe, 3 октомври 2008: *Martial Law if We Voted No*, http://www.youtube.com/watch?v=HaG9d_4zij8&feature=player_embedded.

573. Peter Whoriskey, Zachary A. Goldfarb, *Banks weighing other uses for bailout money*, The Washington Post, 22 октомври 2008: <http://www.washingtonpost.com/wp-dyn/content/article/2008/10/21/AR2008102102520.html>; Greg Robb, *Paulson changes tack on financial rescue*, The Wallstreet Journal, 18 ноември 2008: http://articles.marketwatch.com/2008-11-12/news/30777153_1_toxic-assets-practical-purposes-ground-potential-liquidity-facility.

574. *Obama agli USA: 700 miliardi di dollari per salvare le banche*, La Stampa, 25 февруари 2009.

575. Регистрацията на декларацията на Обама е различна в документалния филм на разследващия журналист Алекс Джоунс, *The Obama Deception*, op.cit.

576. Официалният мотив за номинацията гласи: За изключителните му усилия за укрепване на международната дипломация и сътрудничеството между народите. Връчването на Нобеловата награда на Барак Обама е на разположение на лицензирания сайт: http://www.nobelprize.org/nobel_prizes/peace/laureates/2009.

577. Terrence Smith, *The other 9 percent: People who approve the Congress*, National Journal, 20 септември 2011: <http://www.nationaljournal.com/2012-presidential-campaign/the-other-9-percent-people-who-approve-of-congress-20111220>.

578. Laura Litvan, *Congress' Job Approval rating of 10%*, Bloomberg, 8 февруари 2012.

579. *Patriot Act* е одобрен от 107-ия Конгрес на САЩ и е приет на 26 октомври 2001 (2001-2002) H.R. 3162 ENR.

580. *Obama signs last-minutes Patriot Act extension*, FoxNews, 27 май 2011: <http://www.foxnews.com/>

politics/2011/05/27/senate-clearing-way-extendpatriot-act.

581. Michael McAuliff, Jennifer Bendery, *Senate votes to let military detain americans indefinitely, White House threatens veto*, The Huffington Post, 29 ноември 2011: http://www.huffingtonpost.com/2011/11/29/senate-votes-to-let-military-detain-americans-indefinitely_n_1119473.html.

582. *National Defense Resources Preparedness*, приет на 16 март 2012 г., позволява на правителството на САЩ да въвежда военно положение. Текстът на закона е на разположение на официалния сайт на американското правителство: <http://www.whitehouse.gov/the-press-office/2012/03/16/executive-order-national-defense-resources-preparedness>.

583. FEMA е създадена през 1979 г. с изпълнителна заповед No 12127 на президента Джими Картър. Официалният сайт на Federal Emergency Management Agency: <http://www.fema.gov>.

584. През 2009 г. изявлението на американския водещ Глен Бек за опасността от концентрационните лагери на FEMA (Федерална агенция за управление при извънредни ситуации) предизвиква силен интерес и смут. Интервюто му излиза в ефира на FoxNews и неговите твърдения срещат яростен отпор в медиите. *New York Times* публикува статия, описвайки Глен Бек като луг: Brian Stelter, Bill Carter, *Fox New's mad, apocalyptic, tearful rising star*, *New York Times*, 29 март 2009: <http://www.nytimes.com/2009/03/30/business/media/30beck.html?pagewanted=all>. Журналистът Алекс Джоунс е записал многобройни филми, документиращи реалното съществуване на структури на FEMA, подобни на концентрационни лагери и напълно неизползвани. Материалът е публикуван на infowars.com и на prisonplanet.tv: <http://www.prisonplanet.com/camp-fema-exposing-the-government-plan-for-political-concentration-camps.html>. William Lewis, *Camp FEMA: American lockdown*, документален филм, Gary Franchi, USA, 2009.

Марко Пуцуму

585. Leslie Waine, *Outside groups aid Obama*, New York Times, 30 януару 2008: <http://www.nytimes.com/2008/01/30/us/politics/30donate.html?pagewanted=all>.

586. Пак мам.

587. Andrew Clark, *Bankers and academics at top donors list*, The Guardian, 8 ноември 2008: <http://www.guardian.co.uk/world/2008/nov/08/barackobama-wallstreet-bankers-campaign-donations-goldmansachs>.

588. *Obama calls for the immediate withdrawal of US combat troops from Iraq*, 12 септември 2007, Dailymail, UK: <http://www.dailymail.co.uk/news/article-481393/Obama-calls-immediate-withdrawal-US-combat-troops-Iraq.html>.

589. Peter Nicholas, *Obama denies wavering on Iraq*, Los Angeles Time, 4 юли 2008: <http://articles.latimes.com/2008/jul/04/nation/na-campaign4>.

590. Barack Obama, *My plan for Iraq*, The New York Times, 14 юли 2008: <http://www.nytimes.com/2008/07/14/opinion/14obama.html>.

591. *Obama aides: US out of Iraq in 19 mounth*, CBSNews, 27 юли 2009: http://www.cbsnews.com/2100-503765_162-4825306.html.

592. Peter Baker, Elisabeth Bumiller, *Obama favors 2010 U.S. pullout from Iraq*, New York Times, 5 гекември 2009: <http://www.nytimes.com/2009/02/25/world/africa/25iht-troops.4.20436156.html>.

593. *Obama: 30.000 news troops, exit begins 2011*, CBSNews, 2 гекември 2009: http://www.cbsnews.com/2100-250_162-5854969.html.

594. Paul Kane, *Obama supports FISA legislation, angering left*, The Washington Post, 20 юни 2008: <http://voices.washingtonpost.com/44/2008/06/obama-supports-fisa-legislatio.html>.

595. Sharon Theimer, *Obama broken's promise*, Huffington Post, 17 март 2010: http://www.huffingtonpost.com/2010/03/16/obamas-broken-promisefed_n_500526.

html, Il video della sua dichiarazione al Congresso e consultabile online al seguente link: <http://www.youtube.com/watch?v=C3XC7BhhZd0>.

596. *Obama signs last-minutes Patriot Act extension*, FoxNews, 27 маӱ 2011: <http://www.foxnews.com/politics/2011/05/27/senate-clearing-way-extendpatriot-act>.

597. Brian Ross, Louis Martinez, *Secret list of US military base sto replace Gitmo*, ABC News, 16 януару 2009: <http://abcnews.go.com/Blotter/story?id=6664947&page=1#.T3V2XNV6vTo>.

598. *Obama chiudera subito Guantanamo*, Il Corriere della Sera, 12 януару 2009: http://www.corriere.it/esteri/09_gennaio_12/obama_chiudere_guantanamo_prima_settimana_7c2fa1f4-e0e4-11dd-8e7f-00144f02aabc.shtml; *Obama administration backs Bush, grants no rights for Bagram prisoners*, CBCNews, Canada, 20 февруару 2009: <http://www.cbc.ca/news/world/story/2009/02/20/obama-bush.html>.

599. *Mai piu torture. Obama chiude Guantanamo*, Panorama, 22 януару 2009: <http://blog.panorama.it/mondo/2009/01/22/mai-piu-torture-obama-chiudeguantanamo>.

600. *Guantanamo, dieci anni di diritti calpestati, abusi e torture nel recinto dei „colpevoli“*, La Repubblica, 11 януару 2012: http://www.repubblica.it/solidarieta/volontariato/2012/01/11/news/guantanamo_10_anni_di_diritti_calpestati_abusi_e_torture_nel_recinto_dei_colpevoli-27903392.

601. Greg Miller, *Obama preserves renditions as counter-terrorism tool*, The Los Angeles Times, 1 февруару 2009: <http://articles.latimes.com/2009/feb/01/nation/na-rendition1>.

602. Robert Winnett, *US threatens Britain over terrorism „torture evidence“*, The Telegraph, 4 февруару 2009: <http://www.telegraph.co.uk/news/majornews/4513620/US-accused-of-threatening-Britain-over-terrorism-torture-evidence.html>.

603. *Obama endorses Bush secrecy on torture and*

Марко Пуцуну

rendition, American Civil Liberties Union (ACLU), 4 февруари 2009: <http://www.aclu.org/national-security/obama-endorses-bush-secrecy-torture-and-rendition>.

604. Obama's speech on the economy and NAFTA, Council on Foreign Relations (CFR), 24 февруари 2008: <http://www.cfr.org/us-election-2008/obamasspeech-economy-nafta/p15612>.

605. Michael Dobbs, *Feuding over NAFTA*, The Washington Post, 26 февруари 2008: http://voices.washingtonpost.com/fact-checker/2008/02/feuding_over_nafta_1.html.

606. *Obama staffer gave warning of NAFTA rhetoric*, CTV News, 27 февруари 2008: http://www.ctv.ca/CTVNews/CTVNewsAt11/20080227/dems_nafta_080227.

607. Бащата на Ран е Бенджамин М. Емануел – член на *Иргун*. За кървавите действия, извършвани от израелската терористична група *Иргун*: J. Bowyer Bell, *Terror out of Zion, The fight for Israeli independence*, Transaction Publishers, Piscataway, New Jersey (USA), 1996.

608. Lee Spiegel, *Will the arab world take issue with Rahm's Israeli roots and proisrael views?*, ABC News, 6 ноември 2008: <http://abcnews.go.com/blogs/politics/2008/11/will-the-arab-w>.

609. Lindsay Bayerstein, *Former lobbyist could still do business with Raytheon from Pentagon*, The Washington Independent, 25 януари 2009: <http://washingtonindependent.com/27165/lynn-could-still-do-business-with-raytheon-frompentagon>.

610. Eric Golub, *Timothy Geithner: The golden boy of the Goldman Sachs smith*, The Washinton Times, 9 август 2011: <http://communities.washingtontimes.com/neighborhood/tygrrrr-express/2011/aug/9/timothy-geithner-goldenboy-goldman-sachs>.

611. Fredreka Schouten, *Geithner names ex lobbyist as treasury chief of staff*, USA Today, 27 януари 2009: http://www.usatoday.com/news/washington/2009-01-27-lobbyist_N.htm.

612. Justin Rood e Emma Schwartz, *Another lobbyist headed into Obama Administration*, ABCNews, 27 януари 2009: <http://abcnews.go.com/Blotter/story?id=6735898&page=1#T3WUjdV6vTo>.

613. Timothy J. Burger, *Mitchell's firm worked for Dubai ruler in jockey case*, Bloomberg, 27 януари 2009: <http://www.bloomberg.com/apps/news?pid=newsarchive&sid=aa7hdtvtfYxc>.

614. Glenn R. Simpson, *Cia nominee Panetta received \$700.000 in fees*, The Wall Street Journal, 5 февруари 2009: <http://online.wsj.com/article/SB123378062602049003.html>.

615. Назначаването на Леон Панета за 19-и директор на тайните служби на САЩ на 13 февруари 2009 може да се гледа директно на сайта на ЦРУ: <https://www.cia.gov/about-cia/leadership/leon-e-panetta.html>.

616. Michael A. Fletcher, *Solis Senate Session Postponed in Wake of Husband's Tax Lien Revelations*, The Washington Post, 5 февруари 2009: http://voices.washingtonpost.com/44/2009/02/05/solis_senate_session_canceled.html?wprss=44

617. *Leon Panetta could replace Robert Gates as US Defence Secretary*, The Guardian (UK), 27 април 2011: <http://www.guardian.co.uk/world/2011/apr/27/leonpanetta-could-replace-robert-gates>.

618. Simon Tisdall, *Sorry, General Petraeus Iraq and Afghanistan are only too similar*, The Guardian (UK), 1 септември 2010: <http://www.guardian.co.uk/commentisfree/cifamerica/2010/sep/01/petraeus-iraq-afghanistan-handoverstrategy>.

619. Johan Spanner, *David Petraeus*, The New York Times, 1 септември 2011: http://topics.nytimes.com/top/reference/timestopics/people/p/david_h_petraeus/index.html.

620. David D. Kirkpatrick, *Daschle has hear of White House and industry*, The New York Times, 22 август 2009: <http://www.nytimes.com/2009/08/23/health/policy/23daschle.html?pagewanted=all>.

Марко Пууууу

621. Devin Dwyer, *Today's questions for official speech of White House*, ABCNews, 20 октомври 2009: <http://abcnews.go.com/blogs/politics/2009/10/todays-qsfor-os-wh-10202009>.

622. Maurizio Molinari, *Obama, un fallimento la sua ricetta anti crisi*, La Stampa, 8 юни 2011: <http://www3.lastampa.it/economia/sezioni/articolo/1stp/406052>.

623. *Congress passes \$787 Stimulus bill, send it to Obama for signature*, FoxNews, 14 февруари 2009: <http://www.foxnews.com/politics/2009/02/14/congresspasses-b-stimulus-sends-obama-signature>.

624. J.B. Williams, *Obama's failing economic recovery plan*, Conservative Crusader, 20 февруари 2009: <http://www.conservativecrusader.com/articles/obamas-failing-economic-recovery-plan>.

625. Izola Forrester, *This One Mad Act*, Hale Cushman & Flint, USA, 1937.

Глава VII

626. Michele Buono, *Smarcamenti in campo*, разследване на програмата *Report*, Rai3, излъчено на 22 април 2012: <http://www.report.rai.it/dl/Report/puntata/ContentItem-571e19e3-6925-4313-acd8-d90453d280c4.html>.

627. Данните са извлечени от официалния сайт на *Тристранната комисия*: <http://www.trilateral.org/go.cfm?do=Page.View&pid=9#12>.

628. Тази номенклатура е извадена от списъка на членовете, публикуван през февруари 2012 на официалния сайт на *Тристранната комисия*: <http://www.trilateral.org/download/file/TC%20list%202-12%20%282%29.pdf>.

629. Michele Buono, *Smarcamenti in campo*, op. cit.

630. Пак там.

631. *Inside the secretive Bilderberg Group*, BBC News, 29 септември 2005: <http://news.bbc.co.uk/2/hi/4290944.stm>; Robert Reich, *The real importance of BillClinton's wonderful long speech*, The Huffington Post, 8 септември 2012: <http://>

www.huffingtonpost.com/robert-reich/bill-clinton-dnc-speech_b_1860704.html?utm_hp_ref=politics.

632. Пак мам.

633. Barry Goldwater, Stephen Shadegg, *With No Apologies: The personal and political memoirs of United States senator Barry M. Goldwater*, William Morrow and Company, New York, 1979.

634. Jacques Bordiot, *Present*, 28 и 29 януари 1985.

635. Джералд Селенте основава *Trends Research Institute* и е издател на известното списание за финансови консултации *Trends Journal*.

636. Интервю с Джералд Селенте е на разположение в документалния филм *The Obama Deception* на Алекс Джоунс, op. cit.

637. Marco Pizzuti, *Rivelazioni non autorizzate*, op. cit.

638. За реформа на международната парична и финансова система в контекста на глобалната публична власт – доклад, публикуван от Ватикана на 24 октомври 2011; *L'appello del Vaticano: „Serve una nuova autorità finanziaria mondiale“*, Il Sole24ore, 24 октомври 2011: <http://www.ilsole24ore.com/art/notizie/2011-10-24/lappello-vaticano-serve-nuova-121905.shtml?uuid=AaO71aFE>.

639. Пана Бенегукт XVI, благословия *Urbi et Orbi*, Рим, 25 септември 2005.

640. Renee Chandelle, *La congiura degli Illuminati*, Il Punto D'Incontro, Vicenza, 2005.

641. Augustin Barruel, *Gli Illuminati di Baviera*, op. cit.

642. Albert Gallatin Mackey, *Encyclopedia of Freemasonry*, Part 2, Kessinger Publishing, Whitefish, Montana (USA), 1946, p. 998; Масонски речник: <http://masonicdictionary.com/weishaupt.html>.

643. William Guy Carr, *Pawns in the game*, Omni Christian Book Club, Palmdale (CA), USA, p. 28; Franco Adessa, *Conoscere la massoneria*, Chiesa Viva, n.366, ноември 2004, Brescia; Michel Servant, *Veillez et priez car l'heure*

Марко Пуцуму

est proche, Saint Germain en Laye, Servant editore, 1972, Vol.I, p. 152.

644. Извлечения от дисертация на Великия майстор Албърт Пайк, съхранявани във Франция, за сановниците на масонството. Текстът на историческата му реч е публикуван на 18 януари 1935 г. в британското списание *The Freemason*.

645. Jean Lombard, *La cara oculta de la historia moderna*, Editrice Fuerza Nueva, Madrid, 1979, vol.1, p. 278.

646. Renee Chandelle, *La congiura degli illuminati*, op. cit.

647. Pierre Mariel, *Le societa segrete che dominano il mondo*, Vallecchi, Firenze, 1976, p. 55.

648. Гностическото учение постулира съществуването и съгласуваността на два суверенни принципа, напълно противоположни помежду си: ред и хаос, добро и зло и т.н.

649. Tullio La Sala, *Alle radici del cristianesimo*, Altromondo, Padova, 2009; Angela Cerinotti, *Il mistero degli esseni. I figli della luce*, Giunti, Milano, 2008.

650. David Flusser, *La setta di Qumran. Alla scoperta degli esseni*, Piemme, Milano, 1998.

651. Marcello Craveri, *L'eresia. Dagli gnostici a Lefebvre, il lato oscuro del cristianesimo*, Arnoldo Mondadori Editore, Milano, 1996.

652. Edmond Holmes, *The Albigensian or Catharist Heresy*, Williams and Norgate, Londra, 1925; Paolo Lopane, *I catari. Dai roghi di Colonia all'eccidio di Montsegur*, Besa, Nardo (LE), 2011; Duvernoy Jean, *La religione dei catari*, Edizioni Mediterranee, Roma, 2000; Antonio De Stefano, *Enciclopedia Italiana, Catari*, Roma, 1931.

653. Antonio De Stefano, *Enciclopedia Italiana, Catari*, Roma, 1931.

654. Picnett Lynn, *La storia segreta di Lucifero. Angelo del male o fonte luminosa della vita?*, Newton & Compton, Roma, 2011.

655. Jan Rachold, *Die Illuminaten, Quellen und Text zur Aufklärungsideologie des Illuminatenordens (1776-1785)*, Akademie-Verlag, Berlin, 1984, p. 363.

656. Ephifanius, *Massoneria e societa segrete*, op. cit., p. 125.

657. Пак мам.

658. Gary Allen, *None Dare Call it Conspiracy*, Concord Press, Seal Beach, California, 1971, pp. 25-26.

659. Richard E. Giraud, *Dizionario Universale delle scienze ecclesiastiche*, p. 222, Supplemento, vol.V, Ranieri Fanfani Editore, Milano, 1839.

660. Leopold Engel, *Geschichte des Illuminanten-Ordens*, H. Bermuhler Verlag, Berlin, 1906.

661. Барон Аголф фон Книге напуска сектата на илюминатите през 1784 г. Цум. Richard E. Giraud, *Dizionario universale delle scienze ecclesiastiche*, op. cit., p. 221.

662. Пак мам, pp. 221-222.

663. *Nachtrag von weitem Originalschriften, welche die Illuminatensekte*, Monaco di Baviera, 1787, p. 129. Оригинално копие на ръкописа се съхранява в университетската библиотека в *Library Jantz Collection*, Немска барокова литература. Текстът може да се види онлайн в архива на American Libraries: <http://archive.org/stream/nachtragvonweit00litegoog#page/n12/mode/2up>.

664. Carolina Miceli, Claudio Ceccarelli, *Francescanesimo e cultura negli Iblei*, Biblioteca Franciscana officina di studi medioevali, Palermo, 2006, p. 157.

665. Paolo Bianchini, *Morte e resurrezione di un ordine religioso*, Vita e pensiero, Milano, 2006.

666. Marek Inglot, *La Compagnia di Gesu nell'Impero Russo (1772-1820)*, EPUG, Roma, 1997.

667. Paolo Bianchini, *Morte e resurrezione*, op. cit.

668. Rebecca Boyle, *Lucifer instrument helps astronomers see through darkness to most distant observable object*, Popular Science, 23 април 2010: <http://www.popsci.com/science/>

Марко Пуууму

article/2010-04/devil-named-telescope-helps-astronomers-seethrough-darkness.

669. R. Mark Wagner, *An overview of instrumentation for the large binocular telescope*, 933 North Cherry Avenue, Tucson, Arizona (USA): <http://www.lbto.org/pdfs/5492-11final.pdf>.

670. Данните са от официалния сайт на Оргена: <http://www.gesuiti.it/gesuiti/schedabase.asp>.

671. *UE: Van Rompuy scherza, con Monti-Draghi-Rajoy internazionale gesuita*, ASCA, 7 септември 2012: http://www.asca.it/news-Ue__Van_Rompuy_scherza__con_Monti_Draghi_Rajoy_internazionale_gesuita-1193880-ECO.html.

672. Federiga M. Bindi, *Il Futuro dell'Europa: storia, funzionamento e retroscena dell'Unione europea*, Franco Angeli, Milano, 2005, p. 230; *Financial Times*, 26 ноември 1991.

673. Michael De Semlyen, *All roads lead to Rome*, Dorchester House Publications, Hertfordshire (GB), 1993, p. 87; *UE: Van Rompuy scherza*, art. cit.

674. Интервю с Джулио Тремонти в епизод от програмата *Porta a Porta*, Rai1, 14 февруари 2008: http://www.youtube.com/watch?v=ZcakYgJpbA&feature=player_embedded.

675. Откъс от интервюто с Джулио Тремонти в епизод от програмата *Annozero* с домакин журналистът Мукеле Санторо, Rai2, 6 март 2008: <http://www.youtube.com/watch?v=LLj09tJDv4>.

676. Philip Graves, *The Source of „The Protocols of Zion“*, *The London Times*, 16, 17 и 18 август 1921.

677. Институтът за религиозни дела (IOR) е банка на Ватикана и в същото време е признат за обикновен кредитен институт. Създаден през 1942 г. от Пий XII с функцията да администрира активите на религиозните органи, мъжките и женските институти, епархии, енории и всички групи органи на Ватикана по целия свят.

Представлява много особена банка, която не разполага с гишета за обслужване, но за сметка на това има много клиенти. IOR винаги е давал големи възможности на притежателите на достатъчно капитал с предпочитания да са *незабелязани*. Дейността му е обект на международните норми срещу прането на пари едва от началото на 2010 г. Балансите на Института са известни само на папата и на трима кардинали. Център е на световна организация на банките, контролиран от Ватикана.

678. Paolo Carletti, *L'era Marcinkus, il crack ambrosiano e Calvi*, Il Mattino di Padova, 22 септември 2010: http://ricerca.gelocal.it/mattinopadova/archivio/mattinodipadova/2010/09/22/VA8MC_RA403.html.

679. Antonello Sacchetti, *P2 dalla A alla Z*, Il cassetto, 1 юни 2011: <http://www.ilcassetto.it/notizia.php?tid=359>.

680. Sergio Bocconi, *Quelle missioni da Berlinguer e Craxi per i crediti del vecchio Ambrosiano*, Corriere della Sera, 26 октомври 2007.

681. *Приемственото писмо*, или *покровителственото писмо* (в италианския език е като *презентационно писмо*), е декларация, оставяна на банката от търговски субект (обичайно холдингова компания или контролирано дружество) в замяна на поръчителство (гаранция) за получаване, подновяване или поддържане на финансиране.

682. *Manic. S.A.* (Lussemburgo), *Astolfine S.A.* (Panama), *Nordeurop Establishment* (Liechtenstein), *U.T.C. United Trading Corporation* (Panama), *Erin S.A.* (Panama), *Bellatrix S.A.* (Panama), *Belrosa S.A.* (Panama), *Starfield S.A.* (Panama). Цит. *Marcinkus, come farsi un tesoro in terra (e forse pure in cielo)*, Il Foglio, 25 юни 2008: <http://www.ilfoglio.it/soloqui/567>.

683. Sergio Bocconi, *Dalle lettere di patronage all' „esilio“ di Marcinkus*, Il Corriere della Sera, 19 април 1992.

684. Giancarlo Galli, *Finanza Bianca. La Chiesa, i soldi, il potere*, Mondadori, Milano, 2004, p. 87.

Mapko Пyyymy

685. Година I, N. 21-22 om 12 cenmemβpu 1978.

686. Giuseppe Ardagna, *La scoperta della lista P2 nella stampa italiana*, Napoli, 2004; Domčnych Matillo Rossend, *L'avventura delle finanze Vaticane*, Pironti, Napoli, 1988; Aldo Musci; Marco Minicangeli, *Malaroma*, Castelveccchi, 2000, p. 90.

687. Robert Denis, Backes Ernest, *Soldi. Il libro nero della finanza internazionale*, Nuovi Mondi, Modena, 2004.

688. Orazio La Rocca, Francesco Viviano, *Il pentito racconta, portai 10 miliardi a Marcinkus*, 17 ноемβpu 1994, La Repubblica: <http://ricerca.repubblica.it/repubblica/archivio/repubblica/1994/11/17/il-pentito-racconta-portai-10-miliardi.html?ref=search>; Giuseppe D'Avanzo, *Calvi, storia di Banche e cosche*, La Repubblica, 18 апул 1992: <http://ricerca.repubblica.it/repubblica/archivio/repubblica/1992/04/18/calvi-storia-di-banche-di-cosche.html>.

689. Franco Scottoni, *Un documento „ripescato“ da Gelli accusa lo IOR e monsignor Marcinkus*, La Repubblica, 20 юну 1987: <http://ricerca.repubblica.it/repubblica/archivio/repubblica/1987/06/20/un-documento-ripescato-da-gelli-accusa-lo.html>.

690. Решение на Конституционния съд No 609, 8 юну 1988: <http://www.giurcost.org/decisioni/1988/0609s-88.html>.

691. Пак мам.

692. Eric Frattini, *L'entita*, Fazi Editore, Roma, 2008.

693. Alessandro Silj, *Malpaese*, Donzelli, Roma, 1994, p. 353.

694. Пак мам.

695. *Omicidio Calvi: archiviato procedimento contro Licio Gelli*, Corriere della Sera, 30 мау 2009: http://www.corriere.it/cronache/09_maggio_30/gelli_archiviato_calvi_a7ba137c-4d04-11de-82fb-00144f02aabc.shtml.

696. Пак мам.

697. *Michele Sindona, Jailed Italian Financier, Dies of Cyanide Poisoning at 65*, The New York Times, 23 маpm 1986.

698. Съдия Емилио Алесандрини е убит по време на т. нар. години на олово (70-те и началото на 80-те години на XX век) от терористична група, известна с името *Prima Linea* (*Фронтова линия*) – въоръжена комунистическа организация.

699. Съдия Емилио Алесандрини доказва участието на Гууго Джанетини от SID (Информационна служба по отбраната) в терористични актове; Giuseppe De Lutiis, *I Servizi Segreti in Italia*, Sperling & Kupfler, 2010, p. 244.

700. Gianluigi Nuzzi, *Vaticano S.p.A.*, Chiarelettere, Milano, 2009.

701. Peter Gomez, *Ior, carte truccate per difendere Andreotti*, Il Fatto Quotidiano, 18 май 2010.

702. Giancarlo Galli, *Finanza bianca. La Chiesa, i soldi, il potere*, Mondadori, Milano, 2004.

703. Fiorenza Sarzanini, *Anemone e i fondi neri della cricca. IPM cercano nella banca vaticana*, Corriere della Sera, 17 май 2010: http://www.corriere.it/cronache/10_maggio_17/anemone-e-i-fondi-neri-della-cricca-i-pm-cercano-nella-banca-vaticana-fiorenza-sarzanini_cc4891f8-6178-11df-a380-00144f02aabe.shtml.

704. В апостолическото писмо *Motu Proprio* на папа Бенедикт XVI се присъединява към борбата с прането на европейските пари. TG24, SkyTv, 29 декември 2010: http://tg24.sky.it/tg24/economia/2010/12/29/ior_vaticano_ratzinger_norme_antiriciclaggio.html.

705. Marco Lillo, *Norme antiriciclaggio: Ior, ecco le carte che inchiodano il Vaticano sulla trasparenza*, Il Fatto Quotidiano, 15 февруари 2012: <http://www.ilfattoquotidiano.it/2012/02/15/ior-colpo-di-spugna-sullantiriciclaggio/191297>.

706. Marco Lillo, *Norme antiriciclaggio, lo Stato Vaticano bocciato otto volte su sedici*, Il Fatto Quotidiano, 18 юни 2012: <http://www.ilfattoquotidiano.it/2012/06/18/norme-antiriciclaggio-lo-stato-vaticano-bocciato-otto-voltesu-sedici/267237>.

Марко Пуццуму

707. Marco Lillo, *Misteri Vaticani; la procura di Roma indaga sul conto dello IOR in Germania*, Il Fatto Quotidiano, 21 март 2012: <http://www.ilfattoquotidiano.it/2012/03/21/la-procura-di-roma-indaga-sul-conto-dello-ior-in-germania/199021>.

708. Пақ мам.

Глава VIII

709. *Iceland economy*, QFinance, Bloomsbury Information Ltd: <http://www.qfinance.com/country-profiles/iceland>.

710. Thorvaldur Gylfason, *From collapse to institution. The case of Iceland*, XXIV Международен икономически семинар, Villa Mondragone, Roma, 27 юни 2012: <http://italianspringlab.files.wordpress.com/2012/07/rome-presentation-june-2012.pdf>.

711. Tonia Mastrobuoni, *Islanda, dal crac al sogno della moneta unica*, La Stampa, 26 септември 2011: <http://www3.lastampa.it/esteri/sezioni/articolo/1stp/421993>.

712. Пақ мам.

713. David Prosser, *Crisis deepens for Iceland as last of big three bank is nationalised*, The Independent, 10 октомври 2008: <http://www.independent.co.uk/news/business/news/crisis-deepens-for-iceland-as-last-of-big-three-banks-is-nationalised-956711.html>; *Timeline: Geir Haarde given mixed verdict for 2008 crisis*, Reuters, 23 април 2012: <http://uk.reuters.com/article/2012/04/23/icelandhaarde-events-idUKL5E8FN35A20120423>.

714. Пақ мам.

715. *L'uscita dell'Islanda dalla crisi*, L.U.T.T.E.S., публикация на Международния отгел на CGIL, Lombardia, No 26, Milano, 26 септември 2011: http://www.cgil.lombardia.it/Portals/0/AreeTematiche/europa_mondo/26_newsletter.pdf.

716. Thorvaldur Gylfason, *From collapse to institution. The case of Iceland*, cit.

717. *Prime minister formally tenders government's*

resignation, Кабинет на министър-председателя на Исландия, 26 януари 2009: <http://eng.forsaetisraduneyti.is/newsand-articles/nr/3348>.

718. Riccardo Sorrentino, *Islanda: Johanna Sigurdardottir u il nuovo primo ministro*, Il Sole24ore, 1 февруари 2009: <http://www.ilsole24ore.com/art/SoleOnLine4/Mondo/2009/02/islanda-premier-Sigurdardottir.shtml?uuid=37b5bc0af086-11dd-9635-54ebffb44a26&DocRulesView=Libero&correlato>.

719. *Islanda restituirà 4 miliardi a Gran Bretagna e Olanda per crac banca Icesave*, Il Sole24ore, 28 август 2009: <http://www.ilsole24ore.com/art/SoleOnLine4/Finanza%20e%20Mercati/2009/08/islanda-rimborso-banca-olanda-gb.shtml?uuid=7a9032da-93e2-11de-b595-c24a3f0013f9&DocRulesView=Libero&correlato>.

720. *Iceland leader vetoes bank repayments bill*, BBC News, 5 януари 2010: <http://news.bbc.co.uk/2/hi/8441312.stm>; *Iceland's president re-elected for fifth term*, The Guardian, 1 юли 2012: <http://www.guardian.co.uk/world/2012/jul/01/iceland-president-olafur-grimsson-reelected>.

721. *Islanda restituirà 4 miliardi a Gran Bretagna e Olanda per crac banca Icesave*, art. cit.

722. *Iceland's recovery: Can the lessons be applied elsewhere? Fondo Monetario Internazionale*, 24 октомври 2011: <http://www.imf.org/external/pubs/ft/survey/so/2011/surveyartf.htm>.

723. Andrea Degli Innocenti, *Islanda: quando il popolo sconfigge l'economia*, Rinascita, 6 гекември 2011.

724. Riccardo Sorrentino, *No degli islandesi agli indennizzi per GB e Olanda*, Il Sole24ore, 7 март 2010: <http://www.ilsole24ore.com/art/SoleOnLine4/Mondo/2010/03/islandesi-non-pagheremo-debiti-ingiusti.shtml?uuid=cbf361be-29f2-11df-82a1-d7502d86eb67&DocRulesView=Libero&correlato>.

725. Пақ мам.

726. Пақ мам.

727. *Timeline: Geir Haarde given mixed verdict for*

Марко Пуууму

2008 crisis, Reuters, 23 април 2012: <http://uk.reuters.com/article/2012/04/23/iceland-haarde-events-idUKL5E8FN35A20120423>.

728. Viola Filippi, *Crisi, l'ex premier dell'Islanda condannato*. „Non fece niente per analizzare il rischio“. Il Fatto Quotidiano, 24 април 2012: <http://www.ilfattoquotidiano.it/2012/04/24/presidente-dellislanda-condannato-crisi-fecce-niente-evitare-rischio-finanziario/206865>.

729. *L'Islanda da la caccia ai banchieri*, Le Monde, Paris, 12 юли 2012: <http://www.presseurop.eu/it/content/article/2339641-l-islanda-da-la-caccia-ai-banchieri>.

730. Текстът на Закон 90/2010, който урежда начина на формиране на Учредителното събрание, е на разположение онлайн на: http://www.thjodfundur2010.is/other_files/2010/doc/Act-on-a-Constitutional-Assembly.pdf.

731. Dan Hind, *A constitution for Europe*, Aljazeera, 6 юни 2012: <http://www.aljazeera.com/indepth/opinion/2012/06/2012658135998757.html>.

732. Birgitta Jonsdottir, *Lessons from Iceland: The people can have the power*, 15 ноември 2011: <http://www.guardian.co.uk/commentisfree/2011/nov/15/lessons-from-iceland-people-power>.

733. *Iceland to elect citizen's panel to rewrite constitution*, The Guardian, 26 ноември 2010: <http://www.guardian.co.uk/world/2010/nov/26/iceland-electcitizens-rewrite-constitution>.

734. Silja Bara Omarsdottir, *You say you want a Constitution?*, The Huffington Post, 12 януари 2010: http://www.huffingtonpost.com/silja-b/you-say-you-want-a-consti_b_790359.html. Системата за гласуване с прехвърляне на един глас (STV) в англосаксонските държави представлява избирателна пропорционална формула за предпочитано гласуване, което позволява на гласоподавателя да изрази повече предпочитания чрез отбелязване на повече кандидати в бюлетината. Съчетава две предимства: възможността да посочи предпочитания кандидат и да се

сведе до минимум броят на гласовете, които не са представени, като ги прехвърли на кандидатите, имащи повече гласове от тези, необходими за изборите.

735. Thorvaldur Gylfason, *Open Source democracy: Constitution for the people, written by people*, университет на Единбург, 2 март 2012: http://www.publicpolicynetwork.ed.ac.uk/events/2012/open_source_democracy_constitution_for_the_people_written_by_the_people.

736. Пак там.

737. Текстът на новата Конституция на Исландия е достъпен онлайн на: <http://stjornarskrarfelagid.is/english/constitutionalbill/>; <http://stjornarskrarfelagid.is/english/constitutional-bill/>.

738. Art. 66, Нова Конституция на Исландия: http://stjornarskrarfelagid.is/wp-content/uploads/2011/09/Iceland_New_Constitutional_Bill.pdf.

739. Art. 34, Нова Конституция на Исландия: http://stjornarskrarfelagid.is/wp-content/uploads/2011/09/Iceland_New_Constitutional_Bill.pdf.

740. *Constitutional Assembly Elects Appointed to Council*, Iceland Review, 25 февруари 2011: http://www.icelandreview.com/icelandreview/daily_news/Constitutional_Assembly_Elects_Appointed_to_Council_0_374415.news.aspx.

741. Пак там.

742. *Referendum to be held on Icelandic Constitution*, Iceland Review, 25 май 2012: http://www.icelandreview.com/icelandreview/daily_news/Referendum_to_Be_Held_on_Icelandic_Constitution_0_390328.news.aspx.

743. Francesco Cundari, *Trasformismo: una norma anti-Scilipoti*, L'Unita, 9 август 2012: <http://www.unita.it/italia/trasformismo-una-norma-antiscilipoti-1.436719>.

744. *La spesa al Parlamento*, Italia Uno, Le Iene, енузог ом 18 април 2012: <http://www.video.mediaset.it/video/iene/puntata/297441/roma-la-spesa-alparlamento.html>.

745. *Mazzette e corruzione senza fine. Ecco come si*

Марко Пуууму

ricostruisce l'Aquila del doposisma, Il Fatto Quotidiano, 21 маї 2012: <http://www.ilfattoquotidiano.it/2012/05/21/mazzette-corrruzione-senza-fine-ecco-come-ricostruisce-laquila-dopo-simsa/235728>.

746. A.A.A. *Laureato in Parlamento cercansi: in Italia solo il 64,6%*, Avanti!, 16 септември 2012: <http://www.avantionline.it/2012/06/a-a-a-laureato-in-parlamento-cercasi-in-italia-solo-il-646-spopolano-miss-italia-e-diplomi-in-scienze-motorie/#.UFWkf1E36Hg>.

747. *Nobile: Parlamentari ignoranti*, Le Iene, Italia Uno, енузог на 31 ottobre 2006: <http://www.video.mediaset.it/video/iene/puntata/23921/nobile-parlamentari-ignoranti.html>.

748. *Il non voto u il primo partito*, Il Tirreno, 8 маї 2012: <http://iltirreno.gelocal.it/regione/2012/05/08/news/il-non-voto-e-il-primo-partito-1.4477437>.

749. M. H. Crawford, *Roma nell'eta repubblicana*, Il Mulino, Bologna, 1995.

750. Gisella Bassanelli Sommariva, *Lezioni di diritto privato romano*, vol.1, Maggioli, Santarcangelo di Romagna (RN), 2011.

751. Paolo Michelotto, *Democrazia dei cittadini*, Troll libri, Vicenza, 2008.

752. Thomas E. Cronin - *Direct Democracy. The Politics of Initiative, Referendum and Recall*, A Twentieth Century Fund Book, New York, 1999.

753. Пақ мам.

754. Пақ мам.

755. Пақ мам.

756. Във Венецуела референдумът на отзоваване е въведен през 1999 г. и е използван срещу правителството на Чавес през 2004 г.

757. В Боливия е използван през 2008 г. срещу някои, заемащи най-високите постове в държавата.

758. 77% от британските граждани смятат, че е необходимо въвеждането на система, ...в която някои

решения трябва да се оставят в ръцете на народа и да се приемат посредством народен референдум, *Prospect Magazine* от октомври 1998 г.; 84% искат референдум за Европейската конституция, *The Sun*, 15 март 2003 г.; 83% желаят да решават въпросите за суверенитета чрез национален референдум. Само 13% смятат, че тези теми са от компетенцията на правителството, *Daily Telegraph* 15 март 2003 г.

759. Според проучване на SOFRES 82% от французите подкрепят популярната инициатива, или референдума; само 15% са против, *Lire la politique*, 12 март 2003 г.

760. 79% от немците искат референдум за Европейската конституция. Предишни изследвания показват, че народът има предпочитания към пряката демокрация за всички партии. През 2001 г. 77% от избирателите на Социалдемократическата партия са за референдум, 68% – от Християндемократическия съюз, 75% от избирателите на Свободната демократическа партия, 69% от Зелените, 75% от привържениците на Демократичната левица, *Zeitschrift fur Direkte Demokratie* n.51, 2001 г. В Германия 4-ма от 5 гораждани искат инициативата за референдум да бъде въведена на национално ниво, *Readers Digest*, 10 август 2005 г.

761. Според проучване на SCP от 2002 г. в Холандия 81% от избирателите подкрепят референдума. През 1997 г. тези изследвания показват, че едно голямо мнозинство е за пряка демокрация и данните за 4 от най-големите партии са: 70% от избирателите на Християндемократическата партия, 86% от тези на Лейбъристката партия, 83% от Десните либерали, 86% от избирателите на Демократичната левица, *Kaufmann & Waters*, 2004 г. Според проучване на NIPO през април 1998 г. 73% от избирателите искат референдум за приемането на евро-то, а проучване от септември 2003 г. показва, че 80% от хората искат референдум и за Европейската конститу-

Марко Пиццутти

ция (който всъщност е проведен през 2005 г.), *Nijeboer*, 2005 г.

762. Голяма част и от населението на САЩ предпочи-та пряката демокрация. Между 1999 и 2000 г. е констатирано, че минимум 30% са повече поддръжниците ѝ от тези, които са против. Средният процент в Съединените щати е 67,8% срещу 13,2% против. Изненадващо е как са проведени толкова много референдуми в държава с най-голям брой привърженици на пряката демокрация в предходящите 4 години от изследването. В страните с малко или никакви проведени референдуми поддръжниците са средно 61%; в страните със среден брой референдуми поддръжниците са 68% и страните с повече от 15 референдума имат средно 72% *З.А. М.Д. Waters, Initiative and referendum almanac*, p. 477, Carolina Academic Press, Durham, 2003.

763. Franco Fracassi, *G8 gate, 10 anni d'inchiesta: i segreti del G8 di Genova*, Alpine Studio, Lecco, 2011.

764. *Nuove accuse dei PM alla polizia. Falsificate le prove alla Diaz*, La Repubblica, 19 юни 2002: <http://www.repubblica.it/online/politica/gottoventitre/molotov/molotov.html>.

765. Пак там.

766. Интервю с Франко Фракаси на Силвия Агабиту Роза, *Genova 2001, il G8 degli orrori*, X-Times, п.47, р. 49, септември 2012.

767. Когато една държава има суверенна валута, но харчи повече, отколкото получава от данъчното облагане, е принудена да отпечатва нови пари, за да покрива бюджетните дефицити. Така се увеличава количеството пари в обращение, намалявайки в същото време покупателната стойност.

768. Централната банка на Зимбабве предизвиква още по-лоша инфлация от тази на Ваймарската република, тъй като нерегулираното производство на валута не следва рационална парична политика.

769. Heinrich August Winkler, *La Repubblica di Weimar*, Donzelli, Roma, 1998, p. 233.

770. Rene Dubail, *L'ordinamento economico nazional-socialista*, op. cit.

771. Писмо до министъра на финансите Алберт Галамин от 1802 г., публикувано в *The Debate Over the Recharter of the Bank Bill* през 1809 г. Текстът на оригиналния език: *I believe that banking institutions are more dangerous to our liberties than standing armies. If the American people ever allow private banks to control the issue of their currency, first by inflation, then by deflation, the banks and corporations that will grow up around [the banks] will deprive the people of all property until their children wake-up homeless on the continent their fathers conquered. The issuing power should be taken from the banks and restored to the people, to whom it properly belongs.*

772. Heinrich August Winkler, *La Repubblica di Weimar*, op. cit., p. 232.

773. Ялмар Шахт по-късно става член на германската масонска ложа *Urania zur Unsterblichkeit* през 1908 г. Hjalmar Schacht, *Confessions of the Old Wizard*, Houghton Mifflin, Boston, 1956, p. 105; Hjalmar Schacht, *My first seventy-six years*, Allan Wingate, London, 1955.

774. Anthony C. Sutton, *Wall Street and the Rise of Hitler*, op. cit.

775. Бумът на кредити за Германия започва през 1924 г. със Заема Доус, предвиден от Плана Доус за военни компенсаци, от 110 млн. долара от страна на банков синдикат, ръководен от *J.P.Morgan & Co.* Murray N. Rothbard, *La grande depressione*, Rubbettino Editore, Soveria Mannelli (CZ), 2006, p. 250.

776. Планът Йънг в сътрудничество с Банката за международни разплащания е предложен от Оуен Д. Йънг – собственик на *General Electric*. Цитат от официалния сайт на Историческия отдел на правителството на Съ-

Марко Пуцуму

егунените щати, посетен на 19 септември 2012 г.: <http://history.state.gov/milestones/1921-1936/Dawes>.

777. John Franklin Carter, *Our lords and masters*, Simon and Schuster, New York, 1935. Бащата на Ялмар Шахт е бил директор на германския клон на *Equitable Life Assurance*, собственост на Дж.П.Морган. Jim Keith, *Mind control and UFO's: casebook on alternative 3*, Adventures Unlimited Press, Kempton, Illinois (USA), 2005, p. 35.

778. Leohn Goldsohn, *I taccuini di Norimberga*, Il Saggiatore, Milano, 2005, p. 267.

779. Rene Dubail, *L'ordinamento economico nazional-socialista*, op. cit., p. 28.

780. Пак мам, p. 27.

781. Пак мам.

782. Timothy Mason, *La politica sociale del Terzo Reich*, De Donato Editore, Bari, 1980.

783. *Metallforschungsgesellschaft* (MEFO) е гръжество с капитал от 1 милион марку в съотношение 1/4 за всяка от 4-ме фирми: *Siemens, Gutehoffnungshutte, Rheninstahl* и *Krupp*.

784. Hjalmar Schacht, *Magia del danaro*, Edizioni del Borghese, Milano, 1968.

785. Charles Bettelheim, *L'economia della Germania nazista*, Gabriele Mazzotta, Milano, 1977

786. Hans Erich Priester, *Das Deutsche Wirtschaftswunder*, Querido Verlag, Amsterdam, 1936.

787. *Картелът* представлява постигнато споразумение между редица компании за условията на продажба, ценообразуването, качеството на производство и продажбата. В капиталистическата система тази договорка представлява оперативен инструмент на плутократската олигархия, с която да завоюва пазарни дялове чрез приемане на икономически рентабилни решения.

788. *Тръстът* е група от отделни компании, обединени и поставени под общо административно ръководство,

определяно от притежанието на мажоритарния дял квоти на един-единствен собственик (акционерно дружество, финансова компания, предприемач). Различните компании в действителност се формират под едно търговско наименование, за да може по този начин да действат като монопол или олигопол, използвайки така всички икономически облаги, произтичащи от такава ситуация.

789. Rene Dubail, *L'ordinamento economico nazionalsocialista*, op. cit., pp. 42-43.

790. Пак там, p. 43.

791. Thomas Alva Edison, *Ford sees wealth in muscle shoals*, New York Times, 6 декември 1921: http://query.nytimes.com/mem/archive-free/pdf?_r=3&res=9C04E0D7103EEE3ABC4E53DFB467838A639EDE.

Глава IX

792. Marco Pizzuti, *Scoperte scientifiche non autorizzate*, op. cit.

793. Royal Society е основано през 1660 г., докато масонството е официализирано на 24 юни 1717 г. Въпреки това, има ясни доказателства за по-ранното му съществуване, тъй като Великата ложа на Лондон се заражда от сливането на 4 лондонски ложи, които са я предхождали: *The Goose and Gridiron*, *The Apple Tree*, *The Rummer and Grapes* и *The Crown*, носещи имената на местата, където са се провеждали срещите им. Много изследователи (както и самите масони) твърдят, че масонството е с много по-гребен произход: Paul Nadon, *The secret History of freemasonry*, Inner Traditions, Rochester, Vermont (USA), 2005. За огромното влияние на масонството върху Royal Society: Robert Lomas, *The invisible college: The Royal Society, Freemasonry and the birth of modern science*, Headline Book Publishing, Terra Alta, Virginia (USA), 2003.

794. Marco Pizzuti, *Scoperte scientifiche non autorizzate*, op. cit.

Марко Пууому

795. Giuseppe Giarrizzo, *Massoneria e illuminismo nell'Europa del Settecento*, Marsilio, Venezia, 1994.

796. Alain Bauer, *Isaac Newton's freemasonry: The alchemy of science and mysticism*, Inner Traditions, Rochester, Vermont (USA), 2007.

797. Gilberto Corbellini, *Newton malato di alchimia*, Il Sole24Ore, 22 януари 2012: <http://www.ilsole24ore.com/art/cultura/2012-01-22/newton-malato-alchimia-081424.shtml?uuid=AaYvG6gE>; Cesare Medail, *Newton, la via alchemica alla legge di Gravita*, *Corriere della Sera*, 23 февруари 2001: http://archiviostorico.corriere.it/2001/febbraio/23/NEWTON_via_alchemica_alla_legge_co_0_0102235616.shtml.

798. Изчисляването на вероятностите се извършва, като се вземе предвид максималният брой на възможните произволни химически комбинации, които са грешни спрямо единствената вярна. Знаейки, че максималният брой на проверими събития за образуването на един протеин, необходим за живота, е равен на 10^{950} , означава, че възможността да се образува случайно е равна на 1 към 10^{950} . Същият принцип се прилага в случаите с хвърляне на зарове. След като максималният брой варианти са само 6 (шест страни на зара), вероятността случайно да излезе желаното число е в съотношение 1 към 6. Опитът ни е научил колко е трудно да се постигне исканият резултат само с едно хвърляне на зара. От това можем да заключим колко е неправдоподобна теория, основана на вероятността това да се случи в съотношение 1 към 10^{950} .

799. Stephen C. Meyer, Scott Minnich, Jonathan Moneymaker, Paul A. Nelson, Ralph Seelke, *Explore Evolutions: The arguments for and against neo-darwinism*, Hill House Publishers, Melbourn-London, 2007.

800. Antonino Zichichi, *Perche io credo in colui che ha fatto il mondo*, Il Saggiatore, Milano, 1999; Antonino Zichichi, *Galileo divin uomo*, Il Saggiatore, Milano, 2001.

801. George Salet, *Hasard et certitude. Le Transformisme devant la biologie actuelle*, Editions scientifiques St-Edme, Paris, 1972.

802. Michael A. Palladino, *Understanding the human genome project*, Benjamin Cummings, San Francisco, USA, 2005.

803. Протеомиката е клон на молекулярната биология, която изучава протеома, за да определи спектъра на протеини, изразени при физиологични условия, и да следи промяната в различните му състояния или в резултат на някакво третиране. Целта е да се разбере кои са механизмите в основата на заболяването, да се определят протеиновите промени и да се идентифицират потенциалните *сигнални* протеини. Спектърът на приложение е много широк и варира от създаването на нови биомаркери до изследването на функциите на гени-те. Науката се дели на две части: *структурна*, която има за цел да разбере и да определи как варира поведението на протеините във вътрешността на клетка или тъкан в различни условия (клетъчен стрес, заболявания, увреждане на ДНК), и *функционална*, насочена към определянето на биологичната функция на протеините, чиято роля все още е непозната. Enciclopedia Treccani, 2010: http://www.treccani.it/enciclopedia/proteomica_%28Dizionario-di-Medicina%29.

804. От математическа гледна точка вероятността белтъкът да се образува случайно е равна на нула. Съществуват три фундаментални условия за образуването на полезен белтък: всички аминокиселини от белтъчната верига трябва да бъдат от правилния вид и в коректна последователност; всички аминокиселини трябва да бъдат лявоориентирани; всички трябва да бъдат свързани помежду си, за да образуват химично съединение, наречено *пептид*. За да може белтъкът да се образува случайно, и трите условия трябва да бъдат изпъл-

Марко Пиццутти

нени. Вероятността белтъкът да се образува случайно е равна на умножението на вероятностите за реализация на всяко едно от условията. Например в случая на една средна молекула, включваща 500 аминокиселини, какви са възможностите да са в правилна последователност, като съществуват 20 вида аминокиселини, използвани в състава на протеините. От това следва:

– Вероятността всяка аминокиселина да бъде избрана правилно измежду тези 20 вида = $1/20$.

– Вероятността всички тези 500 аминокиселини да са избрани правилно = $1/20^{500} = 1/10^{650} = 1$ възможност към 10^{650} .

– Вероятността аминокиселините да са лявоориентирани. Вероятността само една от аминокиселините да е лявоориентирана = $1/2$. Вероятността всичките 500 аминокиселини да са лявоориентирани едновременно = $1/20^{500} = 1/10^{150} = 1$ към 10^{150} .

– Вероятността аминокиселините да се комбинират в пептидна връзка. Аминокиселините могат да се комбинират помежду си чрез различни химични съединения. За да се образува полезен белтък, всички аминокиселини във веригата трябва да се комбинират със специално химично съединение, наричано *пептид*. Изчислено е, че вероятността аминокиселините да се комбинират помежду си с различно от пептидното химично съединение, е равна на 50%. Като се има предвид това, вероятността две аминокиселини да се комбинират с пептидно съединение = $1/2$.

– Вероятността 500 аминокиселини да се комбинират с пептидни връзки = $1/2^{499} = 1/10^{150} = 1$ към 10^{150} (като сравнение е важно да се знае, че броят на електроните във Вселената се очаква да бъде равен на 10^{78}). Обща вероятност = $1/10^{650} \times 1/10^{150} \times 1/10^{150} = 1/10^{950} = 1$ към 10^{950} .

805. Christian de Duve, *Alle origini della vita*, Longanesi, Milano, 2008, p. 18.

806. Виж индекс 807.

807. John Horgan, *In the Beginning*, Scientific American, vol. 264, февруари 1991, p. 119.

808. W. R. Bird, *The Origin of Species Revisited*, Thomas Nelson Co., Nashville, 1991, pp. 298-299.

809. Robert Shapiro, *Origins: A Skeptic's Guide*, Summit Books, Orangeville, Canada, 1986, pp. 32, 49, 128.

810. Leslie E. Orgel, *The Origin of Life on Earth*, Scientific American, vol. 271, октомври 1994, p. 78.

811. Хистоните са основни положително заредени протеини, тъй като притежават голям брой аминокиселини с основна странична верига, по-специално лизин и аргинин. Те взаимодействат с ДНК, която е отрицателно заредена поради изобилието на фосфатни групи, за формирането на структури, наричани *нуклеозоми*.

812. Francis Hitching, *The Neck of the Giraffe or Where Darwin Went Wrong*, Ticknor & Fields, Boston (USA), 1982.

813. Дългият списък от академични изследователи и университетски преподаватели, подписали Документа за научно несъгласие с теорията на Дарвин, може да се намери на следния интернет адрес: <http://www.discovery.org/scripts/viewDB/filesDBdownload.php?command=download&id=660>; http://www.dissentfromdarwin.org/about_ita.php.

814. *Dissent From Darwinism „Goes Global“ as Over 600 Scientists Around the World Express Their Doubts About Darwin's Theory*, Discovery Institute, 208 Columbia Street Seattle, WA 98104, USA: <http://www.prnewswire.com/news-releases/dissent-from-darwinism-goes-global-as-over-600-scientists-around-the-world-express-their-doubts-about-darwins-theory-56222102.html>.

815. Dipankar Nandi, Pankaj Tahiliani, Anujith Kumar, Dilip Chandu, *The ubiquitin-proteasome system*, Journal of Biosciences, vol. 31, 1 март 2006.

816. Rossella Lupo, Achim Breiling, Marco E. Bianchi,

Mapko Пyyyму

Valerio Orlando, *Drosophila Chromosome Condensation Proteins Topoisomerase II and barren colocalize with polycomb and mantain fab-7 PRE silencing*, Molecular Cell, vol.7, n.1 януару 2001: <https://www.cell.com/molecular-cell/abstract/S1097-2765%2801%2900161-7>.

817. Bruce H. Lipton, *La biologia delle credenze*, Macro Edizioni, Diegaro di Cesena, 2006, p. 40.

818. Пак мам, pp. 85-107.

819. Massimo Teodorani, *La mente di Dio*, Macro Edizioni, Diegaro di Cesena, 2010.

820. Bruce H. Lipton, *La biologia delle credenze*, op. cit., p. 74.

821. Steven R. Godman, *Medical Cell Biology*, Academic Press, Boston, 2008, pp. 27-57.

822. Bruce H. Lipton, *La biologia delle credenze*, op. cit., p. 94.

823. Пак мам, p. 95.

824. Andy Coghlan, *Good vibration give plants excitations*, New Scientist, vol. 142, n.1927, 28 маӱ 1994; Keun Young Lee, Tae Won Hur, Won Chu Lee, Song Joong Yun, *Analysis of plants response to music signals*, Journal of the Korean Society for Horticultural Science, vol. 43, n1, февруару 2002; Ken Young Lee, Tae Won Hur, Won Chu Lee, Song Joon Yun, *Analysis of plants response to frequency spectrum of audio signals*, Journal of the Korean Society for Horticultural Science, vol.44, n.5, октомври 2003.

825. *Nelle vigne la musica di Mozart fa crescere di piu le piante*, La Repubblica, Cronaca di Firenze, 24 октомври 2010.

826. Интервю на Свева Саграмола със Стефано Манкузо, Geo & Geo, излъчено на 8 ноември 2010, RAI3; <http://www.rai.tv/dl/RaiTV/programmi/media/ContentItem-c18b161d-91a9-4f37-bb47-b286d27da2e0.html#p=0>.

827. Bruce H. Lipton, *La biologia delle credenze*, op. cit., p. 96.

828. Пак мам, p. 98.

829. Mario Polsinelli, Luigi De Carli, Renato Fani, *Dalla genetica classica alla genomica*, Carocci, Roma, 2008.

830. James Inglese, *Measuring biological responses with automated microscopy, methods in enzymology*, Vol. 414, Elsevier Academic Press, San Diego, 2006, p. 531.

831. Bruce H. Lipton, *La biologia delle credenze*, op. cit., p. 73.

832. Simona Baima, Giorgio Morelli, *Dai geni ai semi*, Inran, Roma, 2010.

833. Elena Dusi, *Gli elefanti sono parenti dei topi. Stesso DNA e antenati comuni*, La Repubblica, 26 марм 2007.

834. Laurence W. Harper, *Epigenetic inheritance and the intergenerational transfer of experience*, Psychological Bulletin, vol.131, n.3, 2005.

835. Fritjof Capra, *Il Tao della fisica*, Adelphi, Milano, 2005; Massimo Teodorani, *L'atomo e le particelle elementari*, Macro Edizioni, Diegaro di Cesena, 2007.

836. Пак мам.

837. Напрымер феномените на телекунезата.

838. Fritjof Capra, *Il Tao della fisica*, op. cit., p. 148.

839. Massimo Teodorani, *L'atomo e le particelle elementari*, op. cit.

840. Franco Granone, *Trattato di ipnosi*, Utet, Torino, 1980; Franco Granone, *Eccezionali possibilita umane in particolari condizioni psichiche*, Международен конгрес по хипноза, 20 октомври, 1985; Maria Vittoria Bossolasco, *L'ipnosi nella prospettiva PNEI*, Neuroscienze, 30 април 2009.

841. Robert S. Haber, Dowling, B. Stough, *Trapianto di capelli*, Elsevier, Milano, 2007.

842. Bruce H. Lipton, *La biologia delle credenze*, op. cit.

843. Пак мам.

844. *Il mistero del Lama non morto*, Il Giornale, 2 юли 2007.

845. Пак мам.

846. Giampaolo Visetti, *Il Lama reincarnato che stupisce la Russia*, La Repubblica, 13 марм 2005.

Марко Пицутти е роден в Рим през 1971 г. Завършва право в Римския университет *Ла Сапиенца*. Работи в най-престижните държавни институции – Камарата на депутатите, Сената на Републиката и Държавния съвет. Повече от двайсет години прави свои независими

проучвания, чийто плод са шесте му книги: *Забранените научни открития*, *Забранените археологически открития*; *Търговия с душите ни*; *Забранените лекарства, които лекуват*; *Забранената археология*; и *Скритите манипулации*.

Занимава се и с научно експериментирание и сътрудничи на Музея за енергийните ресурси в Рим. Чест гост е в различни радиопредавания в качеството си на експерт по контраинформация. Записва няколко интервюта и репортажи за национални телевизионни мрежи. Участва с доклади на конгреси в цяла Италия, където демонстрира експерименти за безжично пренасяне на енергия с технологията на Тесла, предизвикващи огромен интерес. Пише статии за списание „Хера“.

Марко Пицутти
ТЪРГОВИЯ С ДУШИТЕ НИ
Експлозивни разкрития

*Окултната пътека на властта
отвъд официалната версия
Колосалните измами на каста
банкери, които властват над света
Ролята и целите на тайните
общества*

Многовъпросителнипоотношение на големите обрати в историята тук намират своите еднозначни отговори. Непубликуваните досега документи и материали убедително доказват как едно правителство в сянка, управлявано от международните финансови кръгове, отдалвна координира действията и програмите на представителите с различна политическа ориентация, за да реализира плановете си за абсолютна власт и глобализация на света.

Става дума за онова, което масонството нарича *Нов световен ред* – вековен план, който предвижда съсредоточаването на всички ресурси на планетата в ръцете на малък елит от супербанкери. Познавайки задкулисните игри и целите на тайните общества, към които са принадлежали и принадлежат и до ден днешен всички по-значими личности, можем да си обясним процесите от миналото, настоящето, а може би и от обозримото бъдеще. Големите идеологии – илюминизъм, либерализъм, комунизъм, националсоциализъм, са замислени в една и съща мрачна *лаборатория на идеи*.

Каймакът на обществото е свързан по един или друг начин с масонски или парамасонски структури: *Бохемиян клуб*, Съвет за външни отношения, Кралски институт по международни въпроси, групата *Билдербург* и т. н. Организации, към които трябва на всяка цена да принадлежиш, ако искаш да влезеш в *стаята с бутоните*.

Подробен и задълбочен анализ за истинската роля, която имат тайните общества в хода на историята. Експлозивна книга, която представя другата гледна точка за епохалните събития – световните конфликти, международния тероризъм и появата на идеологиите.

„Парите нямат родина, а финансистите нямат нито патриотични чувства, нито благоприличие. Тяхната единствена цел е облагата.“

— Наполеон Бонапарт

„Светът се дели на три групи хора: малък брой, които създават събитията; друга група, която бди над изпълнението и подпомага осъществяването им докрай, и накрая едно голямо мнозинство, което едва ли някога ще разбере какво се случва в действителност.“

— Никълъс Мъри Бътлър, ректор на Колумбийския университет, носител на Нобелова награда за мир през 1931 г.

„Когато човек се сблъска с конспирация с такива огромни размери, не може да повярва, че тя съществува.“

— Дж. Еггар Хувър, бивш директор на ФБР

Марко Пицутти
ЗАБРАНЕНИТЕ ЛЕКАРСТВА,
КОИТО ЛЕКУВАТ
Търговци със здравето

Книгата е задълбочено разследване на големите задкулисни игри на **Биг Фарма** с неизбежни въпроси за истинската цена на нашето здраве.

• Вярно ли е, че някои ваксини имат трайни странични ефекти, които са известни на науката, но не и на обикновения човек?

• Съществуват ли лекарства, които не се произвеждат, и революционни диагностични методи, които не се прилагат, защото ще навредят на интересите на големите фармацевтични компании?

• Има ли алтернативно лечение, за което ортодоксалната наука мълчи и подценява неговите достойнства?

Проф. д-р Паоло Дзамбони с една проста операция е излекувал болната си съпруга от множествена склероза. Франко Верцела се справя с тежки случаи на аутизъм. Молекулярният биолог

проф. д-р Питър Дюзбърг лекува доказано болни от СПИН. Резултатите са очевидни, клиничните данни са на разположение и въпреки това лекари и учени упорито ги отхвърлят. Списаниеята не публикуват материали на тази тема и не се отпускат никакви финансови средства за научни изследвания. Защо?

За да не се накърнят интересите на **Биг Фарма**, която управлява третия по големина световен бизнес след финансите и петрола.

Свърхпечалби, които се основават на хроничните заболявания – продължителното лечение означава неспирни постъпления и взаимосвързани икономически интереси, чрез които **Биг Фарма** е в състояние да контролира академичния свят, заглавията в специализираните издания и редица други институции. А последствията са очевидни: лекарите предписват фармацевтични средства в изобилие, цените растат, а вредата (страничните ефекти) е по-голяма от ползата.

Марко Пиццутти изследва новите възможности на епигенетиката и физиката, които на практика могат завинаги да погребат *халчетата* и да ни освободят от монопола, упражняван от **Биг Фарма** върху нашето здраве. Защото един по-различен терапевтичен подход, в по-малка степен агресивен и вреден и в същото време по-ефикасен, е вече възможен, неотложен и необходим.

Подправените истини на **Биг Фарма**:

- Цените на лекарствата се увеличават, за да може да се финансира проучването = лъжа!
- Клиничните изследвания са строги и се съобразяват с пациентите = лъжа!
- Ваксините за деца имат незначителни странични действия = лъжа!
- Вирусът HIV е причината за СПИНА = лъжа!
- Свинският и птичият грип отприщиха най-ужасните пандемии = лъжа!
- Множествената склероза е нелечима = лъжа!
- Фармацевтичните средства са най-бързото и ефикасно лечение = лъжа!

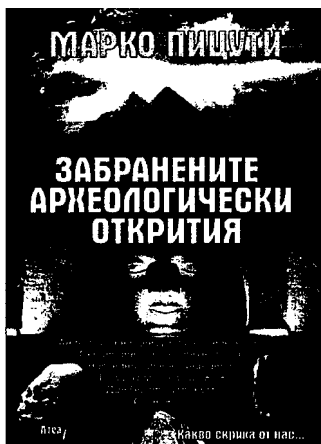
Марко Пицутти ЗАБРАНЕНИТЕ НАУЧНИ ЕКСПЕРИМЕНТИ

Най-накрая са разбулени изобретенията, които могат да променят света – уникални технологии, лесно приложими от всеки, който може да използва отвертка или да развие електрическа крушка. Това е книга, която трябва да бъде прочетена, преди да стане така, че да изчезне завинаги. Ако науката и техническият прогрес не могат да ни спасят от робството на петрола, в областта

на новите енергии сме в период на застой. От тази ситуация черпи дивиденди елитът на мултинационалните корпорации за изкопаеми горива и радиоактивни отпадъци. Нужно е само едно ново откритие, едно-единствено изобретение, за да бъдат освободени хората от тяхната експлоатация. И досега, всеки път, когато някой учен обяви, че е намерил решение на нашите енергийни проблеми, бива обвинен в научна измама, отстранен от поста си и обявен за шарлатанин.

По някакво странно стечение на обстоятелствата досега винаги е било така, но някои неудобни открития и експерименти, които ги доказват, са възпроизводими от всеки, вкъщи и на ниска цена. Това практическо ръководство обяснява: Как един обект може да левитира, нарушавайки действащите закони на физиката; Как да възпроизведем малко слънце (ядрен синтез) в буркан от конфектор; Как да предизвикаме преобразуването на материята; Как да конвертираме нормалната електроенергия в нова енергийна форма; Как да създадем специален постоянен магнит и много, много повече...

Всеки, чиито познания стигат само дотам – да развие една крушка или да включи осветлението, ще може най-накрая да стане свидетел на необикновени явления, за които най-вероятно никога дори не е чувал.

Марко Пиуути
ЗАБРАНЕНИТЕ
АРХЕОЛОГИЧЕСКИ ОТКРИТИЯ

*Антология на цензурираните
находки, когато властта укрива
знанията*

От близо век археолози и историци упорито отказват да приемат всяка новост, която е в разрез с ортодоксалната философска школа. Въпреки това, откритията, направени напоследък, налагат различен прочит и разбиране за човешката история...

Вълна от интерпретации на независими учени буквално помита досегашните академични догми и хвърля светлина върху действително експлозивни и противоречиви историко археологически въпроси. Мълчалива революция, която макар и пренебрегвана от средствата за масова информация и институциите, вече отваря първите пукнатини в обгръщащата я стена на мълчанието.

Многото доказателства, събрани в тази *еретична книга*, както я нарича самият автор, представляват своеобразна антология на най-мрачното и цензурирано минало на човешкото развитие. Това е старателно изследване, добре документирано с най-противоречивия и дискутиран през последните години материал от историческо и археологическо естество.

На прицел са парливи теми, като новата концепция за развитието на човешкия прогрес, изгубените цивилизации, тайнственият генезис на еврейския народ, появата на Христос като историческа личност, създаването на Новия Завет, оцеляването на Ордена на тамплиерите.

И още:

- Древни технологии и цензурирани находки
- Астрономически календари от миналото
- Следите от предишно глобално общество
- Изключителните мегалити в Баалбек
- Невероятната перуанска крепост в Саксайуаман
- Пирамидите в Гиза и други грандиозни произведения на древния свят

- Еретичната хипотеза за синята кръв
- Произходът на царете и наследниците на фараоните
- Древният култ към Слънцето
- Тайната на Светия Граал и Орденът на тамплиерите
- Северните мумии на Канарските острови
- Студеният дом на Омир – скандинавският произход на Илиада и Одисея
- Мистерията Гранд Каньон
- Необичайните аналогии между древната алхимия и студения ядрен синтез

